

சங்க இலக்கியத்தில் குடிகளும் குறுநில மன்னர்களும்

பாரதியார் பல்கலைக்கழக பகுதி நேர முனைவர் பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

திருமதி.ச.ரஞ்சனி,எம்.ஏ.,எம்..:பில், டி.பி.டி.,

நெறியாளர்

முனைவர். மா.சுப்புரத்தினம்,எம்.ஏ.,பி.எட்.,எம்..:பில்,,பிஎச்.டி.,
உதவிப் பேராசிரியர்

தமிழ்த்துறை

அரசு கலைக்கல்லூரி

(தேசியத்தர நிர்ணயம் மற்றும் தகுதிச் சான்றிதழ் குழுவினரால்
மறுமதிப்பீட்டில் 'A' தகுதி வழங்கப்பட்டது)

கோயம்புத்தூர் – 641 018.

சூலை – 2016

சான்றிதழ்கள்

நெறியாளர் சான்றிதழ்

முனைவர். மா.சுப்புரத்தினம், எம்.ஏ.,பி.எட்.,எம்..பில்,பிஎச்.டி.,
உதவிப் பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)
கோயம்புத்தூர் – 641 018.

“சங்க இலக்கியத்தில் குடிகளும் குறுநில மன்னர்களும்” என்னும் பொருண்மை குறித்தமைந்த இவ்வாய்வேடு அரசு கலைக்கல்லூரித் தமிழ்த் துறையில் 2013-2016-ஆம் கல்வியாண்டில் என் மேற்பார்வையின் கீழ் முனைவர் பட்டத்திற்காக பகுதிநேர ஆய்வாளராக இருந்த திருமதி. ச.ரஞ்சனி அவர்களால் தன்னிலையாக ஆக்கப்பட்டது என்று சான்றளிக்கிறேன். இதற்கு முன் இப்பொருள் குறித்து எந்தப் பல்கலைக்கழகத்திலும் எந்த ஆய்வாளருக்கும் எவ்வகையான ஆராய்ச்சிப் பட்டமும் வழங்கப்படவில்லை என்று சான்றளிக்கிறேன்.

இடம் : கோயமுத்தூர்

ஆய்வு நெறியாளர்

நாள் :

(முனைவர். மா.சுப்புரத்தினம்)

தமிழ்த்துறைத் தலைவர்,
அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)
கோயம்புத்தூர் – 18.

முதல்வர்,
அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி)
கோயம்புத்தூர் – 18.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

திருமதி. ச.ரஞ்சனி,
முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,
தமிழ்த்துறை,
அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
கோயம்புத்தூர் – 641 018.

கோயமுத்தூர் பாரதியார் பல்கலைக் கழகத்திற்கு முனைவர் பட்டத்திற்காக அளிக்கப்படும் “சங்க இலக்கியத்தில் குடிகளும் குறுநில மன்னர்களும்” என்னும் பொருண்மை குறித்தமைந்த இவ்வாய்வேடு 2013-2016 ஆம் கல்வி ஆண்டுகளில், அரசு கலைக் கல்லூரி உதவிப் பேராசிரியர் (தமிழ்த்துறை), முனைவர். மா.சுப்புரத்தினம் அவர்களின் நெறியாளுகையின் கீழ் என் சொந்த முயற்சியில் உருவானதாகும். இதற்கு முன் இப்பொருள் குறித்து, எந்தப் பல்கலைக்கழகத்திலும், எந்த ஆய்வாளருக்கும், எவ்வகையான ஆராய்ச்சிப் பட்டமும் வழங்கப்படவில்லை என்று உறுதி கூறுகிறேன்.

இடம் : கோயமுத்தூர்

ஆய்வாளர்

நாள் :

(ச. ரஞ்சனி)

நெறியாளர் கையொப்பம்

முனைவர். மா.சுப்புரத்தினம், எம்.ஏ.,பி.எட்.,எம்..பில்,பிஎச்.டி.,
உதவிப் பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை,
அரசு கலைக்கல்லூரி (தன்னாட்சி),
கோயம்புத்தூர் – 18.

நன்றியுரை

நன்றியுரை

“சங்க இலக்கியத்தில் குடிகளும் குறுநில மன்னர்களும்” என்ற தலைப்பில் ஆய்வினை நிகழ்த்த வாய்ப்பினை நல்கிய அரசு கலைக்கல்லூரி முதல்வர் அவர்களுக்கு என் நன்றியை உரித்தாக்குகிறேன்.

இவ்வாய்வுப் பொருண்மையை ஏற்றுக்கொண்டு நெறியாளராக மட்டுமன்றி தாயன்போடு இவ்வாய்வு செம்மையுற நிகழத் தேவையான ஊக்கமும், ஆக்கமும் கொடுத்து ஆய்வுப் பாதையில் என்னை நெறிப்படுத்திய ஆய்வு நெறியாளர் முனைவர். மா.சுப்புரத்தினம் அவர்களுக்கு என் உளமார்ந்த நன்றிகளை உரித்தாக்குகின்றேன்.

தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர். பா.அரங்கநாதன் ஐயா அவர்களுக்கும், மற்றும் தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்களுக்கும் என்றென்றும் என் நன்றிகள் உரியன.

இவ்வாய்வுப் பொருண்மைக்கு, விளக்கங்களையும், ஆய்வு செம்மையாக அமைய கருத்தாக்கம் நிறைந்த ஆலோசனைகளையும், அறிவுரைகளையும் தந்து என்னை நெறிப்படுத்திய முனைவர் பட்ட வல்லுநர் குழுக் கூட்டத்திற்கு, புறநிலைத் தேர்வாளரான அவிநாசிலிங்கம் மகளிர் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முனைவர் பா.நீலாவதி அவர்களுக்கும் எனது நன்றிகளைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வேடு சிறப்பான முறையில் அமையத் தேவையான நெறிமுறைகளை வழங்கியும் ஆய்வுக் கட்டமைப்பு செய்வதற்கும் உறுதுணையாக இருந்த முனைவர் இரா.ஜெகதீசன், தொல்லியல் துறை அவர்களுக்கும் மனமார்ந்த நன்றியை தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

ஆய்வுக்கு அனைத்து வகையிலும் உறுதுணையாக இருந்த கெழுதகை நண்பர் முனைவர்.அர.கண்ணன் அவர்களுக்கு ஆய்வாளரின் நெஞ்சார்ந்த நன்றி என்றும் உரியது.

முனைவர் பட்டம் பயில்வதற்கு அனுமதி வழங்கிய குலூர், ஆர்.வி.எஸ். கலை அறிவியல் கல்லூரியின் அறங்காவலர்.திரு.செந்தில் கணேஷ் அவர்களுக்கும், செயலர், முதல்வர் மற்றும் மொழித்துறைத் தலைவர் அவர்களுக்கும், தமிழ்த்துறைப் பேராசிரியர்களுக்கும் மற்றும் மொழித்துறைப் பேராசிரியர்களுக்கும் மற்றும் மக்கள் தொடர்பு அலுவலர் சூ.ம.வெள்ளிங்கிரி ஐயா அவர்களுக்கும் ஆய்வாளரின் நன்றிகள் என்றும் உரியன.

என்னை ஊக்கப்படுத்தி, நாளும் நல்வழிப்படுத்தும் பெற்றோர்களுக்கும், என் கணவர் முனைவர்.ஆ.செந்தில்குமார் அவர்களுக்கும், மழலைச் செல்வன் செ.தமிழ்க்குமரனுக்கும் மற்றும் என்னைச் சார்ந்த உறவுகளுக்கும், என்றென்றும் எனது நன்றிகள்.

இவ்வாய்வு நல்ல முறையில் உருவாவதற்குப் பல்லாற்றானும் உதவிய அனைத்து அன்பு நெஞ்சங்களுக்கும் ஆய்வாளராகிய எனது மனமார்ந்த நன்றி உரியது.

ஆய்வேட்டைச் சிறப்பான முறையில் அச்சேற்றிய திருமதி.த. சுகுணாதேவி அவர்களுக்கும் ஆய்வாளரின் நன்றி உரியது.

ஆய்வாளர்
நன்றியுடன்

(ச. ரஞ்சனி)

நாள் :

கோயம்புத்தூர்

உள்ளடக்கம்

இயல் எண்.	இயல் தலைப்புகள்	ப.எண்
1	முன்னுரை	1-9
2	சங்க இலக்கியத்தில் அரசர்கள்	10-73
3	சங்க இலக்கியத்தில் குடிகள் - குறுநில மன்னர்கள்	74-131
4	குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சிச் சிறப்புக்கள்	132-187
5	குறுநில மன்னர்களின் கொடைச்சிறப்புக்கள்	188-238
6	முடிவுரை துணை நூற்பட்டியல் பின்னிணைப்புக்கள்	239-248

இயல் ஒன்று

முன்னுரை

உலக மொழிகள் பலவற்றிலும் செம்மொழிச் சிறப்புடையதும் இன்றுவரை பேச்சு வழக்கில் உள்ளதுமான மொழி தமிழ்மொழி. தமிழ்மொழி எண்ணற்ற இலக்கிய இலக்கணங்களைத் தன்னகத்தே கொண்டு திகழ்கின்றது. மக்களின் அக, புற வாழ்வியல் கூறுகளையும், அவர்தம் வாழ்வியல் நெறிமுறைகளையும் எடுத்துரைக்கும் பெற்றியுடையது. மொழியின் வளம், அம்மொழியைப் பேசும் மக்களின் வாழ்வியலால் சிறப்படைகின்றது. மேலும் அம்மொழியில் அமைந்துள்ள இலக்கியங்கள் மொழியின் தரத்தை உயர்த்துகின்றன. சங்க காலம் முதல், எழுந்துள்ள இலக்கியங்கள் தமிழரின் அருள், ஒழுக்கம், அன்பு, ஆட்சி, கொடை, ஈகை, உடைமை, எளிமை, ஒற்றுமை முதலிய பண்புகளை எடுத்துரைப்பனவாகத் திகழ்கின்றன. சங்க காலத்தில் புலவர்கள் அரசனையும், இறைவனையும் புகழ்ந்து பாடியிருந்தாலும் சமுதாயத்தில் தங்களுக்கென்று நிலையான இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர்.

அகம், புறம் என்ற இரண்டு பொருள்களை உள்ளடக்கி எழுந்தவையே சங்க இலக்கியங்கள். மொழி வளர்ந்த நிலையில் நாகரீகம் கருதி எவருடைய பெயரும் சுட்டப்படாமல் எழுந்தவையே சங்க அக இலக்கியங்கள். அவ்விலக்கியங்கள் அனைவரும் அறிந்து கொள்ளும் வகையில் படிப்போர் சுவைக்கும் வண்ணம் பண்பாட்டையும், நாகரீகத்தையும் இணைத்துக் கூறியது. முதல், கரு, உரி என்ற அகப்பொருளை உணர்த்தும் நுட்பங்களையும், வெட்சி, கரந்தை, நொச்சி என புறத்துறை இலக்கணங்களையும் புலவர்கள் போற்றிப் பாடியுள்ளனர். புறம் சார்ந்த பாடல்களில் மன்னனின் வீரமும், கொடையும், கொடை கொள்வோன் சிறப்பும் கூறப்பட்டுள்ளது. அறத்தின் நிலைப்பாடும், நிலைபேறுடைய வாழ்வியல் மதிப்புகளும், கொடை வள்ளல்களின் சிறப்பும் புற இலக்கியத்தில் காட்டப்பட்டுள்ளன. தனிமனிதன், அரசு, குடும்பம்,

உடைமை, ஆட்சிமுறை என்ற எல்லை தாண்டி அறம், பொருள், இன்பம் என்ற வகையில் புறப்பாடல்கள் வீடுபேற்றையும் நவில்வதாக உள்ளன.

அகம், புறம் சார்ந்த நிலைக்களன்களுள் சங்க காலத்தில் மன்னராட்சிதான் நிலைத்திருந்தது. அவர்கள் ஆளும் பரம்பரையாக இருந்தனர். பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள் வீரமிக்கவர்களாக விளங்கினாலும் நாட்டு மக்களின் நன்மைக்காகவே வாழ்ந்தனர். அவர்கள் மக்களின் நன்மதிப்பையும் பெற்றிருந்தனர்.

சங்க காலத்தை வீரயுகக்காலம் என்பர். அக்காலத்தில் எண்ணற்ற போர்கள் நடைபெற்றதைப் புலவர்களின் பாடல்கள் மெய்ப்பிக்கின்றன. மன்னர்களின் வாழ்வியல் மதிப்புமிக்கதாக இருந்தது. மன்னர்கள் வேந்தர், கோ, இறைவன், இறை, மன்னர், குரிசில் எனப் பல பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டு வந்தனர். மூவேந்தர் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதிகளைக் குறுநில மன்னர்கள் ஆண்டு வந்தனர். குறுநில மன்னர்கள் குடிகளோடு இணைந்து தம் நாட்டைப் பெருக்குவதில் முனைப்புடன் இருந்தனர். சங்க காலத்தில் அதியன், நள்ளி, பேகன் முதலான கடையெழு வள்ளல்களும் கோசர், திரையன், எழினி முதலான வள்ளல்களும் தங்கள் ஆட்சியைச் செலுத்தி வந்தனர்.

ஈராயிரம் ஆண்டுப் பழமையான சங்க காலக் குறுநில மன்னர்களின் வாழ்வு இன்றைய அரசியல் சூழலுக்குத் தேவையான படிப்பினையாகவும், குடிபுரம் காத்தோம்பும் மன்னனை மதிக்கப்படுவான் என்பதையும் உலகிற்கு வெளிப்படுத்தும் நோக்கிலும், “சங்க இலக்கியத்தில் குடிகளும் குறுநில மன்னர்களும்” என்னும் தலைப்பில் ஆய்வு அமைகின்றது.

ஆய்வுத் தலைப்பு

“சங்க இலக்கியத்தில் குடிகளும் குறுநில மன்னர்களும்” என்பது முனைவர் பட்டத்திற்குரிய ஆய்வுப் பொருளாக அமைகின்றது.

ஆய்வு நோக்கம்

பண்டைத் தமிழ் மன்னர்களின் ஆட்சி தனியதிகார ஆட்சியாயினும் குடிமக்களால் கொண்டாடப்படும் ஆட்சியினும், குடிகள் விரும்பும் ஆட்சியாக இருந்துள்ளது. சங்க காலக் குறுநில மன்னர்கள் பசியும், பிணியும் மற்றும் வறுமை முதலியன நாட்டு மக்களை அணுகாமல் பாதுகாப்பதையே கடமையாகக் கொண்டு, கொடையுள்ளம் படைத்தவர்களாகவும், பிற்காலச் சமுதாயத்திற்கும் அரசுக்கும் வழிகாட்டிகளாகவும் திகழ்ந்துள்ளனர். சங்ககால அரசர்களும், குடிகளும், குறுநில மன்னர்களும் வாழ்ந்த வாழ்க்கை சிறப்பாக இருந்தது என்பதையும், அரசாட்சி எந்நிலையில் இருந்தது என்பதையும், குடிமக்களின் வாழ்க்கை நிலை என்ன என்பதையும், குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சிமுறை குடிமக்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டதா என்பதையும், குறுநில மன்னர்களின் பண்புகள் எவ்வாறு இருந்தது என்பதையும் விளக்குவதே இவ்வாய்வின் நோக்கமாகும்.

ஆய்வுத்தூண்டல்

சங்ககாலத்தில் மூவேந்தர்களின் ஆட்சி மக்களால் மனமுவந்து ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு மகிழ்ச்சியாக வாழ்ந்த நிலையினை சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. குடிகள் மற்றும் குறுநில மன்னர்களின் பங்களிப்பு சங்க காலத்தில் சிறப்பாக இருந்ததை அறிந்து இதன்படி பிற்கால அரசும் மக்களின் நல்லாட்சிக்கு வழிகோலும் என்பதும், நல்லாட்சி மலர்ந்து மக்கள்

அமைதியாகவும், மகிழ்ச்சியாகவும் வாழ வழிவகுக்கும் என்பனவற்றை அறியும் அவா இந்த ஆய்வுக்குத் தூண்டலாக அமைந்தது.

ஆய்வின் கருதுகோள்

சங்ககாலக் குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சிச் சிறப்பும், கொடைத்தன்மையும் சங்க இலக்கியத்தில் விரவிக் கிடக்கின்றன. உலகத்து உயிர் அரசுதான் என்பதும், மன்னர்கள் மக்களைக் காப்பதே கடமையாகக் கொண்டொழுகினர் என்பதும், சங்க இலக்கியங்கள் மூலம் புலனாகிறது. நல்லாட்சி செய்து மக்களைக் காக்கும் அரசர்களையும் அவர்களது ஆட்சிமுறைகளையும் சங்ககாலச் சமுதாயம் ஏற்றுக் கொண்டுதான் இருந்திருக்க வேண்டும். சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த குடிகள் குறுநில மன்னர்களின் ஆளுகைக்கு உட்பட்டு, சமூக மேம்பாட்டு நிலை வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். எனவே, மக்களாட்சி முறைக்கு உறுதுணையாக, வழிகாட்டியாக சங்க காலக் குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சிமுறை இருந்துள்ளது என்பதைக் கருதுகோளாக முன்வைத்து இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

ஆய்வு மூலங்கள்

இவ்வாய்விற்குத் தொல்காப்பியம், சங்க இலக்கியங்கள், நீதி நூல்கள், கல்வெட்டுக்கள் ஆகியவையும், இவை தொடர்பான ஆய்வு நூல்களும், மன்னர்கள், குறுநில மன்னர்கள் தொடர்பான வரலாற்று நூல்களும் சான்றாதாரங்களாகக் கொள்ளப்பட்டுள்ளன. மேலும் திறனாய்வு நூல்கள், ஆய்வுக் கோவைகள், ஆய்வேடுகள், அகராதிகள், கலைக்களஞ்சியங்கள் ஆகியனவும் ஆய்வு ஆதாரங்களாக அமைகின்றன.

ஆய்வு வகை

தேவையான இடத்திற்குத் தேவையான ஆய்வுகளைப் பயன்படுத்த வேண்டியிருத்தலால் பலவகை ஆய்வுகளும் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன. எனினும் குறிப்பாக அடிப்படை ஆய்வாகவும் முன்பேயுள்ள சான்று மூலங்களைக் கொண்டு செய்யும் ஆய்வாகவும் அமைகிறது.

சான்று மூலங்களாக அமைந்த நூல்களில் காணப்படும் கருத்துகளைத் தொகுத்தும் வகுத்தும் ஆய்வதால் இவ்வாய்வு பகுப்புமுறை ஆய்வாகவும் (Analytical Method), இலக்கிய ஆய்வாகவும் (Literary Method) அமைகிறது.

சங்க இலக்கியங்களான எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு நூல்களை ஆய்வுக்களமாகக் கொண்டு மேற்கொள்ளப் பெற்றுள்ளதால் இவ்வாய்வு விளக்கமுறை (Descriptive Approach), வரலாற்றுமுறை (Historical Approach) என்ற அணுகுமுறைகளையும் பின்பற்றி அமைகின்றது.

ஆய்வு எல்லை

இவ்வாய்வு தொல்காப்பியர் காலத்தில் தொடங்கி முறையாகக் கால வரிசைப்படி அமைந்தாலும், சங்க காலத்தில் நிகழ்ந்த செய்திகள் மட்டும் ஆய்வு செய்யப்பட்டுள்ளன. எனவே, இவ்வாய்வு சங்க இலக்கியப் பாடல்களை மட்டும் எல்லையாகக் கொண்டு அமைகின்றது.

ஆய்வின் பயன்

சங்க காலத்தில் அரசர்களின் ஆட்சிமுறைகளை அறிதலும், அரசர்களின் காலத்தில் வாழ்ந்த குடிகளைப் பற்றி அறிதலும், குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சிச் சிறப்புக்களையும், அவர்களது பண்பாடுகளை பற்றி அறிதலும் இவ்வாய்வின் பயனாகும்.

ஆய்வு முன்னோடிகள்

சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அரங்க.இராமலிங்கம் “சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காக ஆய்வு (1982) நிகழ்த்தியுள்ளார். மேலும் அப்பல்கலைக்கழகத்தில் அ.ஆறுமுகம் “சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம் உடைமை அரசு” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காக (1990) ஆய்வு நிகழ்த்தியுள்ளார். கோவை அவினாசிலிங்கம் மகளிர் மனையியல் நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் சி.வான்மதி “எட்டுத்தொகைப் புறநூல்களில் தமிழர் வாழ்வியல்” என்னும் தலைப்பில் முனைவர் பட்டத்திற்காக ஆய்வு (2012) நிகழ்த்தியுள்ளார். டாக்டர். செ.பழனிச்சாமியின் “புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு” என்ற ஆய்வு நூலும், தமிழறிஞர் சாமி. சிதம்பரனாரின் “பழந்தமிழர் அரசியல்” என்ற ஆய்வு நூலும், முனைவர்.க. இரத்தினம் தமிழாக்கம் செய்த “தென்னிந்தியக் குலங்களும் குடிகளும்” என்னும் ஆய்வு நூலையும், ஆய்வு முன்னோடிகளாகக் கொண்டு, முன்னைய ஆய்வுகளின் தொடர்ச்சியாகவும், புதிய நோக்கிலும் இவ்வாய்வு மேற்கொள்ளப்படுகின்றது.

ஆய்வேட்டின் கட்டமைப்பு

இவ்வாய்வேடு முன்னுரை, முடிவுரை உட்பட ஆறு இயல்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இயல் - 1. முன்னுரை

இயல் - 2. சங்க இலக்கியத்தில் அரசர்கள்

இயல் - 3. சங்க இலக்கியத்தில் குடிகளும் குறுநில

மன்னர்களும்

இயல் - 4. குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சிச் சிறப்புகள்

இயல் - 5. குறுநில மன்னர்களின் கொடைச் சிறப்புக்கள்

இயல் - 6. முடிவுரை.

இயல் விளக்கங்கள்

இயல் - 1. முன்னுரை

முன்னுரையில் ஆய்வின் அறிமுகநிலை, ஆய்வுத்தலைப்பு, ஆய்வு நோக்கம், ஆய்வின் கருதுகோள், ஆய்வு மூலங்கள், ஆய்வு வகை, கால எல்லை, ஆய்வின் பயன், ஆய்வு முன்னோடிகள், ஆய்வேட்டின் அமைப்பு, இயல் விளக்கங்கள் ஆகியன எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

இயல் - 2 சங்க இலக்கியத்தில் அரசர்கள்

இவ்வியலில் தமிழ், இனம், தமிழினம், எல்லைகள், முச்சங்கங்கள், தமிழக அரசுகள், அரசு - விளக்கம், சங்க காலத்தில் அரசு பற்றிய செய்திகள், சங்க காலச் சேரர்கள், சோழர்கள், பாண்டியர்கள் வரலாறு, சங்க கால ஆட்சிமுறை, அரசனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை, முடிசூட்டு விழா, அரசவை, ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம், அரசன் கடமைகள், குடிப்புரங்காத்தல், நல்லோர் இணக்கம் போன்ற செய்திகள் இவ்வியலில் ஆராயப்படுகின்றன.

இயல் - 3 சங்க இலக்கியத்தில் குடிகளும் குறுநில மன்னர்களும்

இவ்வியலில் சங்ககால அரசர்கள் - குறுநில மன்னர்கள் வேறுபாடு, சங்ககாலக்குடிகள், குடிகளின் சிறப்புக்கள், சேரநாட்டுக் குடிகள், குடவர், குட்டுவர், அதியர், உதியர், மலையர், மழவர், மறவர், இளையர், பூழியர், வில்லோர், கொற்றன், கொங்கர், குறவர் பற்றிய செய்திகளும், சோழர்கள் பாண்டியர்களின் குடிகளான பரதவர்கள், கோசர்கள் பற்றியும், தொல்குடிகளான

ஆவியர், ஓவியர், வேளிர், வேள்-ஆய், வேள்-எவ்வி, வேள்-பாரி, நன்னன், அருவர், அண்டர் பற்றிய குறிப்புக்களும் ஆய்வு செய்யப்படுகின்றன.

இயல் - 4 குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சிச் சிறப்புக்கள்

இவ்வியலில் சங்ககால ஆட்சிமுறை, மன்னன்-மக்கள் உயிர், மன்னர்களின் ஒழுக்கம், அறநெறி காத்த அரச மரபுகள், மன்னனும் வேந்தனும், குறுநில மன்னர்களின் வாழிடம், ஆட்சியாளருக்கான அறிவுரைகள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. அதியமானின் ஆட்சிச்சிறப்பு, ஆய், மலையமான் ஆட்சிச்சிறப்பு, பண்பு நலன்கள், பேகனின் பெருமைகள், குமணனின் கொடைத்தன்மை, நள்ளியின் நற்பண்புகள் ஆகியன விளக்கப்படுகின்றன. கலைக்காக உயிர்கொடுத்த பாரி, பேகன் வாழ்வும், குறுநில மன்னர்களின் பண்பு நலன்களான அறம், அறிவு, அன்பு, ஆண்மை, ஈகை, ஒழுக்கம், கடமை, செய்ந்நன்றி, புகழ், பொய்யாமை, மானம் போன்றவையும் விளக்கப்படுகின்றன.

இயல் - 5 குறுநில மன்னர்களின் கொடைச்சிறப்புக்கள்

இவ்வியலில் கொடை-விளக்கம், தொல்காப்பியமும் கொடைப்பண்பும், பிங்கல நிகண்டும் கொடையும், கொடைமாக்கள், கொடை வேந்தரின் இயல்பு, புலவர் – புரவலர், புலவர்களின் வறுமை, வள்ளலும் கொடையும், இரவலரைப் புரக்கும் பாங்கு போன்றவை விளக்கப்படுகின்றன. கடையெழு வள்ளல்களின் சிறப்புக்கள், புலவர்கள் உறவு, கொடைமடம், பரிசில், பரிசில் துறைகள், கடைநிலை, பரிசில்நிலை, பரிசில்விடை போன்றவற்றின் வாயிலாகக் கொடைச் சிறப்புக்கள் எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன. பண்டைக்கால கலைஞர்கள், வள்ளல்கள் போன்றோரின் வாழ்க்கையும், இவர்களுக்கு இடையே இருந்த உறவு நிலைகளும் விரிவாக ஆராயப்படுகின்றன.

முடிவுரை

ஆறாவது இயலாக முடிவுரை அமைகிறது. நான்கு இயல்களின் வழியாக ஆராய்ந்து கண்டறியப்பட்ட ஆய்வு முடிவுகள் இப்பகுதியில் தொகுத்தளிக்கப்படுகின்றன. மேலும் சங்ககால ஆய்வுகள் தொடர்பாக எதிர்காலத்தில் மேற்கொள்ளத்தக்க ஆய்வுக்களங்களும் சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றன.

துணைநூற்பட்டியல்

ஆய்விற்குத் துணைநின்ற நூல்களின் பட்டியல் அகர வரிசையில் தொகுக்கப்பட்டுத் துணைநூற்பட்டியலாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

பின்னிணைப்புக்கள்

1. சங்ககாலக் குறுநில மன்னர்கள், முவேந்தர்கள் நாணயங்கள், முத்திரைகள் கல்வெட்டு வரலாற்றுச் சான்றுகள்
2. சங்க இலக்கியத்தில் குடிகள், குறுநில மன்னர்கள் மற்றும் நாடுகள் பெயர்ப்பட்டியல்.
3. சங்ககால வேந்தர்களின் பெயர்ப்பட்டியல்.
4. புலவராக விளங்கிய வேந்தர்கள்

பின்னிணைப்புகள் ஆய்வாளரின் ஆய்வு நெறிக்காகவும், பிற்கால ஆய்வாளர்களுக்குப் பயனளிக்கும் வகையிலும் எடுத்துரைக்கப்பட்டு, பின்வரும் ஆய்வுகளுக்கு இவ்வாய்வேடு ஒரு முன்னோடியாக அமையும் என்னும் நோக்கிலும் நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது.

இயல் இரண்டு

சங்க இலக்கியத்தில் அரசர்கள்

பழைமையும், பெருமையும், சீர்மையும் புகழும் கொண்ட தமிழகத்தின் வட எல்லையாகத் திருவேங்கடமலையும், தென் எல்லையாகக் குமார்க்கடலும், கிழக்கிலும், மேற்கிலும் கடல்களும் எல்லையாகவும் அமைந்துள்ளன. இந்நான்கு எல்லைகளுக்குட்பட்ட பெருநிலப்பரப்பே தமிழ் வழங்கும் நிலமாயிற்று. இங்கு வாழ்ந்த மக்கள் பேசிப் பயின்ற மொழி ‘தமிழ்’ என்று வழங்கப்பட்டது. அதனால்தான், இந் நிலப்பரப்பை “தமிழ் கூறும் நல்லுலகம்” என்று சான்றோர்களும், ஆய்வாளர்களும் போற்றினர். மொழியைக் கலை வளர்ச்சிக்கும், இலக்கிய வளர்ச்சிக்கும் பயன்படுத்தியதோடு மட்டுமில்லாமல், தம் மொழியைத் “தெய்வத்தமிழ்” என்றும், “ஒண்தீந்தமிழ்” என்றும் இன்றும் அடைமொழிகள் கொடுத்துத் தமிழைப் போற்றிப் பரவினர். இத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த தமிழகத்தில் சங்க காலம் முதலே பல அரசர்கள் ஆட்சி புரிந்து வந்துள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. சங்க காலத்தில் ஆட்சி புரிந்த அரசர்களின் சிறப்பையும், சிந்துசமவெளி நாகரிக வெளிப்பாட்டையும், அரசர்களின் இனப்பண்பையும், குடிகளைப் புரத்தலையும், பிற்கால அரசர்களின் சிறப்பையும் எடுத்துரைக்கும் நோக்கில் “சங்க இலக்கியம் காட்டும் அரசர்கள்” என்னும் இயல் அமைகிறது.

தமிழ்

இந்திய வரலாற்றில் திராவிடர் தனித்த இடத்தைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றனர். ஒரு குழுவினராக இருந்து, மக்கள் வாழ்வு சிறப்பதற்கும்,

கலைவளம் பெருகுவதற்கும் சிறந்த பணிகளை ஆற்றியுள்ளனர். சங்க காலம் முதலே தமிழர்களின் பெருமை உலகெங்கும் பரவியிருந்தது.

“திராவிட மக்கள் தமக்கே உரிய பல உயரிய பண்புகளையும், சிறப்பினையும் உடையராயிருந்தனர். ஆரிய மக்களின் பண்பாட்டு வளர்ச்சிக்கும், பெருமைக்கும் பலப்பல வழிகளில் துணை புரிந்தனர். இவ்விரு கூட்டத்தாருக்கும் உரிய பண்புகள் யாவும் ஒருங்கு இயைந்து இந்து நாகரிகம் என்னும் உயரிய பண்பாடு உருவாயிற்று”¹ என்பர்.

“உலகில் பல மொழிகள் தோன்றி வழங்கி மறைந்திருக்கின்றன. ஒருசில மொழிகள் மட்டும் இன்றும் அழியாமல் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. மொழியின் தோற்றத்தை எவராலும் வகுத்துக் கூறமுடியாது. தொன்மை மொழிகளின் தோற்றத்தையும், அதன் காலத்தையும் அறுதியிட்டுக் கூற முடியாது. உலகில் உள்ள எல்லா மொழிகளையும், சில குடும்பங்களாக மொழியியலார் பிரித்துள்ளனர். அவை இந்தோ – ஐரோப்பியன், செமிட்டிக், சீனம், மலேயா, பொலீசியன், சித்தியம் எனப்படுவனவாகும். சித்திய குடும்பத்தில் திராவிட மொழிகள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன”² என்பர்.

“திராவிட மொழிகளைத் திருந்திய மொழிகள் என்றும், திருந்தா மொழிகள் என்றும் இருவகையாகப் பாகுபாடு செய்கின்றனர். தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், மலையாளம், துளு, குடகு என்ற ஆறும் இலக்கியம் பெற்ற மொழிகள். தோடா, கோதா, படகா, கோலமி, பார்ஜி, நாயகி, கோந்தி, மால்டா, ஓரோவன், கட்பா, குருக் என்பவை எழுத்தும், இலக்கணமும் அற்றனவாய் உள்ள திராவிட மொழிகள்”³ என்பர்.

இன்றைய நிலையில் உலகில் சுமார் மூவாயிரம் மொழிகள் இருப்பதாகக் கூறப்படுகிறது. இவற்றுள் தொன்மையான மொழிகளில் பழைமைக்குப்

பழையாய் புதுமைக்குப் புதுமையாய் இலக்கண, இலக்கிய வளம் உள்ளதாய் விளங்குவது தமிழ் மொழியாகும்.

“மொழியால் இனம் அமைவதும், நாடு அமைவதும், மொழி நாட்டின் அமைப்புக்குத் துணை நிற்பதும் உலகம் அறிந்த உண்மைகள்”⁴ என்று மு.வ.வும், “தென் இந்திய மொழிகளில் மிகப்பண்பட்ட தமிழ்மொழி, இந்தியாவில் உள்ள எல்லா மொழிகளுக்கும் மூலமாக இருந்தது”⁵ என்று டெய்லரும் மொழியின் சிறப்பைப் போற்றியுள்ளனர்.

தொன்மைக் காலத்தில் தமிழ் என்னும் பெயரில் இம்மொழி வழங்கப்படவில்லை என்றும், திராவிடம் என்னும் வடமொழிச் சொல்லில் இருந்து தமிழ் என்னும் சொல் உருவாயிற்று என்றும் கருதுவர்.

“திராவிட(அ) திராவிட் > திரமிட > திரமிள(ல) > தமிழோ > தமிழ்”⁶ எனத் திரிந்தது என்பர் கால்டுவெல். திராவிடம் என்னும் சொல், “திரமிடம் - திரமிளம் - தமிழினம்” எனச் சிறிது சிறிதாக மாறி முடிவிலே தமிழ் என வழங்கலாயிற்று”⁷ என்பது இக்கொள்கையர் கருத்தாகும் என்று இராகவ அய்யங்கார் கூறுகின்றார்.

“தமிழ்” என்னும் சொல்லின் திரிபே திராவிட என்னும் வடமொழிச் சொல்லாகும் என்று ஸ்டென்கொனேவ் (Stenkonow) என்னும் அறிஞர் கருதுகிறார்.”⁸ திராவிட என்னும் சொல் “தமிழ்” என்னும் சொல்லின் திரிபாகும்.

இக்கால அறிஞர்களால் இச்சொல்லின் பொருள் விரிவுபடுத்தப்பெற்று

தென்னிந்திய மக்கள் அனைவரையும் சுட்டும் இனப் பொதுப் பெயராகக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்பார் இராமச்சந்திர தீட்சிதர்.⁹

பாவேந்தர் பாரதிதாசன் அவர்கள் பாலிமொழியில் உள்ள மகாவமிசம் தமிழைத் “த்ரமிளோ” என்றது. தாலமி, தமிழிசி என்றுரைத்தார். மச்சபுராணம் “திரமிள்” என்று சாற்றியது. இவையாவும் தமிழ் என்னும் சொல்லின் திரிந்த வடிவங்களே என்பர்.

“தமிழோவும் மற்றும் தமிழிசியும் வேறு

த்ரமிள த்ரமிள் எல்லாம் சாற்றின் - தமிழின்

திரிபே அவைகள்! செந்தமிழ்ச் சொல் வேந்தன்

பிரிந்ததுண்டோ இங்கிவற்றில் பேசு

.....

உரைத்த இவை கொண்டே உணர்க - தமிழும்

திராவிடம் என்றே திரிந்த தென்று”¹⁰

என்று தமிழின் திரிபே திராவிடம் என்பர். இக்கருத்தினைப் பாவேந்தர் பல இடங்களில் விளக்கியுள்ளார்.

தமிழர் தம் மொழிக்கு இட்டு வந்த “தமிழ்” என்னும் சொல்லுக்குத் ‘துரத்து’ என்னும் பொருட்படாமல் வேறாதலை “இனிமையும் நீர்மையும் தமிழ் எனலாகும்”¹¹ என்னும் பிங்கலந்தைச் சூத்திரத்தால் அறியலாம். தமிழர்

தம்மைச் சுற்றியிருப்பவர், தம் ஊரினர் என்ற கருத்தில் தான் தம்+இல்=தமிழ் என்ற சொல்லை உருவாக்கினர். பின் அதன் ஒலியமைப்பைச் செப்பம் செய்து

‘தமிழ்’ என்று வழங்கினர்¹² என்பார் பாவாணர்.

கி.பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தவராகக் கருதப்படும் வடமொழியாளரான குமரிலபட்டர் என்பார் “திராவிடர்” என்னும் சொல்லை முதன்முதலாகக் கையாண்டுள்ளனர்.”¹³ அவருக்குப் பின்வந்த பலரும் வடமொழி ஆதிக்கத்தின் காரணமாக இச்சொல்லைப் பயன்படுத்தி இருக்கக்கூடும். தமிழ்மொழியின் முதன்மை நூலாகக் கருதப்படும் தொல்காப்பியத்திலேயே “தமிழென்கிளவி” என மொழிக்குரிய பெயர் வழங்கப்பட்டிருப்பது நோக்கத்தக்கது.”¹⁴

மேற்கூறிய பல்வேறு கூற்றுக்களின் அடிப்படையில் தமிழ்நாட்டு மக்கள் தம்மொழிக்குத் தமிழ் எனப் பெயரிட்டு வழங்கி வந்துள்ளனர் என்பதைத் தெளிவாகக் கூறலாம்.

இனம்

மனித இனம், விலங்கினம், பயிரினம் என்று உயிருள்ளவனவற்றை இனங்களாக முன்னோர் பகுத்தனர். ஆனால், உயிரற்றவைகளையும், பொருட்களின் அடிப்படையில் இனவகைகளாகத் தற்போது பகுக்கின்றனர். மொழி, மதம், பழக்கவழக்கம் ஆகிய இவற்றால் வேறுபட்டு இருந்தாலும், அரசியல் காரணமாக ஒன்றுபட்டு இருக்கும் மக்களையும் இனம் என்று அழைப்பர். இந்திய இனம், உருசிய இனம் என்ற பெயரீடுகள் இப்படி அமைந்தவையே.

இன்றைய சூழலில் நிற அடிப்படையில் இனப்பகுப்பு செய்வது கடினம். அறிவியல் வளர்ச்சி உலக மக்களை ஓரிடத்தில் இருந்து பிறிதோர் இடத்திற்கு எளிதாக இடப்பெயர்ச்சி செய்கிறது. தொழில் அடிப்படையிலும், வாழ்வியல் அடிப்படையிலும் இடம் பெயரும் மக்களிடம் கலப்புகள் எளிதில் நடைபெறுகின்றன.

“ஒன்றிரண்டு உடற்கூறுகளை மட்டும் வைத்து இனத்தை வரையறைப்படுத்தாமல் உயிரினப் பாரம்பரியத்தின் மூலம் வழிவழியாகக் கொண்டு செல்லக்கூடிய பொதுவான – கண்டறியப்பட்ட – உடற்கூற்றுப் பண்புகளை உடைய மனிதர்களின் சேர்க்கையை இனம் என்று குறித்தல் மானுடவியல் பார்வையில் மிகப் பொருத்தமாகும்.”¹⁵

இரத்தத்தொடர்பு, இனத்தொடர்பு, இனமரபுத்தொடர்பு, இனத்துக்குரிய நம்பிக்கை, பழக்க வழக்கங்கள், சடங்கு முறைகள் போல்வனவற்றை விடுத்து மனித இனத்துக்குப் பொருந்தும் பொது மரபுகள், பொது வரலாறு, பொதுமொழி, நாகரிகம், பண்பாடு, இணங்கிய வாழ்க்கை முறை போல்வனவற்றைக் கைக்கொள்ளும்போது ஒரு இனம் ஒரு நாட்டினமாகத்தான் மலர்கிறது¹⁶ என்றும், இனமும், நாட்டினமும் வேறுவேறு ஆகும். இனம் என்ற கருதுகோள் முழுமையாக உயிரியலைச் சார்ந்தது. நாட்டினம் என்ற கருதுகோளோ முழுமையாகச் சமூகம், சமுதாயம் பற்றிய அறிவியல் துறையைச் சார்ந்தது¹⁷ என்றும், இனம் குறித்த கருத்தாக்கங்களை எடுத்துரைப்பர்.

“ஓர் இனத்தின் அடிப்படை உறுப்பாக இருப்பவன் மனிதனாவான். தமிழினத்தின் அடிப்படை உறுப்பாக இருப்பவன் தமிழன் ஆவான்”¹⁸ ஓர் இனம் நாட்டைப் பெற்றிருக்க வேண்டும் அல்லது ஒரு காலத்தில் நாட்டை உடைமையாகக் கொண்டிருந்த நிறைவையேனும் தேக்கி வைத்திருக்க வேண்டும். முந்தைய வரலாற்றை நினைவு கூர்ந்து பார்க்கத்தக்க மரபுகள், வாழ்க்கை நெறிகள், நாட்டுப் பான்மைகள் ஆகியவற்றைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். ஓர் இனத்தை முழுமையாகத் தழுவி நிற்கும் பொது மொழியைப்

பெற்றிருக்க வேண்டும். நாடோடிகளாக இல்லாத நிலையான மக்கட் சமூகமாக இருத்தல் வேண்டும்¹⁹ என்பர்.

தமிழினம்

ஓர் இனம் செம்மையுற விளங்க வேண்டுமென்று அவ்வின மக்கள் பேசும் சார்புடைய இலக்கியங்களின் மொழிச் சிறப்பை எடுத்துரைத்தல் வேண்டும்.

வடமொழி தமிழ்நாட்டில் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்கிய போது அதை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ளாமல் தமிழ் நெறிகளுக்கேற்ப மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டும் என்று கூறும் தொல்காப்பியர்,

“வடசொற் கிளவி வடவெழுத் தோரீஇ

எழுத்தொடு புணர்ந்த சொல்லா கும்மே”²⁰

என வடசொல்லை அதன் எழுத்துக்கள் நீக்கித் தமிழ் வரி வடிவத்தில் எழுத வேண்டும் என்கின்றார். அவ்வாறே, பிறமொழிச் சொற்களை,

“மொழி பெயர்த்து அதர்ப்பட யாத்தல்”²¹ என்கின்றார். எனினும் இவை

இன உணர்வின் அடிப்படையில் தோன்றியதாகத் தெரியவில்லை. இதற்கு மொழிக்காப்பு உணர்வே அடிப்படைக் காரணம் எனலாம்.

எல்லைகள்

தமிழகத்தின் எல்லைகளாகப் பண்டைக் காலத்தே, வடக்கே வேங்கட மலையும், மற்ற எல்லைகளாகிய கிழக்கு, மேற்கு, தெற்கு ஆகியவற்றில் கடல்களையும் எல்லைகளாகவும் கொண்டு விளங்கியது. பல்லாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் தெற்கில் குமரியாற்றை எல்லையாகக் கொண்டிருந்தது என்று ந.சி.கந்தையாபிள்ளை கூறுவார். தொல்காப்பியப் பாயிரத்தில்,

“வடவேங்கடம் தென்குமரி

ஆயிடைத்

தமிழ்கூறும் நல்லுலகம்”²²

என்று தமிழ் வழங்கும் நிலப் பகுதிகளைக் குறிப்பிடுவார் தொல்காப்பியர்.

“வேங்கடம் குமரி தீம்புனற் பெளவமென்

றிந்நான்கெல்லை தமிழது வழக்கே”²³

என்பது சிகண்டியார் கூற்று.

“வடவேங்கடம் முதல் மேற்கே வடபெண்ணை ஆற்றில் இருந்து மேற்காகக் கொண்கானப் பகுதியின் வடபால் ஒரு நேர்கோடாகச் செல்லும் மேல்கடல் வரையுள்ள நிலப்பகுதியெல்லாம் தமிழகத்தின் வடவெல்லை ஆகும்”²⁴ என்று தமிழகத்தின் வடவெல்லையைக் குறிப்பிடுவர்.

“நம்பழந்தமிழ் நாட்டின் எல்லை வேங்கடமென்று தொல்காப்பியம், புறநானூறு முதலியவற்றில் கூறப்பட்டாலும் வரலாற்றுக்கு முந்திய கி.மு.4000 காலந்தொட்டு இமயமே தமிழகத்தின் வடவெல்லையாக இருந்திருக்கிறது. இன்றைய மொகஞ்சதாரோ, ஹரப்பா அகழ்வாய்விடங்களில் கிடைத்த பொருள்களே சான்றாகின்றன”²⁵ என்பார் இரா. மதிவாணன்.

மேலும், இலக்கியச் சான்றுகளும், இமயத்தை வடவெல்லையாகக் கொண்டிருந்தது என்பதைக்

“குமரியொடு வடவிமயத் தொருமொழி வைத்

துலகாண்ட சேர லாதன்”²⁶

“வடதிசைக் கங்கையும், இமயமும் கொண்டு

தென்திசை ஆண்ட தென்னவன்”²⁷

“தென்குமரி வட பெருங்கடல்

குணகுட கடலா வெல்லை

ஒன்றுபட்டு வழி மொழிய

இடியென முழங்கு முரசின்

வரையா ஈகைக் குடவர் கோவே”²⁸

என்னும் சங்க இலக்கியச் சான்றுகளால் அறிய முடிகிறது.

சேரனை இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் என்பதினாலும், அவன் ஆட்சி இமயம் வரை பரவியிருந்ததையும் இங்கு ஒப்பு நோக்கலாம்.

தமிழகமும் சிந்துவெளி நாகரிகமும்

“வரலாற்றுக்கு முந்திய சிந்து சமவெளி நாகரிகம் பழந்தமிழர் நாகரிகமே என்றும், அவர்கள் உயரிய நாகரீகத்தோடு வாழ்ந்து வந்தனர் என்றும், ஆரியர்கள் வடமேற்குப் பகுதியில் இருந்த கைபர், போலன் கணவாய்களின் வழியே வருவதற்கு முன்பே சிறந்த நகரங்கள், அரசுகள் ஏற்படுத்தி ஆண்டவர்கள் பழந்தமிழ் மரபினரே என்றும், அவர்களைப் பிற்கால வரலாற்றாசிரியர்கள் திராவிடர்கள் என்றும், சிந்துவெளி நாகரீகக் காலம் கி.மு.4000-இற்கு முந்தியது என்றும், டாக்டர் இராசமாணிக்கனார்”²⁹ கூறுவர்.

இதிலிருந்து தமிழர்கள் வடக்கே சிந்து சமவெளி வரை சென்று குடியேறி இருந்தனர் என்பதும் புலனாகிறது.

தென்எல்லை

தமிழகப் பெருநிலத்தின் தெற்கெல்லை தென்பெருங்கடல் ஆகும். பல கடற்கோள்களால் தென்பெருங்கடல் அழிவுற்றது. அஃது இன்றைய

குமரிமுனையின் தெற்கில் 1800 கல்லுக்கு மேல் பரவியிருந்தது. இன்றைய ஆப்பிரிக்காவின், தென் கீழ்ப் பக்கமுள்ள மடகாஸ்கர் தீவு முதல் ஜாவா, சுமத்ரா, கீழைத் தீவுகள் உள்ளடக்கிய நிலமாகும். இலங்கை அதனுள் உள்ள ஏழ் தெங்க நாட்டுள் ஒன்றாக இருந்தது”³⁰ என்று தெற்கெல்லையின் அழிவையும், தற்போதைய நிலையையும் எடுத்துரைத்துள்ளனர்.

தெற்கெல்லையில் குமரிமலை, பன்மலைத் தொடர்களும், குமரியாறு, ப.:றுளியாறு போன்ற பெரும் பேராளுகளும் இருந்ததாகவும் இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

‘இன்றுள்ள குமரி முனைக்குத் தெற்கில் 200 கல் தொலைவில் கிழக்கு நோக்கி ஓடிய ஆறு குமரியாறு. அதற்கும் 700 கல் தொலைவில் ப.:றுளியாறு பாய்ந்து சென்றது’³¹ என்று ந.சி.கந்தையா பிள்ளை குறிப்பிடுகிறார். மேலும்,

“குமரியாற்றுக்கும், ப.:றுளி (பல்+துளி)ஆற்றுக்கும் இடைப்பட்டது பெருவளநாடு என்பது. இவற்றுள் ஏழ் தெங்க நாடும், ஏழ்மதுரைநாடும், ஏழ் முன்பாலை நாடும், ஏழ் பின்பாலை நாடும், ஏழ்குன்றநாடும், ஏழ்குண கரை நாடும், ஏழ் குறும்பனை நாடும் என நாற்பத்து ஒன்பது நாடும், குமரி, கொல்லம் முதலிய பன்மலை நாடும், கடல் கொண்டு அழிதலான்”³² என்று சிலப்பதிகார உரையாசிரியர் அடியார்க்கு நல்லாரும் கூறியுள்ளமை இங்கு நோக்கத்தக்கது.

ப.:றுளி ஆறு கடல் கொள்வதற்குமுன் அப்பெரு வளநாட்டினை ஆண்டு வந்தவன் நெடியோன் என்றும், பாண்டியன் வழி வந்தவரே முதுகுடிப் பெருவழுதி என்றும் இவனை நெட்டிமையார்,

“எங்கோ வாழிய குடுமி....

முந்நீர் விழவின் நெடியோன்

நன்னீர்ப் ப.:றுளி மணலினும் பலவே”³³

என்பதாலும்,

“குமரியம் பெருந்துறை

வடவெல்லைப் பெயர்குவை ஆயின்”³⁴

என்று பிசிராந்தையார் கூறுவதாலும் ப.:றுளியாரும், குமரியாரும் இருந்தமைக்கு அகச் சான்றுகளாகின்றன.

“ப.:றுளி யாற்றொடு பன்மலை அடுக்கத்துக்

குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள”³⁵

என்று சிலப்பதிகாரம் சுட்டியுள்ளதும் இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

சங்கம்

தமிழ் மன்னர்கள் சங்கம் வைத்துத் தமிழை வளர்த்தனர் என்றும், அச்சங்கம் முதல், இடை, கடை என மூன்று சங்கங்களாகத் திகழ்ந்தமையும், அம்மூன்று சங்கங்களிலும் புலவர்களும், மன்னர்களும் வீற்றிருந்து தமிழை வளர்த்தனர் என்றும், இப்போது இருப்பது கடைச்சங்கம் மட்டுமே என்றும் கூறுவர்.

“இறையனார் அகப்பொருள் உரைதான் முதன் முதலில் சங்கத்தைப் பற்றிய செய்திகளை விளக்கமாக அளிக்கிறது. இறையனார் அகப்பொருள் உரைப்படி பாண்டிய மன்னர்கள் தமது மூன்று தலை நகரங்களிலும் (தென்மதுரை, கபாடபுரம், வடமதுரை) மூன்று தமிழ்ச் சங்கங்கள் வைத்துத் தமிழை வளர்த்தனர்”³⁶ என்று கூறுவர்.

குமரிமலையையும், நிலத்தையும் கடல் கொண்டது. அதன் பின்னர் மன்னரோடு மக்கள் மணலூர் என்ற இடத்தில் தங்கி மதுரை நகரை அமைத்தனர். கோட்டை, கொத்தளம் நான்கு வாயில்களிலும் மாடங்கள், கூடங்கள் அமைத்தனர். அது மாடக்கூடல், நான்மாடக் கூடல் எனப் பெயர் பெற்றது. இம்மதுரை இன்றுள்ள மதுரைக்குத் தென்கிழக்கே ஆறுகல் தொலைவில் அமைக்கப்பட்டது என்பர்.

முதற்சங்கம்

தென்மதுரை – 4449 புலவர்கள்

காலம் - 4440 ஆண்டுகள், மன்னர்கள்

89 பேர்.

இரண்டாம் தமிழ்ச் சங்கம்

3700 ஆண்டுகள், தென்மதுரை அல்லது

அலைவாய், 3700 புலவர்கள் -

59 மன்னர்கள்

கடைச்சங்கம்

மணலூர் அடுத்த வையைக் கரை –

மதுரை – 449 புலவர்கள் - 1850

ஆண்டுகள் - 49 மன்னர்கள்

கி.பி.250-இல் மதுரையில் அயலவர் ஆட்சி ஏற்பட்டதால் அதுவே கடைச்சங்க காலத்தின் இறுதி எனலாம். தமிழக எல்லையாக,

“நெடியோன் குன்றமும், தொடியோள் பௌவமும்

தமிழ்வரம் பறுத்த தண்புனல் நன்னாட்டு”³⁸

என்பதாகும். கடல்கோள்களால் நிலஎல்லை குறைந்து கொண்டே வந்தது என்பதைக் குறிப்பிடுகிறது.

இவ்வாறு தமிழகத்தின் எல்லை வடக்கே இமயம் வரையிலும், தெற்கே குமரியாறு வரையிலும் பரவியிருந்தது என்பதும் முதல் இடை, கடைச்

சங்கங்கள் தோன்றித் தமிழை வளர்த்தமையையும் மேற்கூறிய சான்றுகளால் அறியமுடிகிறது.

தமிழக அரசுகள்

தமிழ் மக்கள் உலகின் மூத்த குடிமக்கள் என்பதை வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் முடிந்த முடிவாகக் கொள்கின்றனர். அது போலவே பழந்தமிழ் அரசுகளை ஏற்படுத்தி குடியாட்சியையும், முடியாட்சியையும் தமிழரசர்கள் ஆண்டனர். இவர்கள் சிற்றரசாயினும், வேளிராயினும், பேரரசராயினும் மக்களின் நலம் கருதியே ஆட்சி செய்திருக்கின்றனர்.

“உலக அரசியலின் தோற்றுவாயே கிரேக்க ரோமானியர்களுக்கு முற்பட்டதும், காலத்தின் முதன்மை உற்றதும் தமிழரசுகளே ஆகும் என்பர். உலக மக்கள் ஓரிடத்தில் நிலை கொள்ளாது கூட்டம் கூட்டமாகத் திரிந்து கொண்டிருந்த பொழுது, தமிழ் மக்கள் மிகச் சிறந்த நாகரிகத்துடன் நல்லாட்சி நடத்தி வந்திருக்கிறார்கள். கடல் கொள்ளாத் தமிழகத்திலும் குடியரசு செலுத்தியோர் ஆவார். பின்னர் முடியரசாகவும் ஆக்கி, முதுபேரரசர்களைக் கண்டவர்கள்”³⁹ என்றும் குறிப்பிடுவர்.

அரசரின் பண்பு நலன்கள்

சங்க காலத்தில் அரசர்கள் பெரிதும் மதிக்கப்பட்டதற்கு அவர்களின் பண்பு நலன்களே காரணம் எனலாம். அரசர்கள் மக்களின் தந்தையாகக் கருதப்பட்டனர். இதனை,

“..... காவல்

குழவி கொள்பவரி னோம்புமதி”⁴¹

என்னும் புறப்பாடலால் அறியலாம்.

மன்னனே மலர்தலை யுலகத்து உயிராக இருந்தான். நெல்லும் நீரும் இப்பெருமையைப் பெறவில்லை என்பதனை,

“நெல்லும் உயிரன்றே, நீரும் உயிரன்றே

மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்

அதனால் யான்உயிர் என்பது அறிகை

வேன்மிகு தானை வேந்தர்க்குக் கடனே”⁴²

என்னும் பாடல் உணர்த்துகிறது.

தாய்ப்புலி தான் உயிரோடு வாழும்வரை தன்னுடைய குட்டியைப் பிறர் கொண்டுபோக விடாது, அதன் உயிர் போந்த பின்னரே குட்டி பிறர் கைப்புகும், அவ்வாறே அரசரும் தாம் உயிருடன் வாழும் வரைத் தம் குடிமக்களும் பிறருக்கு அடிமையாகப் போக விடார் என்பதை,

“புலிபுறங் காக்கும் குருளை போல

மெலிவில் செங்கோ னீபுறங் காப்ப”⁴³

என்றும் புறநானூற்றுப் பாடலடி விளக்குகிறது.

நாட்டை ஆளும் அரசர்கள் இத்தகைய பண்புகளோடு விளங்கியமையால்தான், மக்கள் அரசனின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்தனர் என்பதைச் சங்கப்பாடல்களின் சான்றுகள் பதிவு செய்துள்ளன.

அரசு – விளக்கம்

ஆதிகாலச் சமுதாய அமைப்பினின்று, குடும்ப நிறுவனம் வளர்ச்சியுற்றது. குடும்ப வளர்ச்சிக்கு இன்றியமையாத உடைமைகளை ஈட்டுவதன் மூலம் குடும்பத்துக்கும் உடைமைக்கும் நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டது. இத்தொடர்பு நிலைமையைத் தோற்றுவிக்கும் ஆற்றலாக வளர்ச்சி பெற்று அரசு தோன்றுவதற்கு அடிப்படையாய் அமைந்தது.

அரசு பற்றிப் பல்வேறு வகையான விளக்கங்கள் தரப் பெற்றுள்ளன. “ஓர் இறைமையின் கீழ் வரையறுக்கப் பெற்ற புவியியல் பகுதியில் உள்ள மக்கள் சமூகத்தின் மேலாண்மையே அரசு எனப்படும். அரசு மக்கள் சமூகம் முழுவதுக்குமோ அல்லது கட்டுப்பாட்டுக்குட்பட்ட ஒரு பகுதிக்கோ உரியதாகும்”⁴⁴ எனச் சமூக அறிவியல் கலைக் களஞ்சியம் கூறுகிறது.

இதன்படி மக்கள், நிலப்பரப்பு, ஆட்சி, இறைமை நான்கும் அமையப் பெற்றதே அரசு ஆகும்.

“சமூக அரசியலமைப்புகள் குறித்ததன்படி அரசு என்பது இரு வழிகளில் பயன்படுத்தப் பெறுகிறது. ஒன்று அரசு ஆட்சியமைப்பில் அமைந்த மக்களுக்கு உரியது” “மற்றொன்று அரசாங்கத்தின் நிறுவனமாக விளங்குவது”⁴⁵ எனப் பிரிட்டானியக் கலைக் களஞ்சியம் கூறுகிறது. இவ்விளக்கத்தின்படி அரசு என்பது மக்கள், ஆட்சி என இரண்டை மட்டும் தொடர்பு படுத்துவதாக அமைகிறது.

“அரசு என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட வளர்ச்சிக் கட்டத்தை எட்டிய சமுதாயத்தின் விளைபொருள்”⁴⁶ என்றும், “சமுதாயத்தில் இருந்து தோன்றிய, சமுதாயத்திற்கு மேலாகத் தன்னை உயர்த்தி வைத்துக்கொண்டு சமுதாயத்தில் இருந்து மேலும், மேலும் தன்னை வேறாகப் பிரித்துக் கொண்டு செல்லும் சக்தியே அரசு”⁴⁷ என்றும் எங்கெல்ஸ் குறிப்பிடுவார்.

“அரசு சமுதாயத்தில் இருந்து தோன்றுகிறது. நிலையான சட்டத்தையும், ஒழுங்கையும் நிலைநாட்டவும், பல மக்கட் கூட்டங்களிடையே ஒற்றுமையும், தொடர்பும் ஏற்படுத்தவும், ஒரு வலிமையுள்ள மேலான அதிகாரம் சமூகத்தை நிலைநிறுத்த வேண்டியிருந்தது. மேலும் இந்நிறுவனம் சட்டத்தைப் பயன்படுத்த வலிமையுள்ளதாக இருக்க வேண்டும். அரசின் முக்கியமான அம்சம்

இதுவேயாகும். சமுதாயத்தை அடக்கி ஆளும் மேலான அமைப்பு என்று அரசை வரையறுத்துக் கூறலாம்”⁴⁸ என பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட் கூறுகிறார்.

“சுருங்கக் கூறின் அரசு என்பது நாடுங் குடியுங் கொண்டு ஆள்வோரும், அதிகாரமும் பெற்றதாகும்”⁴⁹ என்பார்.

மேற்கூறிய விளக்கங்களில் இருந்து அரசு என்பது சமூக அமைப்பிலிருந்து தோன்றியது என்றும், அது சமூகத்தில் உள்ள மக்களைக் கட்டுப்படுத்துகிறது என்றும், ஆணை செலுத்தும் பகுதியை வரையறுத்துத் தனது செல்வாக்கைப் பெருக்கிக் கொள்கிறது என்றும் கருதலாம்.

சங்க காலத்தில் அரசு

சங்க இலக்கியத்தில் திணைப் பகுப்பு முறை புவியியல் அடிப்படையில் அமைந்ததாகும். முதற்பொருள், கருப்பொருள் அடிப்படையிலும், உரிப்பொருள் பண்பின் அடிப்படையிலும் அமைந்திருக்கும் பாங்கையும் காண முடிகிறது. வேட்டைத் தொழில், கால்நடைத் தொழில், உழவுத் தொழில், கைத்தொழில் எனத் தொடர்ந்து ஏற்பட்ட தொழில் வளர்ச்சியினால் மாற்றம் பெற்று, சமூகமும் தொடர்ந்து வளர்ந்து கொண்டிருப்பதாகும். இவ்வாறு வளரும் சமூகத்தில் தோன்றும் பல்வேறு நிறுவனங்களையும் தன் கட்டுப் பாட்டுக்குள் வைத்திருப்பதே அரசின் அரிய பணியாகும். இவ்வாறு வாழ இன்றியமையாதது வல்லாண்மையே. இவ்வல்லாண்மையே அரசின் தோற்றத்துக்குக் காரணமாகிறது. எனவே, சங்க இலக்கியத்தில் அரசின் தோற்றம் வல்லாண்மை அடிப்படையில் அமைந்ததாகும் எனக் கருத முடிகிறது.

வல்லாண்மை அடிப்படையில் முல்லை நிலத்தில் முகிழ்ந்த தலைமையே அரசின் தோற்றத்துக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது. இத்தகைய வளர்ச்சி பிற

நிலங்களுக்குப் பரவி ஒன்றுடன் ஒன்று கலந்த நிலையில் இலக்கியம் தோன்றுகிறது.

இலக்கண நூலாகிய தொல்காப்பியத்தில் கோன்,⁵⁰ கோமான்,⁵¹ மன்னர்,⁵² அரசு,⁵³ அரசர்,⁵⁴ வேந்துவினை,⁵⁵ இயற்கை வேந்தன்,⁵⁶ செருவகத்திறைவன்,⁵⁷ தம் இறை என அரசு தொடர்புடைய சொற்கள் இடம் பெற்றுள்ளன,

“வேந்தன் என்னும் பெயர் வேய்ந்தோன் என்பதன் மருஉ. வேய்தலாவது முடியணிதல்”⁵⁸ எனப் பாவாணர் கூறுகிறார். வேய் என்ற சொல் ஒற்று என்னும் பொருளில்,

“ஒற்றின் ஆகிய வேயே வேய்ப்புறம்

முற்றின் ஆகிய புறத்திறை”⁵⁹ எனத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது.

வேந்தர்களுக்கு இடையில் நடைபெற்ற உடைமைப் போரில் வெற்றி பெற்றவனே அரசன். அறத்தின் அடிப்படையில் இயங்குவது அரசு. அறத்தைக் கைக்கொண்டு காப்பவன் அரசன். அரசனுக்கு நெடுந்தகை, செம்மல் என்ற பெயர்களும் வழங்கியதைத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிட்டுள்ளது⁶⁰ என்பர்.

“அரசன் என்பது தூயதமிழ்ச் சொல். அருமையான வியக்கத்தக்க தலைவன் என்பது பொருள். அருமை என்ற சொல்லும் ஐயன் என்ற சொல்லும் மையீறும், உகரமும் கெடும்படி புணர்ந்து அரையன் என்றாயிற்று, அதுவே பின்பு அரையன், அரசன் எனவும் ஆயிற்று”⁶¹ என்பர்.

இவ்விளக்கமும் பண்பின் அடிப்படையில் தோன்றிய பெயராக இருக்கலாம் என்பதை உறுதி செய்கிறது.

சங்ககாலச்சேரர்

‘சங்க காலத்தில் மூவேந்தர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்ட தமிழகத்தில் சேரர்களே முதன்மை பெற்றிருந்தனர். சேரர்கள் தமிழகத்தின் மேற்குப் பகுதியை ஆண்டனர். அவர்கள் இரண்டு மரபு வழி வந்தவர்களாக வரலாற்று ஆசிரியர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளனர். சேர. சோழ, பாண்டியரைப் பற்றி அசோகரின் கல்வெட்டுகள் முதன் முதலாகக் குறிப்பிடுகின்றன’⁶² என்பர்.

மூவேந்தர்களும் “முடியுடை வேந்தர்” என அழைக்கப் பட்டனர். அவர் தம் நாடுகளை முறையே குடபுலம், குணபுலம், தென்புலம் என வழங்கினர். குடபுலம் என்ற பெயரால் வழங்கப்பட்டது சேர நாடாகும். சேலம், கோவை மாவட்டங்களைக் கொண்ட கொங்குநாடு சேரநாட்டின் பகுதிகளில் ஒன்றாகும். சேரநாட்டில் கருவூர், தொண்டி, நறவு, மாந்தை, வஞ்சி முதலானவை பேருர்களாகும். சேரநாடு, வேழக்காடு அல்லது உம்பற்காடு என்ற பெயராலும் வழங்கப் பெறும்.

சேரரின் மாலை, முதற்கண் வைத்துத் தொல்காப்பியரால்,

“போந்தே வேம்பே ஆர்என வருஉம்

மாபெருந் தானையர்”⁶³ என்ற நூற்பாவில் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

சேரர்களின் அரசியல் வரலாற்றை அறிவதற்குப் புறநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய சங்க இலக்கியங்கள் பெரிதும் துணைபுரிகின்றன என்றும், சேர வரலாற்றை மட்டும் எடுத்துரைக்கக் கூடிய நூல் பதிற்றுப்பத்து ஆகும். சேரரின் வரலாற்றை அகநானூறு, பதிற்றுப்பத்து ஆகிய நூல்களும் எடுத்துரைத்துள்ளன.

சேரநாட்டை ஆண்ட சேரவேந்தர் இரு கிளையினராகக் காணப்படுகின்றனர். ஒருவர் உதியஞ்சேரலாதன் வழி வந்தவர். மற்றொருவர் இரும்பொறை என்ற பெயரால் அழைக்கப்படுவோர். உதியஞ்சேரலாதன் மரபினர் வஞ்சியைத்

தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செய்தனர். இரும்பொறை வழி வந்தவர் தொண்டியைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்டனர். இவர்களின் சிறப்பையும், பண்பையும் சங்க இலக்கியங்கள் சுட்டிக்காட்டியுள்ளன.

உதியஞ்சேரலாதன்

சங்க காலச் சேர மன்னர்களுள் முதலாமவன் உதியஞ்சேரலாதன் ஆவான். இவன், பெருஞ்சோற்றுதியன் சேரலாதன், உதியன்சேரலாதன், உதியஞ்சேரல் என்றெல்லாம் அழைக்கப்பட்டுள்ளான். இவன் முரஞ்சியூர் முடிநாகராயரால் பாராட்டப்பெறும் பெருமை வாய்ந்தவன் ஆவான்.

உதியஞ் சேரலாதனின் மனைவி நல்லினி என்பதும், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன் இவனது மக்கள் என்பதும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களால் அறியமுடிகிறது.

உதியஞ்சேரலாதனின் வாழ்க்கை நிகழ்ச்சிகளுள் தன் நாட்டு எல்லையை விரிவாக்குவது. தன்னை நாடி வந்த இரவலர்க்குப் பொருள் அளித்துக் காத்தது, பெருஞ்சோறு அளித்தது. கரிகாலனுடன் போரிட்டுப் பெற்ற புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்து உயிர்விட்டது ஆகியவை குறிப்பிடத்தக்கவை.

“நாடுகண் அகற்றிய உதியஞ் சேரற்

பாடிச் சென்ற பரிசிலர் போல

உலவினி வாழி”⁶⁴

என்ற அகநானூற்றுப் பாடல் வரிகளால் பிற நாடுகளை வென்று தன் நாட்டினை விரிவாக்கினான் என்பதும், தன்னை நாடி வந்த இரவலர்க்குப் பொருள்கள் கொடுத்து மகிழ்ச்சி செய்தான் என்பன போன்ற செய்திகளைப் பற்றிய பதிவுகள் சங்க இலக்கியங்களில் காண முடிகிறது.

முரஞ்சியூர்முடிநாகராயர் உதியஞ் சேரலாதனின் பெருமையைப் பலவாறாகப் பாடியுள்ளார். ஒரு சமயம் தமிழகம் முழுவதையும் தம் ஒரு

குடைக்கீழ் வைத்து உலகாண்ட பேரரசன் என்றும், கிழக்கு, மேற்கு ஆகிய இருபெருங்கடல்களை எல்லையாகக் கொண்ட நாடு முழுவதும் உதியன் அரசே நடைபெற்றது என்பதையும்,

“நின்கடல் பிறந்த ஞாயிறு பெயர்த்தும் நின்

வெண்தலைப் புணரிக் குடகடல் குளிக்கும்”⁶⁵

என்று சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார்.

மேலும், உதியன் பொறுமை, சூழ்ச்சி, ஆற்றல், அழித்தல், அருளல் ஆகிய பண்புகளை நிலைக்களனாகக் கொண்டு விளங்கினான் என்பதை,

“ஐம்பெரும் பூதத்து இயற்கை போலப்

போற்றார்ப் பொறுத்தலும் சூழ்ச்சியது அகலமும்

வலியும், தெறலும், அணியும் உடையோய்”⁶⁶

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்

உதியஞ் சேரலாதனின் மகனாக விளங்கியவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் ஆவான். இவ்வேந்தன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், நெடுஞ்சேரலாதன், குடவர் கோமான், குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன் எனப் பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறான். இவனுடைய வெற்றிச் சிறப்புக்களைப் பரணர், மாமூலனார், குமட்டுர்க் கண்ணனார் போன்ற புலவர்கள் பாராட்டிப் பாடியுள்ளனர்.

இமயவரம்பனுக்குச் சோழன் மணக்கிள்ளியின் நற்சோனை மற்றும் வேளாவிக் கோமான் பதுமன் மகளும் மனைவியர் ஆவர்.

நெடுஞ்சேரலாதனும் பேரரசன் என்று கருதத்தக்க வெற்றிச் சிறப்புக்களைக் கொண்டவன். பெரும்படையுடன் வடக்கே சென்று, அங்கு தன்னை எதிர்த்த

ஆரிய அரசர்களை வென்று, இமயம் வரை சென்று தன் அரச முத்திரையாகிய வில்லைப் பொறித்து மீண்டான். எனவேதான் அவனை இமயவரம்பன் என்று புலவர்கள் போற்றிச் சிறப்பித்தனர் என்பதை,

“..... இமயத்து

முன்னோர் மருள வணங்குவில் பொறித்து”⁶⁷

என்ற அகப்பாடல் காட்டுகிறது.

பகைவர் மீது கடற்படையின் துணை கொண்டு சென்று, அவரையும் அவர் காவல் மரமாகிய கடம்பையும் வெட்டி வீழ்த்தி, அக்கடம்பினை முரசு செய்து முழக்கினான் என்பதை,

“வலம்பக முரசின் சேர லாதன்

முந்நீரோட்டிக் கடம்பறுத்து”⁶⁸ என்னும் பாடல் காட்டுகிறது.

பேராண்மையும், பேராற்றலும் உடையவன் நெடுஞ்சேரலாதன். பகைவர் நாட்டைப் பாழ் செய்த செயல் மேற்கொள்ளப்பட்டது எனினும், தன்னாட்டு மக்கள் தன்னேரிலாப் பெருவாழ்வு வாழ்வதற்குப் பகை செய்யும் நல்லோன் என்பதற்கு அந்நாட்டு வளமும் சிறப்பும் சான்றாகும்.

சேரலாதன் தன்னைப் பாடிப் பரவிய குமட்டுர்க் கண்ணனார்க்குத் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட உம்பற்காடு என்னும் வளம் நிறைந்த பகுதிகளில் உள்ள ஐநூறு ஊர்களைப் பரிசாகக் கொடுத்தான் என்ற செய்தி சங்கப் பாடல்களில் அறியமுடிகிறது.

பல்யானைச்செல்கெழுகுட்டுவன்

பெருஞ்சோற்று உதியன் சேரலாதனின் மகனும், நெடுஞ்சேரலாதனின் உடன் பிறப்புமானவன் இச்சேரமன்னன். இவன் போர்க்களத்தே அஞ்சாது முன் சென்று அரும்போர் ஆற்றிப் பகைவர்களின் அரண்களை அழித்தவன். வெற்றி

தரும் விறல் மிக்க பல யானைகளைக் கொண்டவன் ஆதலால் பல்யானை செல்கெழு குட்டுவன் எனப்பட்டான்.

இவன் ஐநூறு சிற்றூர்களைக் கொண்ட சிறுநாடான உம்பற்காடு எனவும், வேழக்காடு எனவும் வழங்கப்பட்ட மலைநாட்டில் தன் அரசினை நிறுவச் செய்தான். இச்சேரனின் ஆற்றலும், ஆண்மையும் அறிந்து அக்கால சோழ பாண்டியரும் சில வேளிர்களைத் துணையாகக் கொண்டு குட்டுவனை எதிர்த்தனர். குட்டுவன் அவர்களுக்கு அரணாக அமைந்து இருந்த கடலரணையும், காட்டரணையும் அழித்தான். கொங்கு நாட்டைக் கைக்கொண்டு ஆண்டான். இவ்வேந்தன் பத்து வித வேள்விகளைப் பாலைக் கௌதமனார் என்ற புலவர் பொருட்டு நடத்தினான்.

களங்காய்க்கண்ணிநார்முடிச்சேரல்

இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் இளைய மனைவி, வேளாவிக் கோமான் பதுமன் மகள் வயிற்றில் பிறந்தவனே இச்சேர மன்னன் ஆவான். களங்காயால் கண்ணியும், நாரால் முடியும் செய்து அணிந்து இருந்ததால் இப்பெயர் பெற்றான். சேர நாட்டிற்கு உரிய அனைத்து பகுதிகளையும் ஆளும் நாள் வரை சேரர்க்குரிய கண்ணியும் முடியும் புனையேன் எனச் சூளுரைத்து அதற்கு ஈடாக களங்காய்க் கண்ணியும் நார்முடியும் புனைந்து நின்றமையால் இப்பெயர் பெற்றான் எனவும் இருவேறு கருத்துகள் கூறப்படுகின்றன.

அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் குலத்தோன்றலான நெடுமிடல் என்பவன் வளங்கொழிக்கும் நாடு உடைமையாய் செருக்குற்று இருந்தான். நார்முடிச் சேரல் படையொடு அவன் நாட்டின் உள்ளே புகுந்து, தன் யானைப் படையால் அவன் நாட்டையும் அவனையும் அழித்தான்.

சேரன் செங்குட்டுவன்

சேரன் செங்குட்டுவன் சேர மன்னர்களுள் பெருஞ்சிறப்புடையவன். இவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனின் மகனாவான். இவனது மனைவி பெயர் இளங்கோ வேண்மாள் என்பதாகும். செங்குட்டுவன் அரியணை ஏறிய பின்னர் பல்வேறு போர்களை மேற்கொண்டு வெற்றிகளைப் பெற்றான். தன் தாயோடு கங்கையில் நீராடிய போது ஒன்று கூடி எதிர்த்திட்ட ஆரிய அரசர்களை வெற்றி கொண்டான் என்பதை,

“கங்கை பேர்யாற்றுக் கடும்புனல் நீத்தம்

எங்கோ மகனை ஆட்டிய அந்நாள்

ஆரிய மன்னர் ஈரைந் நூற்றுவர்க்கு

ஒருநீ யாகிய செருவருங் கோலம்”⁶⁹ – என்று சிலப்பதிகாரம்

உணர்த்துகின்றது.

சேர நாட்டின் ஒரு பகுதியாகிய கொடுகூர் என்ற நாட்டினை ஆண்டு வந்த கொங்கர்கள், அண்டை நாடுகளின் அமைதியைக் குலைத்து வந்தனர். கொங்கு நாட்டுக் கொடுகூர் மீது செங்குட்டுவன் படையுடன் சென்றபோது கொங்கர்களுக்குச் சோழ, பாண்டியர் படைத்துணையாக வந்தனர். அவர்களைத் தோற்கடித்துக் கொங்குநாட்டுக் கொடுங்கூரையும் செங்குட்டுவன் அழித்தான்.

செங்குட்டுவன் பெற்ற கடற்போர் வெற்றி குறிப்பிடத்தக்கதாகும். பரணர் செங்குட்டுவனுடைய கடற்போர் வெற்றிகளைக் குறித்துப் பாடிய பாடல்கள் பதிற்றுப்பத்திலும், அகநானூற்றிலும் காணலாம். செங்குட்டுவனின் வெற்றிகளில் சிறப்பாகக் கருதப்படும் வெற்றி, வடபுலத்து ஆரிய மன்னர்களான கனக, விசயரைக் கங்கைக் கரையில் வென்றதே ஆகும். அவர்களை வென்று அவர் தலை மீது கல்லையும் ஏற்றிக்கொண்டு வந்து கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டினான் என்றும் சிலப்பதிகாரம் சுட்டியுள்ளது.

செங்குட்டுவன் சிறந்த கொடையாளியாகவும் விளங்கினான். பாணர்களுக்குப் பரிசில்கள் பலவற்றை வழங்கினான். முதுபெரும் புலவராகிய பரணருக்கு உம்பற்காட்டின் வருவாயினை வழங்கி, தன் மகன் குட்டுவன் சேரலுக்கு அறிவு வழங்கிட அவர்பால் அனுப்பினார். இத்தகு சிறப்பு வாய்ந்த சேரர்களுள் சேரன் செங்குட்டுவன் தனித்த இடத்தைப் பெற்றுத் திகழ்ந்தான் என்பதை அறியமுடிகிறது.

ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்

ஆடுகோட்பாட்டுச்சேரலாதன் நறவு என்னும் கடற்கரை நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சேரநாட்டின் வடமேற்குப் பகுதியை ஆண்டு வந்தான். இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனுக்கும் வேளாவிக் கோமான் பதுமன் மகளுக்கும் பிறந்த இவன் களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச் சேரனின் உடன் பிறந்தவன் ஆவான்.

இவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்த வடக்குப் பகுதியில் வாழ்ந்திருந்த சிலர், இவனது நாட்டிற்குள் புகுந்து, ஆட்டு மந்தைகளைக் கைப்பற்றிக் காட்டின் உள்ளே மறைந்து விட்டனர். சேரலாதன் பெரும்படையுடன் அக்காட்டின் உள்ளே புகுந்து ஆட்டு மந்தைகளை மீட்டுக் கொணர்ந்து வந்த செயல் அனைவராலும் போற்றப்பட்டதால் அவன் பெயரோடு, அதனை அமைத்துப் போற்றி வந்தனர்.

முப்பத்தெட்டு ஆண்டுகள் தன் நாட்டு மக்களை அன்பும், அருளும், அறமும் நிறைந்து ஆட்சி செலுத்திய இச்சேரன் புலவர் நச்செள்ளையாருக்கு நூறாயிரங்காணிப் பொருளும், அணி பல ஆக்கிப் புனைந்து கொள்க என ஒன்பது துலாம் நிறையுள்ள பொன்னும் அளித்துப் பெருமை சேர்த்தான்.

பிற மரபினர்

“உதியன் சேரலாதன் முதலாக ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் வரை நாம் கண்ட சேர மன்னர்கள் உதியன் சேரலாதனின் வழித் தோன்றல்கள் ஆவர். பதிற்றுப்பத்தில் காண்கின்ற பிற சேர மன்னர்கள் சேரர்களில் மற்றொரு மரபினர். ஆட்சிப் பரப்பின் விரிவைக் கருதி அரசுப் பிரதிநிதிகள் நியமிக்கப் பட்டிருக்க வேண்டும். இரும்பொறை என்னும் பெயர் உடையவர்கள் அப்பதவிகளில் நியமிக்கப்பட்டவர்களாக இருத்தல் வேண்டும்”⁷⁰ என்னும் இரு மரபினரின் வரலாற்றை விளக்குவர்.

அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை

சேரரில் ஒரு பிரிவினராகிய இரும்பொறை மரபில் வந்தவன் அந்துவஞ்சேரல் ஆவான். அந்துவன் என்ற இப்பெயர் அக்கால ஆண், பெண் மக்கள் இருவராலும் விரும்பி மேற்கொள்ளப்பட்ட பெயர்களில் ஒன்றாகும். அந்துவன் கருவூரில் இருந்து ஆட்சி புரிந்தான். உறையூர் ஏணிச்சேரி முடமோசியார்பால் பெருநட்புக் கொண்டவன்.

செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன்

அந்துவஞ்சேரலின் மகன் செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன் ஆவான். இவனைப் பாடிய கபிலர், குண்டுகண் பாலியாதனார் என்ற இவ்விரு புலவர்களும் அருங்குணங்களையும், வெற்றிச் செல்வங்களையும் பாடியுள்ளனர்.

இவ்வேந்தன் சிறந்த கொடைப்பற்று மிக்கவன். தன்னைப் பாடி வரும் பாணர் முதலிய புலவர்களுக்குப் பகையரசர் வரியாகச் செலுத்திய யானைகளையும், அளக்கும் மரக்காலின் வாயும் தேய்ந்து போகுமாறு நெற்குவியல்களையும் பரிசாகக் கொடுத்தவன். மேலும் புலவர் கபிலரை உடன் அழைத்துக்கொண்டு சென்று நன்றா என்னும் குன்றின் மீது ஏறி நின்று

கண்ணுக்கு எட்டியவரை உள்ள நாடுகளைப் பரிசாக அளித்ததைப் பதிற்றுப்பத்து காட்டுகிறது.

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை

இன்று தருமபுரி என அழைக்கப்பெறும் தகடூரை அதியர் இனத்தவர் ஆண்டு வந்தனர். இத்தகடூரை ஆட்சி செய்த அதியர் இனத்தவர்களுள் ஒருவனான அதியமான்நெடுமான்அஞ்சிக்கும், பெருஞ்சேரலாதனுக்கும் இடையே பகை மூண்டது. வழக்கம் போலவே சோழ, பாண்டிய வேந்தர்கள், வேளிர் சிலரும் சேரலருக்கு எதிராக அதியமானுக்குத் துணை நின்றனர். பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையின் பெரும்படையை எதிர்த்து நிற்கும் ஆற்றலற்று தகடூர்க் கோட்டை அழிய அதியமானும் இறந்து விடுகிறான். பெருஞ்சேரலின் வெற்றியை அரிசில்கிழார், பொன்முடியார் முதலான புலவர் பெருமக்கள் பாராட்டிப்பாடியுள்ளனர். பெருஞ்சேரலும் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை எனச் சிறப்பிக்கப்பட்டான்.

இவனது ஆட்சி சேரநாட்டைச் சேர்ந்த பூழி, கொல்லிக்கூற்றம் முதலிய பகுதிகளிலும், காவிரி பாயும் கவின்மிகு சேர நாட்டிலும் பரவியிருந்தது. அரிசில்கிழார், புகார்நகரும் அவன் ஆட்சிக்குட்பட்டிருந்தது என்றும் பாடியுள்ளார். அவன் கொடை, கொற்றம், குணம் ஆகிய அனைத்தினும் சிறந்து விளங்கினமையால் உயரிய பண்புகள் பெற்றுப் போற்றப்பட்டான் என்பதைச் சங்கப் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை புலவர் மாட்டு பேரன்பு கொண்டவன். “அவன் புலவர் அரிசில் கிழாருக்கு ஒன்பது நூறாயிரம் காணம் நல்கியதோடு அமையாது, அரசமாதேவியரோடும், அரண்மனை விட்டு வெளியேறி நின்று

புலவரை அழைத்து இவ்வரண்மனையும் ஆட்சிப்பொறுப்பும் இனி நின்னுடைமையால் ஏற்றருள்க! என்றான். மோசிகீரனார் என்னும் புலவர் அரசன் இரும்பொறையைக் காணவந்தபோது, அரசன் இல்லாமையால் அரசனின் வெற்றி முரசு வைத்தற்கு, உரிய கட்டிலாகிய முரசு கட்டிலில் படுத்து உறங்கினார். முரசு கட்டிலில் படுத்து உறங்குவது பெருங்குற்றமாகும். அக்குற்றம் புரிந்தவர்களுக்குக் கொலைத் தண்டனையே உண்டு. அரசர் புலவர் கண்ணுறங்குவதைக் கண்டு வெகுண்டு எழாமல் வெண்சாமரையினை எடுத்துத் தானே அவர் தூங்கி எழும் வரை வீசி நின்றான். அச்செயல் அரசனின் தமிழ்ப்பற்றைக் கூறியது”⁷¹ என்பர்.

தமிழை, தமிழ்ப் புலவரைப் போற்றிய இப்பெருஞ்சேரலாதன் உயர்ந்தோனாக மதிக்கப்படுகிறான். புலவர்க்குத் தன் அரண்மனையை அளித்த அரசனை எந்த வரலாற்றிலும் காண முடியாது. வேந்தனே புலவருக்கு வெண்சாமரம் வீசிய விந்தை வரலாற்றுக்கு இம்மன்னனே சான்றாவான்.

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை

இளஞ்சேரல் இரும்பொறை சேரமன்னருள் காலத்தால் பிற்பட்டவன் ஆவான். பெருங்குன்றூர்க் கிழார் என்ற புலவர் பாராட்டிய பேரரசர்களுள் ஒருவனான இளஞ்சேரல் குடகோச்சேரல் எனவும் அழைக்கப் பெறுகிறான். இவன் தந்தை குட்டுவன் இரும்பொறை எனவும், தாயார் வேண்மாள் அந்துவஞ்செள்ளை எனவும், குட்டுவன் இரும்பொறை, பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை எனவும் கூறப்படுகிறது.

பதிற்றுப்பத்தின் ஒன்பதாம் பத்துப் பதிகம், பெரும்படையுடன் இவன் சென்று, சோழ பாண்டியரையும், விச்சி மலையையும் அதைச் சூழ்ந்து விளங்கிய நாட்டையும் ஆண்ட குறுநில மன்னனையும் வென்று, அவர்க்கு அரணாக நின்ற

கல்லும், மலையும், காவற்காடும் சூழ இருந்த ஐநூறு செங்கோட்டைகளை அழித்தான் எனக் கூறுகிறது.

யானைக்கண்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை

மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை என இயற்பெயர் கொண்ட இரும்பொறை மரபினனான இவன் யானையின் கண் போன்றும் கண் பெற்றிருந்தமையால் அவ்வாறு அழைக்கப்பட்டான். தொண்டி நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு நாடாண்ட யானைக்கண்சேய் பேராற்றலும், பேராண்மையும் வாய்ந்தவனாக விளங்கினான்.

பாண்டிய மன்னர்களுள் சிறந்த, பேராற்றல் படைத்த தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனால் தலையாலங்கானப் போரில் சேரமான் யானைக்கண்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை தோற்கடிக்கப்பட்டுச் சிறை வைக்கப்பட்டான். இரும்பொறை தன்னை அடைத்து வைத்திருந்த சிறையில் இருந்து தப்பி வந்து வெளியே தன் அரசு கட்டில் ஏறிய சிறப்பு நிலையைப் புறநானூறு காட்டுகிறது.

சேர அரசர்களில் மாரிவெண்கோ, மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ, கோக்கோதை மார்பன், கணைக்கால் இரும்பொறை, வஞ்சன் கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை முதலியோரும் சங்க காலச் சேர அரசர்களில் சிறப்பான இடத்தைப் பெற்றிருந்தனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

உதியன் முதலாக வஞ்சன் வரை ஆட்சி செலுத்திய சேர மன்னர்கள் பலர் புலவராயும், புரவலராயும் விளங்கினர். மேலும் தமிழ்ப்பண்பு நிறைந்தவர்களாகவும் திகழ்ந்தனர்.

சங்ககாலப் பாண்டியர்

சங்கத்தின் இறுதிக் காலத்தில் தமிழகத்தைச் சிறப்பாக ஆட்சி செலுத்தியவர்களுள் பாண்டியர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். சங்க நூல்களில் பாண்டியர் பெயர்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் சிறப்பாகக் குறிக்கத்தக்கவை இரண்டு, ஒன்று ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் என்பது, மற்றொன்று தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் என்பது.

சேரர், சோழர்க்கு இல்லாத தனிச்சிறப்புப் பாண்டியர்க்கு உண்டு என்று புலவர்கள் பாராட்டுவர். எல்லா நாடுகளும், நிலவளமும், நீர்வளமும் பெற்று அவற்றால் நெல்வளம் பெறுதல் உண்டு. ஆனால் பாண்டிய நாட்டுக் கடல் முத்தும், சந்தனமும் தனிச் சிறப்பை உடையன. கடல்கோளினால் ப..றுளியாறும், குமரிமுனையும் அழிவுற்றன.

மதுரை பாண்டியப் பேரரசின் தலைநகரமாக விளங்கியதோடு வாணிகத்திலும் சிறந்து விளங்கியது. நாளங்காடி, அல்லங்காடி எனும் பல்வேறு கடைத் தெருக்கள் இருந்தன. இத்தகு மதுரை மாநகரில் பல பேரரசுகள் தோன்றித் தனிச்சிறப்புடன் திகழ்ந்தன.

நிலந்தரு திருவின் நெடியோன்

பாண்டிய மன்னர்களுள் சிறப்பிடம் பெற்ற அரசராகத் திகழ்ந்தவர் நிலந்தரு திருவின் நெடியோன். இவ்வரசனுக்குப் பாண்டியன் மாகீர்த்தி, பாண்டியன் பன்னாடு தந்தான், வடிவலம்ப நின்ற பாண்டியன் முதலான வேறுபெயர்களும் இருந்தன என்ற செய்தி தொல்காப்பியம், மதுரைக்காஞ்சி

ஆகிய நூல்களின் மூலம் அறியமுடிகிறது. இவ்வரசன் நெடியோன் பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதிக்கும், தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியனுக்கும் முன்னோன் ஆவான்.

இதனை,

“எங்கோ வாழிய குடுமி தங்கோச்

செந்நீர்ப் பசும்பொன் வயிரியர்க்கீத்த

முந்நீர் விழவின் நெடியோன்

நந்நீர் ப.:றுளி மணலினும் பலவே”⁷²

என்னும் நெட்டிமையார் பாடல் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

இவன் பாண்டிநாட்டின் பெரும் பகுதியாகிய ப.:றுளியாறும் பன்மலையடுக்காகிய குமரிக்கோடும் அழிந்து போகவே, அவ்வாறு அழிந்த தன் நாட்டிற்கு ஈடாக வட பகுதியினை வென்று ஆண்டான். இப்பாண்டியன் அவையில்தான் தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்டது என்பர். தமிழ் வளர்த்த, தமிழை வளர்க்கத் துணைபுரிந்த இப்பாண்டியன் நற்றிணையைத் தொகுப்பித்தவன் ஆவான்.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி

பாண்டியப் பேரரசருள் மன்னனாக இருந்து புலவராகத் திகழ்ந்தவர் அறிவுடைநம்பி ஆவான். மக்கட்பேற்றின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டும் வகையில் பாடல் பாடியுள்ளார்.

“பொன்போல் புதல்வர்ப் பெறாஅ தீரும்

எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும்அரண் சேர்மின்”⁷³

என மக்கட்பேற்றினைப் போற்றிய காலத்தில் வாழ்ந்தவன் பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி ஆவான்.

பலகோடிச் செல்வத்தைக் குவித்து வைத்திருந்தாலும் அச்செல்வத்தின் பயனால் பலரோடு இருந்து பகுத்து உண்ணும் பெருவாழ்வு அடைந்திருப்பதாலும், மிகப்பெரிய செல்வாக்கு மகப்பேறு இல்லையெனில் அவர்தம் பெருவாழ்வு, பயனுடைப் பெருவாழ்வு எனப் போற்றப்படாது. பயனிலா வாழ்வெனப் பழித்தே உரைக்கப்படும் என்று கூறியவர் இவ்வரசன்.

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பி பாடிய பாடல்கள் நான்கு. அவை இலக்கியச் சுவை மிகுந்தவை. பிசிராந்தையார் பாராட்டிய இப்பாண்டியன் ஆடவரில் சிறந்தவன், அறிவில் சிறந்தவன் என்பதற்கு அவனுடைய பாடல்கள் எடுத்துக் காட்டுகளாய் விளங்குகின்றன. பிசிராந்தையார் போன்ற நல்லறிவுசால் புலவர்களைத் துணையாகக் கொண்டமையால் அறிவுடைநம்பி நல்லாட்சி செலுத்தியவன் என அறிகிறோம்.

ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன்

பாண்டியன் அறிவுடைநம்பியைப் போலவே வீரமும் கவிதையாற்றும் புலமையும் வாய்ந்தவன் இப்பாண்டியன் ஆவான். சோழ நாட்டிற்கும், பாண்டிய நாட்டிற்கும் எல்லையாக ஓடும் வெள்ளாற்றின் தென்கரையான தென்கோனாடு என அழைக்கப்பெறும் தென்கோனாட்டின் மேலைப் பகுதியான ஒல்லையூர் நாடு பாண்டிய நாட்டின் வட எல்லை நாடாகும். அதனைச் சோழர்கள் கைப்பற்றிக் கொண்டிருந்தனர். பாண்டியனுக்கு ஏற்பட்ட சிறுமையைப் போக்கப் பூதப் பாண்டியன் அந்நாட்டின் மீது படையெடுத்துச் சென்று அதனை வென்று மீண்டும் பாண்டியர்க்கு உடைமையாக்கியதால் ஒல்லையூர் தந்த பூதப்பாண்டியன் எனப்பட்டான்.

பாண்டியநாட்டு மையல் என்னும் ஊரினைச் சார்ந்த மாவன் எயில் ஊரினான ஆந்தை, அந்துவஞ்சேரல், அந்துவஞ்சாத்தான், ஆதன்அழிசி,

இயக்கன் ஆகிய ஐவரும் பூதப்பாண்டியனுடன் பெரும்நட்பு கொண்ட குறுநில மன்னர்கள் ஆவர்.

கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி

இளம்பெருவழுதி அருந்தமிழ்ப் புலவராய் விளங்கினான். நற்றிணையில் காணப்படும் பாடலும், புறநானூறு, பரிபாடல் ஆகியவற்றில் காணப்படும் பாடல்களும் இளம்பெருவழுதியின் சிறப்பினை எடுத்துக்காட்டக் கூடியவையாகும். இவ்வரசன் திருமாலின்பால் மிகுந்த பற்றுக் கொண்டவன் எனவும் அறிகிறோம்.

“கடற்பயணம் ஒன்றில் இறந்து போனமையால் இளம்பெருவழுதி என்ற இவ்வரசன் கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி” என்று பிற்காலத்தவரால் அழைக்கப் பெற்றுள்ளான். பெருவழுதி என்ற பெயரில் பாண்டிய மன்னர் பலர் உள்ளனர். ஆதலால் இளமைக் காலத்திலேயே அரிய குணங்கள் நிரம்பப்பெற்றிருந்ததால் இவனை இளம்பெருவழுதி என அழைத்திருக்கலாம்.

ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்

ஆரியர்கள் பலரைத் தோற்கடித்து விரட்டியதால் இம்மன்னன் இப்பெயரால் அழைக்கப்பட்டான். கல்வியின் சிறப்பை உணர்ந்த மன்னன் இவன் ஆதலால்தான், கற்றலின் நுட்பத்தை,

“உற்றுளி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்

பிறறை நிலை முனியாது கற்றல் நன்றே”⁷⁴

என்னும் புறப்பாடல் காட்டுகிறது. இதன் வழி கல்வியின் சிறப்பை நன்குணர்ந்தவன் என்பதை அறியமுடிகிறது.

நெடுஞ்செழியனின் செங்கோல் சிறப்பினைக் கண்ணகி, குற்றமற்றவன் கோவலனே, குற்றமுடையவன் நெடுஞ்செழியனே என்று எடுத்துக் காட்டியபோது

தம் அறியாமையால் அழித்த அறத்தை நெடுஞ்செழியன் தன் உயிர் கொடுத்து உயிர்ப்பித்தான் என்பதை சிலப்பதிகாரம் வழக்குரைகாதை உணர்த்துகிறது.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்

சேரருள் செங்குட்டுவன் போன்று பாண்டியருள் சிறந்து விளங்கியவன் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் ஆவான். இப்பாண்டியனைப் புலவர் பெருமக்கள் பல பெயர்களால் அழைத்துள்ளனர்.

“பசும்பூண் பாண்டியன்” என்று அடைகொடுத்தும் அழைத்துள்ளனர்.

பரணர் – வில்கொடுதானை பசும்பூட் பாண்டியன்

நக்கீரர் – நாடுபலதந்த பசும்பூட் பாண்டியன்

மதுரைக்கணக்காயனார் – பலர் புகழ் திருவிற் பசும்பூட் பாண்டியன் மேலும் இயல்தேர்ச்செழியன், கைவண்செழியன், கொடித்தேர்ச் செழியன், கொற்றச் செழியன், மறப்போர்ச் செழியன் எனப் பல்வேறு பெயர்களால் புலவர் பெருமக்கள் அழைத்துள்ளனர்.

நெடுஞ்செழியனின் தலையாலங்கானத்து வெற்றிச் சிறப்பினை நக்கீரர் பாராட்டியுள்ளார். தலையாலங்கானத்தருகே அமைந்த செழியனின் பாசறைச் சிறப்பையும், மின்னலைப் போல் ஒளிவிடும் அவன் வாட்படைச் சிறப்பையும் புலவர் பொதும்பில் கிழார் மகனார் என்ற புலவர் போற்றியுள்ளார். நெடுஞ்செழியனின் வேற்படையின் சிறப்பினை ஆலம்பேரி சாத்தனார் என்ற புலவர் பாராட்டியதைப் போல மாங்குடி மருதனார் மதுரைக்காஞ்சியில் போர் முரசு கொண்ட செழியன் பேராண்மையினைப் பாராட்டியுள்ளார். கல்லாடனார் தாம் கண்ட போர்க்களக் காட்சிகளையும், இடைக்குன்றூர்க் கிழார் செழியன் போர்க்களம் நோக்கிச் செல்லும் காட்சியையும் வியந்து பாராட்டியுள்ளார். இதனை,

“ஒருவனை ஒருவன் அடுதலும் தொலைதலும்

புதுவதன்று இவ்வுலகத் தியற்கை”⁷⁵

என்னும் அடிகளால் அறியலாம்.

நெடுஞ்செழியன் தன்னை எதிர்த்த சேர, சோழர்க்குதவிய தமிழ்நாட்டுச் சிற்றரசர்கள் பரதவர் என்பாரையும் செழியன் வென்றான் என்பதை செழியன் அவையிலிருந்த புலவர் குடபுலவியனார் பாராட்டியுள்ளனர். நெல்லூர் என்னும் பெயருடைய பேரூரையும் கைப்பற்றி செழியன் ஆண்டான் என்பதை,

“திண் திமில் வன் பரதவர்

வெப்புடைய மட்டுண்டு

தண் குரவைச் சீர் தூங் குந்து”⁷⁶

என்னும் மாங்குடி மருதனார் பாடிய புறப்பாடலால் அறியலாம்.

வெற்றி வேற் செழியன்

ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியனின் மகனான வெற்றி வேற் செழியனே இளஞ்செழியன் என அழைக்கப்பட்டான். மதுரையை ஆட்சி செய்த காலத்தில் பாண்டியநாடு மழைவளம் இழந்து வறுமையுற்றிருந்தது என்பதைச் சங்கப்பாடல் காட்டுகிறது.

இலவந்திகைப் பள்ளி தஞ்சிய நன்மாறன்

இலவந்திகைப் பள்ளி என்பது நீரை வேண்டுமளவு நிறைக்கவும், போக்கவும் வல்ல இயந்திரப் பொறிகள் அமைத்து, அதனைக் குளத்தின் நடுவிலே நிறுத்தி, பல்வேறு மரங்கள் நிறைந்த பூஞ்சோலையை உடையதாகும். இத்தகைய இலவந்திகைப் பள்ளிகளில் அரசர்கள் தங்கள் முதுமைக்

காலங்களில் தங்கினர். அவர்களுடைய வாழ்நாள் அங்கேயே முடிந்து போதல் உண்டு. அத்தகைய இலவந்திகைப் பள்ளியில் இறந்தமையால் இவ்வரசன் ‘இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நன்மாறன்’ என அழைக்கப் பெற்றுள்ளான்.

நன்மாறன் காலத்தில் நாடாண்டிருந்த மன்னர்களில் இவனே சிறந்தவனாவான் என்பதை,

“கறை மிடற்றண்ணல் காமர் சென்னிப்

பிறை நுதல் விளங்கும் ஒரு கண் போல

வேந்து மேம்பட பூந்தார் மாற.....”⁷⁷

என்னும் மருதன் இளநாகனாரின் பாடலால் அறியலாம்.

மேலும் புலவர்களைப் போற்றும் மரபு இம்மன்னனிடத்தில் இயல்பாகவே இருந்தது. பேரிச் சாத்தனார் எனும் பெரும்புலவர் அவன் மக்களை வாழ்த்துவது போல் பொருள் கொடா அவன் பான்மையைப் பழிக்கும் பாடல் ஒன்று புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளதை,

“யாண்டும் நானும் பெரீ இ ஈண்டு திரைப்

பெருங் கடல் நீரீனும் அக்கடல் மணலினும்

நீண்டுயர் வானத்து உறையினும் நன்றும்

இவர் பெறும் புதல்வர்க் காண்தொறும் நீயும்

புகன்ற செல்வமொடு புகழ் கினிது விளங்கி

நீடு வாழிய.....”⁷⁸ என்னும் பாடலால் அறியலாம்.

மேற்காண் இவர்கள் மட்டுமன்றி வழுதியார், கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதி, நன்மாறன் பெரும்பெயர் வழுதி, வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி, மதிவாணன், கீரன் சாத்தன், கொற்கைப் பாண்டியன் குறுவழுதி, தம்பி நெடுஞ்செழியன், பன்னாடு தந்த மாறன் வழுதி போன்ற பாண்டிய மன்னர்கள் பற்றிய செய்திகளையும் சங்க நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

சங்க காலப் பாண்டியர்களும், புலவர்களும்

தமிழ் தன்னிகரில்லாப் பெருமையினை அடைவதற்குப் பாண்டியர்கள் எழுதிய சங்கப் பாடல்களின் வழி அவர்கள் தமிழுக்கு ஆற்றிய தொண்டு அளவிடற்கரியது

முடத்திருமாறன் - நற்றிணை - 105, 228

கடலுள் மாய்ந்த இளம் பெருவழுதி - புறநானூறு - 182

அறிவுடை நம்பி - புறநானூறு - 184, 188

ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன் - புறநானூறு - 183

உக்கிரப் பெருவழுதி - அகநானூறு - 26 - நற்றிணை - 98

வழுதியாரின் குறுந்தொகை, புறநானூறு, அகநானூற்றுப் பாடல்களும், பாண்டிய மன்னர்களின் தமிழ்ப் புலமையை வெளிப்படுத்துகின்றன.

பாண்டியர்கள் காலத்தில் பல அரிய தமிழ் நூல்கள் அரங்கேற்றப்பட்டன. பாண்டியன் மாகீர்த்தியின் அவையில் தொல்காப்பியம், திருக்குறள், கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதியின் காலத்தில் திருக்குறளும், அகநானூற்றுப் பாடல்களும், பன்னாடு தந்த மாறன் வழுதியால் நற்றிணையும் - தொகுக்கப்பட்டன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

இத்தகைய பெருந்தொண்டாற்றிய பாண்டியர்கள் தமிழையும், தமிழ்ப் புலவர்களையும் போற்றியும், புரந்தும் வந்தனர் என்பதையும் சங்கப் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

சங்க காலச் சோழர்கள்

முடியுடை மூவேந்தர்களில் சோழர்கள் காவிரி, பெண்ணை, வெள்ளாறு, கொள்ளிடம் ஆகிய ஆறுகள் பாயும் பகுதிகளைக் கொண்ட வேங்கடம் முதல்

புதுக்கோட்டைக்கு அருகிலுள்ள வெள்ளாறு வரையிலுள்ள பகுதிகளை ஆண்டனர்.

உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்த சோழர்களில் கரிகாற் பெருவளத்தான் முதற்கொண்டு புகாரையும் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தனர். புகார் நகரின் சிறப்பை இளங்கோவடிகள்,

“பதியெழு வறியாப் பழங்குடி கெழீஇய

பொதுவறு சிறப்பிற் புகாரே ஆயினும்”⁸⁰ என்னும் அடிகளில் புலப்படுத்தியுள்ளார்.

சோழர்கள் கிள்ளி வளவன், சென்னி, செம்பியன் என்ற பெயர்களாலும் அழைக்கப்பட்டனர். இவர்களாட்சியில் அமுந்தார், குடந்தை, ஆவூர் முதலியன பெருநகரங்களாக விளங்கின.

பண்டைத் தமிழ் நூல்களாலும், பிற நாட்டுப் பேரறிஞர் பலராலும் பாராட்டப்பட்ட சோணாட்டைப் பெரிப் புளுஸ், தாலமி ஆகியோர் தம் நூல்களில் குறிப்பிட்டுள்ளனர். காவிரிப்பூம்பட்டினமே ‘கபெரீஸ்’ எனவும், நாகப்பட்டினமே ‘நிகாமா’ எனவும் வழங்கப்பட்டதாக அறியப்படுகிறது.

நீர்வளம் நிரம்பியது சோணாடு என்ற கருத்தில் அந்நாட்டை ‘நீர்நாடு’ எனவும் ‘புனல் நாடு’ எனவும் அழைப்பர்⁸² என்பர்.

உருவப் ப.:நேர் இளஞ்சேட்சென்னி

சங்க நூல்களில் அறியப் பெற்ற சோழ அரசர்களுள் காலத்தால் முதலில் வைத்துச் சிறப்பிக்கப்பட்டவன் உருவப் ப.:நேர் இளஞ்சேட்சென்னி ஆவான். இவரின் மகனாகக் கரிகாலன் திகழ்ந்தான்.

இளஞ்சேட்சென்னி அழகிய பல தேர்களைக் கொண்டிருந்தமையை அவன் பெயரே காட்டும். உருவப் ப.:நேர் இளஞ்சேட்சென்னி நால்வகைப்

படையையுடையவனாவான். அவனுடைய படைப் பெருமையைப் பரணர் பாராட்டியுள்ளார்.

இளஞ்சேட்சென்னி தன்பால் வரும் இரவலரைப் பேணிப் புரத்தலில் வல்லவனாவான் என்பதை,

“நீர்திகழ் கழனி நாடுகெழு பெருவிறல்

வான் றோய் நீள்குடை வயமான் சென்னி

சான்றோரிருந்த அவையத் துற்றோன்”⁸³

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகளால் அறியலாம். மேலும் இளஞ்சேட் சென்னியின் புகழை,

“வாள் வலந்தர மறுப்பட்டன

செவ் வானத்து வனப்புப் போன்றன

தாள் களங் கொளக் கழல் பறைந்தன

கொல் லேற்றின் மருப்புப் போன்றன”⁸⁴ என்னும் பரணரின் அடிகளால்

அறியலாம்.

கரிகாலன்

சங்ககாலச் சோழர்களில் சிறப்புடையவனும், தம் பெயர் இன்று வரை நிலைத்திருக்கச் செய்தவனுமாகிய கரிகாற் பெருவளத்தானின் பெருமை அளவிடற்கரியது. ‘கரிகாலன்’ என்னும் பெயரினையுடைய மன்னர்கள் இருவர் வாழ்ந்துள்ளதாகச் சங்கப்பாடல்கள் கூறுகின்றன. பெருஞ்சேரலாதனைத் தோற்கடித்த கரிகாலன் முற்பட்டவன் என்றும், இமயம் வரை சென்ற கரிகாலன் பிற்பட்டவன் என்றும் சங்க நூல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

பரணர், நக்கீரர், மாமூலனார், கருங்குழலாதனார், கழாத்தலையார், வெண்ணிக்குயத்தியார் முதலானோரால் பாடப்பெற்றோனும், பெருஞ்சேரலாதனுடன் போரிட்டவனும் முதற் கரிகாலன் என்பர்.

கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார், முடத்தாமக்கண்ணியார் ஆகியோர் கூறும் உருவப் ப.:றேர் இளஞ்சேட் சென்னி ஆகிய கரிகாலன் இரண்டாம் கரிகாலன் என்றும், இவனே வடநாடு சென்றோன் எனவும் கூறுவர். ‘கரிகாலன்’ என்ற பெயரைக் கரி-காலன் என வடமொழித் தொடர்புடையதாகப் பிரித்து, அவன் யானைகளுக்குக் காலன் என்றும், கரிகாலன் என்பதைக் கலிகாலன் என மாற்ற அவன், கலிப்படைக்குக் காலன் என்னும் பொருள் கொண்டுள்ளனர். ஆனால் இது பொருத்தமானதன்று எவ்வாறெனில் கால் நெருப்புற்றமையால் உண்டான காரணப்பெயரே அப்பெயரை அறிவிக்கும் சான்றுகள் பல உள்ளன. அவன் பெயர் அன் விசுதி பெறாமல் ‘கரிகால்’ என்றே பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் வழங்கப்பட்டுள்ளது⁸⁶ என்பர்.

“செல்குடி நிறுத்த பெரும்பெயர்க் கரிகால்”⁸⁷

“பெரு வளக் கரிகால்”⁸⁸

“கலிகொள் சுற்றமொடு கரிகால்”⁸⁹

என்னும் அகநானூற்றடிகள் சான்று தருகின்றன. வளவன் என்ற பெயர் தொடர்ந்து ‘கரிகால் வளவன்’ என்றும், ‘களியியல் யானைக் கரிகால் வளவ’ என்றும் வெண்ணிக் குயத்தியார் பாடியுள்ளார்.

கரிகாலன் தாய் அவனைக் கருவுற்றிருக்கும் போதே தந்தை இறந்து விட்டான். தந்தை இறக்கும் போது கரிகாலன் பிறக்கவே இல்லை. பிறப்பதற்கு முன்னே அரசரிமையைப் பெற்றவனாயின் கரிகாலன் என்பதனைப், பொருநராற்றுப் படையில்,

“தாய் வயிற்றிலிருந்து தாயம் எய்தி”⁹⁰ என்ற தொடர் உணர்த்துகிறது.

பிறக்கும் முன்னரே தந்தை இறந்து விட்டதால் அப்பொழுதே தாய் வயிற்றிலேயே கரிகாலன் அரசரிமை அடைந்தான் எனக் கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும். கரிகாலனுடைய போர்களில் வெண்ணிப் போரும், வாகைப் பறந்தலைப் போரும் குறிப்பிடத்தக்கன. முதலில் நடைபெற்ற போர் வெண்ணிப்போரே. அவன் பெற்ற வெற்றிகளில் பெரு வெற்றியாகும். சேரனும், பாண்டியனும் வேளிர் ஒன்பதின்மருடன் கூடி வெண்ணி என்னுமிடத்தில் எதிர்த்ததை, பரணர், முடத்தாமக் கண்ணியார், மாமூலனார், கழாத்தலையனார், வெண்ணிக் குயத்தியார் முதலியோர் பாராட்டியுள்ளனர். கரிகால் பெருவளத்தானின் வெற்றியை,

“வெருவரு தானை யொடுவேண்டு புலத் திறுத்த’

பெருவளக் கரிகால் முன்னிலைச் செல்லார்”⁹¹

என்னும் பரணர் பாடலால் அறியலாம்.

கரிகாலன் காவிரிக்குக் கரை அமைத்து அணை கட்டியது, அரசாண்ட செய்தி, சோழர் கல்வெட்டுக்கள், தெலுங்கர் சோழர் செப்பேடுகள், விக்किரம சோழன் உலா, நவசோழ சரிதம், மகா வம்சம் முதலியவற்றால் அறியப்படுகிறது.

திருமாவளவன்

பெயரிலே செல்வத்தையும், வளமையும் கொண்ட வளவனைப் பற்றிய வெற்றிச் செய்திகளைப் பட்டினப்பாலை எடுத்துரைத்துள்ளது. சிறையில் அடைக்கப்பட்ட திருமாவளவன் தன்னை மீட்டு அரியணையைக் கைப்பற்றியதோடு, தனக்கு எதிர்ப்புத் தெரிவித்த அருவாளர், வடவர், குடவர், ஒளியர், தென்னவர், பொதுவர், இளங்கோவேள் முதலியோரை வென்று தன் மதிப்பையும், வீரத்தையும் உயர்த்திய வளவன்.

இமயம் நோக்கிப் படையெடுத்துச் சென்று, தன் புகழ் இமயமென விளங்கச் செய்து அங்கே புலிப்பொறி பொறித்து வந்தான் என்பதை,

“அசைவுஇல் ஊக்கத்து நசைபிறக்கு ஒழியப்

பகைவிலக் கியதுஇப் பயங்கெழு மலை என

“இமையவர் உறையும் சிமையப் படர்ந்தலைக்

கொடுவரி ஒற்றிக் கொள்கையின் பெயர்வோற்கு”⁹²

என்னும் அடிகளில் இளங்கோவடிகளும் புகழ்ந்துள்ளனர், தன்னைப் பாராட்டிப் பாடிய கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் என்னும் புலவருக்குப் பதினாறு நூறாயிரம் பொன்னைப் பரிசாக அளித்தான் என்பதை கலிங்கத்துப் பரணி,

“தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாண்பொன்

பத்தோ டாறு நூறு ஆயிரம் பெறப்

பண்டு பட்டினப் பாலை கொண்டதும்”⁹³

என்னும் அடிகளில் கூறியுள்ளதும் நோக்கத்தக்கது.

கரிகாலனைப் போல திருமாவளவனும் நாட்டை வளமுடையதாக்கி விளைபொருள் வளர வழிவகை செய்தான் என்றும் காவிரி பூம்பட்டினத்தைத் தலைநகராக உருவாக்கினர் என்றும் பரணர் பாடியுள்ளார்.

குராப்பள்ளி துஞ்சிய பெருந்திருமாவளவன்

இவ்வேந்தன் குராப்பள்ளி என்னும் இடத்தே உயிர் துறந்ததால் இப்பெயர் பெற்றிருக்கலாம். உறையூர் இவனுடைய தலைநகரமாக விளங்கியது. திருமாவளவன் வாழும் இவ்வுறையூரில் வாழ்ந்த மருத்துவர் தாமோதரனார் என்னும் புலவர் தங்கள் அரசனிடத்துக் காணப்படும் பண்புகளை எடுத்துக் கூறிப் பாராட்டியுள்ளார். அவன் பாண்டிய நாட்டை ஆட்சி செய்த வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதியோடு நட்புப் பூண்டிருந்தான். இவ்வாறு ஒற்றுமையுடன் பெருந்திருமாவளவனும், பெருவழுதியும் வாழ்ந்ததை காரிக்கண்ணனார் என்னும் புலவர்,

“இன்னுங் கேண்மின் நும்இசை வாழியவே

ஒருவீர் ஒருவீர்க் காற்று திர்இரு வீரும்

உடனிலை திரியீ ராயினிமிழ் திரைப்

பெளவ முடுத்தவிப் பயங் கெழு மாநிலங்

கையகப் படுவது பொய்யா காதே

.....,,94

என்னும் புறுநானூற்றுப் பாடல் அடிகளால் உணர்த்துகின்றார்.

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன்

சோழநாடு திருமாவளவனுக்குப் பின் இரு கூறுபட்டு இரு திறத்தாரால் ஆளப்பட்டு வந்தது. அவற்றுள் ஒன்று புகாரும் மற்றொன்று உறையூரும் ஆகும். உறையூரை ஆண்ட சோழர்களுள் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளி வளவன் சிறந்தவனாவான். இம்மன்னனை ஆலத்தூர் கிழார், ஆவூர் முலங்கிழார், இடைக்காடனார், எருக் காட்டுத் தாயங் கண்ணனார், ஐயூர் முடவனார், கோவூர்க்

கிழார், நக்கீரர், மாறோக்கத்து நப்பசலையார், வெள்ளைக் குடி நாகனார் முதலிய புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

கிள்ளிவளவனின் சிறப்புக்களை,

“நீ உடன்று நோக்கு வாயெரி தவழ

நீ நயந்து நோக்கும் வாய் பொன்பூப்பச்

செஞ்ஞாயிற்று நிலவு வேண்டினும்

வேண்டியது விளைக்கும் ஆற்றலுடைய...”⁹⁵

என்னும் புறப்பாடலால் அறியலாம்.

கிள்ளிவளவனுடைய பெயருக்கு முன் உள்ள ‘குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய’ என்னும் அடைமொழி சேரனுடன் கிள்ளிவளவன் இறுதிக் காலத்தே செய்த போரில் உயிர் துறந்தான் என்பதைக் காட்டுகிறது. கிள்ளி வளவன் மலையமான், கோசர் முதலிய குறுநில மன்னர்களை எதிர்த்துப் போரிட்டு வென்றவன். பாண்டியன் பழையன் மாறன் என்பவனுக்கு எதிராகப் படை திரட்டிச்சென்று பழையனை எதிர்த்துப் போரிட்டு வென்றான். தன் பகைவன் பழையன் தோற்றான் என்பதறிந்து கோக்கோதை மார்பன் எனும் சேரன் பெருமகிழ்வு எய்தினான் என்பதை அகநானூற்றுப் (346) பாடல் காட்டுகிறது.

கோச்செங்கணான்

வீரமும், சிவபக்தியும் ஒருங்கே பெற்ற கோச்செங்கண்ணான், நன்னிலம், வைகல், அம்பர் போன்ற இடங்களில் சிவாலயங்கள் அமைத்துத் திருப்பணிகள் பல செய்தவன். சேரமான் கணைக்காலிரும்பொறையை வென்று குடவாயில் கோட்டத்தில் சிறை வைத்ததை,

“குழவி யிறப்பினும் ஊன் தடி பிறப்பினும்

ஆளன் நென்று வாளின் தப்பார்

தொடர்ப்படு சூமலியின் இடர்ப்படுத் திரீஇய

கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்

மதுகை யின்றி வயிற்றுத் தீத்தணிய

தாயிரந் துண்ணு மளவை

ஈன்ம றோ இவ் வுலகத் தானே”⁹⁶

என்னும் பாடல் காட்டுகிறது.

முற்பிறவியில் சிலந்தியாய்ப் பிறந்தவன், அடுத்த பிறவியில் சிவனுறையும் தலந்தோறும் கோயில் அமைத்து வழிபட்டான் என்பதைச் சேக்கிழார்

“கோதை வேளார் கோச் செங்கட் சோழர்

தாமிக் குவலயத்தில்

ஆதி மூர்த்தி யருளலால் முன் னறிந்து

பிறந்து மண்ணாள் வார்

பூதநாதன் தாள் மகிழ்ந்து பொருந்தும்

பெருந்தன் சிவாலயங்கள்

காத லோடும் பலவெங்குந் தொண்டு

புரியுங் கடன் பூண்டார்”⁹⁷ என்னும் பாடலில் விளக்கியுள்ளார்.

கோப்பெருஞ்சோழன்

உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி செலுத்திய இம்மன்னனின் பண்புடைமைகளைப் புலவர் பெருமக்கள் பாடியுள்ளனர். கோப்பெருஞ்சோழனின் வெற்றி வீரத்தையும் அவனது கொடைத் திறத்தையும் பிசிராந்தையார்,

“நுங்கோ யாரென வினவின் எங்கோக்

களமர்க் கரித்த வினைபல் லெங்கள்

.....

கோழியோனே கோப்பெருஞ்சோழன்

பொத்தில் நண்பிற் பொத்தியொடு கெழீஇ

வாயார் பெரு நகை வைகலும் நமக்கே”⁹⁸

என்னும் பாடலால்

பலவாறாகப் பாடியுள்ளார்.

கோப்பெருஞ்சோழனின் குணநலன்களை,

“அருளும் அன்பும் நீக்கித் துணை துறந்து

பொருள் வயிற் பிரிவோருரவோ ராயின்

உரவோ ருரவோ ராக

மடவ மாக நாமே”⁹⁹

என்னும் பாடலால் அறியலாம். இவ்வாறு கோப்பெருஞ்சோழன் நண்பனாய், அரசனாய், அறிவுடைப் புலவனாய் விளங்கியுள்ளான் என்பது தெளிவாகிறது.

நலங்கிள்ளி

புகார்ப் பெருநகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு சோழநாட்டை ஆட்சி செலுத்தியவர்களுள் குறிப்பிடத்தக்கவன் நலங்கிள்ளி ஆவான். என் பகைவர் அரசைப் பெற விரும்பி மெல்ல வந்து என் நல்லடி பணிந்து நின் அரசரிமையைத் தந்தருள்க எனக் கூறி இரந்து நின்றால், அவர்க்கு இவ்வரசேயன்றி, என் உயிரையும் தருவன் என்றும் மற்றும் பல செய்திகளை புறநானூற்றுப் பாடல்களின் வழி அறியமுடிகிறது.

இதனை,

“சிறப்புடை மரபிற் பொருளு மின்பமும்

அறத்து வழிப் படுஉம் தோற்றம்போல

இருகுடை பின்படவோங்கிய ஒருகுடை

உருகெழு மதியின் னிவந்து சேண் விளங்க”¹⁰⁰

என்னும் கோவூர் கிழாரின் பாடலால் அறியலாம்.

தித்தன்

சோழர்க்குரிய பழைய தலைநகரான உறையூரில் இருந்து அரசாண்டவன் தித்தன். தித்தன் பெருங்கொடை வள்ளலாகவும் திகழ்ந்துள்ளான். ஐயை என்னும் பொற்புடைய மகள் இருந்தமையால் தித்தன் மகள் ஐயை என்று கூறுவதற்குப் பதிலாக ஐயை தந்தை தித்தன் என்பதை,

“அரிபெய் சிலம்பின் ஆம்பலந் தொடலை

அரம்போ முவ்வளைப் பொலிந்த முன்கை

இழையணிப் பணைத்தோள் ஐயை தந்தை

மழைவளந் தருஉ மாவண் தித்தன்”¹⁰¹

என்னும் பரணரின் பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

போர்வைக் கோப்பெரு நள்ளி

உறையூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆண்ட சோழ அரசனான தித்தன் என்னும் வேந்தனின் மகன் கோப்பெருநற்கிள்ளி. இவனது பெருமையைச் சாத்தந்தையார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார். தன் தந்தையோடு மாறுபட்டு, ஆழர் சென்று தனித்து வாழ்ந்த இவன் பேரழகும், பேராண்மையும், மற்றோரில் வல்லவனும் ஆவான் என்பதை,

“ஆர்ப்பெழு கடலினும் பெரிதவன் களிநே

கார்ப்பெய லுருமின் முழங்க லானாவே

யார்கொ லளியர் தாமே ஆர்நார்ச்

செறியத் தொடுத்த கண்ணிக்

கவிகை மன்னன் கைப்பட் டோரே”¹⁰² என்னும் பாடல் காட்டுகிறது.

இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி

இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி சங்ககாலச் சோழ வேந்தர்களுள் காலத்தால் பிற்பட்டவன். நாற்பெரும் படைகளைப் பெற்ற இவனது படைச் சிறப்பினை உலோச்சனார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார்.

படை வலிமை மிக்க பகைவர்களைப் பல திக்கும் சென்று அழித்து வெற்றி பெற்றவன். இராசசூய வேள்வியைச் செய்தவன். ஆதலால், இவனை “இராசசூயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி” என அழைக்கின்றனர். மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை என்ற சேர மன்னனை முள்ளூர் மன்னனின் உதவியுடன் வெற்றி பெற்றான். மாரி வெண்கோவும், பாண்டியன் உக்கிரப்பெருவழுதியும் இவன் காலத்தவர் ஆவார். ஓளவையார் பெருநற்கிள்ளியின் நட்பைப் புகழ்ந்து,

“கொற்ற வெண்குடைக் கொடித்தேர் வேந்தர்

யானறி யளவையே லிதுவே வானத்து

வயங்கித் தோன்று மீனினு மிம்மெனப்

பரந்தியங்கு மாமழை யுறையினும்

உயர்ந்துமேல் தோன்றிப் பொலிக நுந்நாளே”¹⁰³

என்று பாடியுள்ளார்.

சேர, பாண்டிய மன்னர்களைப் போலவே வீரத்திலும், கொடையிலும், புலவரைப் போற்றுவதிலும் சோழர்கள் சிறந்து விளங்கினர் என்பதைச் சங்க இலக்கியப் பதிவுகள் விளக்குகின்றன.

குறுநில மன்னர்கள்

தமிழகத்தை மூவேந்தர்களைப் போலவே, பல குறுநில மன்னர்களும் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். இக்குறுநில மன்னர்கள் தன்னிச்சையாகச் செயல்பட்டு முடியுடை மன்னர்களுக்கு அடங்கியவர்களாகவும் விளங்கினர்.

“டாக்டர் வின்சென்ட் ஸ்மித், சங்க காலத்தில் தமிழகத்தின் பல்வேறு பகுதிகளில் ஆண்டு வந்த குறுநில மன்னர்களின் எண்ணிக்கை 120 எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார்”¹⁰⁴ என்பர்.

சங்க காலத்தில் கடையெழு வள்ளல்கள், கோசர், அதியர், தித்தன் முதலான குறுநில மன்னர்கள் இருந்து தமிழகத்தை அரசாட்சி செய்தனர்.

சங்ககால ஆட்சிமுறை

சங்க காலத்தில் மரபு வழிப்பட்ட முடியாட்சியே காணப்பட்டது. முத்த மகனே வாரிசாகும் உரிமை பெற்றிருந்தான். முத்த மகனுக்கு இளமையிலேயே ஆட்சித் துறையில் போதிய பயிற்சி அளிக்கப்பட்டது. அரசனாகப் பதவியேற்கும் வரை மன்னனின் புதல்வர்கள் இளஞ்செழியன், இளஞ்சேரல், இளங்கோசர், இளவெளிமான், இளவிச்சிக்கோ என்ற இடுபெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர்.

முத்தவன் இருக்க இளையவன் பட்டத்திற்கு வந்தால் அது தகாத செயலெனக் கருதப்பட்டது. இளங்குமணன் என்பவன் தன் அண்ணன் குமணனைத் துரத்திவிட்டுப் பதவியைத் தனக்கெனக் கொண்டது தகாத வழியில் உரிமையைக் கைப்பற்றியமைக்குச் சான்றாகும். வாரிசு உரிமைக்குத் “தாயம்” என்ற பெயர் அக்காலத்தில் வழங்கப்பட்டது. இதனை,

“முத்தோர் முத்தோர் கூற்ற முய்த்தெனப்

பால்தர வந்த பழவிறற் றாயம்”¹⁰⁵

என்னும் புறநானூற்று அடிகளால் அறியலாம். இதனால் தந்தைக்குப் பின் மகனே ஆளும் உரிமை பெற்றிருந்தான் என்பதனையும் அறிய முடிகிறது.

கோவூர்க்கிழார் நெடுங்கிள்ளிக்கும், நலங்கிள்ளிக்கும் ஏற்பட்ட பகைமையைச் சுட்டிக்காட்டி, அறிவுரை பகர்ந்ததையும் முத்த மகன் ஆட்சி

புரியும் பொழுது அவனது சகோதரன் அவனுக்கு உறுதுணையாக இருந்து உதவி புரிந்தான் என்பதனையும்,

“ஒருவீர் தோற்பினும் தோற்பதுங் குடியே

இருவீர் வேறலியற்கையு மன்றே அதனாற்

குடிப் பொருளன்று நஞ்செய்தி குடித்தேர்

நும்மோரன்ன வேந்தர்க்கு”¹⁰⁶

என்னும் பாடலில் கோவூர்கிழார் உணர்த்தியுள்ளார்.

அரசனைத் தேர்ந்தெடுத்தல்

வாரிசின்றி அரசர்கள் மறைந்துவிட்டால் புதுமையான முறையில் அரசனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் பணியினை, அரசின் முதன்மை நிலையில் வகித்த பெருமக்களும், அமைச்சர்களும் மேற்கொண்டனர். பட்டத்து யானை ஒன்றிடம் மாலையை அளித்துத் தெருவினில் அதை உலா வரச் செய்து, யாருக்கு அது மாலையிடுகிறதோ அவரையே அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்தனர். இவ்வாறு அரசனாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவன் கரிகால் சோழன் ஆவான். இதனை பழமொழி நானூறு பாடலாலும் அறியமுடிகிறது. ¹⁰⁷

வயது வரம்பு

மன்னனாக மணிமுடி தரித்து அரியணை அமர்ந்து ஆட்சி செய்ய வயது வரம்பு இல்லை. அரியணை காலியாக இருக்கும் சமயத்தில் எந்த வயதிலும் அரியணை ஏறலாம். கரிகாற் சோழன், தாய் வயிற்றில் இருந்தபோதே தாயம் எய்தினான் என்பதை,

“உருவப் பல்தே ரிளையோன் சிறுவன்

முருகன் சீற்றத்து உருகெழு குரிசில்

தாய்வயிற் றிருந்து தாயம் எய்தி”¹⁰⁸

என்னும் பொருநராற்றுப்படையால் அறியலாம்.

தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் எதிரிகளின் படையை முறியடித்திடப் படை நடத்திச் சென்ற போது மிக இள வயதினனாக விளங்கினான் என்பதை புறநானூற்றுப் பாடல் மெய்ப்பிக்கின்றது.

முடிகூட்டு விழா

அரசன் அரியணை ஏறிய விழாவினை அரசு கட்டில் ஏறுதல் அல்லது முடிகூட்டு விழா என அழைத்தனர். அரசனின் காலத்திற்கேற்ப அரச குடும்பத்தின் மூத்தோர், வயதானோர், பரம்பரை ஆலோசகர்கள் ஆகியோரால் அரசனிடத்து அவர்கள் பயன்படுத்திய சின்னங்கள் வழங்கப்பட்டன. முடிகூட்டப்பட்ட நாளில் இருந்தே ஆட்சி செலுத்திய ஆண்டுகள் கணக்கிடப்பட்டன. பதிறுப்பத்தின் பதிகங்களில் சேர மன்னர்கள் ஆட்சி செலுத்திய ஆண்டுகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

அரசனுடைய பிறந்தநாள் விழாவும், முடிகூட்டு விழா நாளும் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. சிலருக்கு ஒவ்வோர் ஆண்டும் புதிதாக முடிகூட்டப்பட்டது எனவும், அவ்விழா, “சிறந்த மண்ணுமங்கலம்” எனப்பட்டது எனவும் கூறுவர். முடியுடை வேந்தர்கள் மட்டுமின்றிச் சிற்றரசர்களும் இவ்விழாவைக் கொண்டாடினர்.

அரசவை

சங்ககாலத் தமிழக முடியுடை வேந்தர்களும், சிற்றரசர்களும் தங்களுக்கு எனத் தனித்தனி அவைகளைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை சங்க இலக்கியங்கள் காட்டி உள்ளன. தொல்காப்பியத்தின் பாயிரத்தில் “அவையம்” என்ற சொற்கூறு காணப்படுகிறது. அரசனின் மன்றம் அரசவை, ஓலக்கம், இருக்கை ஆகிய

பெயர்களாலும் அழைக்கப்பட்டது. அரசவையில் அரச குடும்பத்தவர் மட்டுமின்றி, அரசு அலுவலர், பொதுமக்கள் ஆகியோரும் பங்கேற்றனர். அரசவை பெரும்பாலும் காலையில்தான் கூடியது என்பதை இலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. இது நாளிருக்கை அல்லது நாளவை, நாள் மகிழிருக்கை என்று அழைக்கப்பட்டதும், நடுவு நிலைமை தவறாத சிறப்புத் தன்மை கொண்டதாகவும் பாராட்டப்பெற்றது உறையூர் அவையாகும் என்பதை,

“மறங்கெழு சோழர் உறந்தை அவையத்து

அறநின்று நிலையிற் றாகலின்.....”¹⁰⁹

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

அரசனுக்கு அறநெறிகளைக் கூற ஐம்பெருங்குழுவும், எண்பேராயமும் என்ற இரண்டு பேரவைகள் இருந்தன என்பதைச் சிலப்பதிகாரமும், மணிமேகலையும் சுட்டியுள்ளன.

“அரசொடுபட்ட ஐம்பெருங்குழுவில் எனச் சிலப்பதிகாரம் சுட்டியுள்ளது. ஐம்பெருங்குழுவில் அமைச்சர், புரோகிதர், படைத்தலைவர், தூதுவர், சாரணர் ஆகியோர் இருந்தனர். இவர்களில் சாரணர் என்போர் ஏற்றவராவர்.”¹¹⁰

எண்பேராயம் என்பது அரசனுக்கு உறுதியாக இருந்து கடமையாற்றும் குழுவாகச் செயல்பட்டது.

கரணத்தியலவர் - அரசாங்கப் பெருங்கணக்கர்

கருமவிதிகள் - அரசாங்கப் பலதிறப்பட்ட வேலைகள் பதிவோன்

கதைச் சுற்றம் - அரசாங்கப் பொருள் பாதுகாப்பு அதிகாரிகள்

கடைக் காப்பாளர் - நாடுகாவல் அதிகாரிகள்

நகரமாந்தர் - நகரங்களின் பிரதிநிதிகள்

படைத்தலைவர் - காலாட்படைகளுக்குத் தலைவர்

யானைவீரர் - யானைப்படைத் தலைவர்

இகுளிமறவர் - குதிரைப்படைத் தலைவர்

ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் என்ற அமைப்புகளின் ஆலோசனைப்படியே மன்னர்கள் ஆட்சி செய்தனர்.

வி.கனகசபைப் பிள்ளை என்பார், “சங்க கால ஆட்சிமுறை வல்லாட்சியினின்று மாறுபட்டது எனவும், அரசனுடைய அதிகாரம் ஐந்து பெரும் அவையான ஐம்பெருங்குழுவினாலே கட்டுப்பட்டது எனவும் குறிப்பிடுகின்றார். மக்கள் பிரதிநிதிகள், ஆசான், மருத்துவர், நிமித்திகர், அமைச்சர்கள் ஆகியோர் இவற்றில் இருந்தனர். மக்கள் பிரதிநிதிகள் குழு மக்களின் உரிமைகள், தனி உரிமைகள் ஆகியவற்றைக் காத்தது, இவ்வவைகளுக்குத் தனியிடங்கள், கூட்டங்கள் கட்டவும், அவைகள் நடத்திடவும் ஒதுக்கப்பட்டன”¹¹¹ எனவும் எடுத்துரைத்து உள்ளார்.

அரசர் தம் திறமை

சங்ககாலத் தமிழக மன்னர்கள் இலக்கியப் புலமையும், நுகரும் நுண்ணறிவும், இலக்கியத்தைப் பேணுகின்ற பெருவிருப்பம் கொண்டவர்களாகவும் விளங்கினர். கரிகாற் பெருவளத்தான், பாண்டியன் அறிவுடை நம்பி, தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் போன்றோரின் ஆற்றலைப் புறப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

அரசர்கள் ஏராளமான கலைஞர்களுக்குப் பரிசில்கள் வழங்கிச் சிறப்பித்துள்ளனர். புலவர்கள் தம் சிறப்பிற்கு இழிவைத் தருகின்ற பரிசில்களை ஏற்றதில்லை. அரசர்கள் தாமே வழங்காது பிறர் மூலம் வழங்கினால் கூட ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. இதனை,

“பரிசின் மாந்தர்க்கு வரிசையில் நல்கும்”¹¹²

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று அதனை

ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று”¹¹³

என்றும் புறநானூற்று அடிகளால் அறியலாம்.

இறைமை

“இறைமை என்பது அரசின் கூறுகளுள் ஒன்று. அரசர்க்கு உரிய கட்டற்ற பேரதிகாரமே இறைமையாகும். ஒரு நாட்டின் மக்கள் உட்பட்ட அனைத்தின் மீதும் தடையின்றியும் வரையின்றியும், இவ்வதிகாரம் செலுத்தப்படும். இவ்வதிகாரம் அரசர் போன்ற ஒருவரிடமும் அடங்கியிருக்கலாம் அல்லது ஒரு சிலரிடமும், ஒரு குழுவினரிடமும் அடங்கியிருக்கலாம். இவ்விறைமையின் மற்றோர் இயல்பு, அவ்வரசினை அண்டை நாடுகள், அயல் நாடுகள் அனைத்தும் உடன்பட்டு ஏற்றுக் கொள்ளுதல் ஆகும்.”¹¹⁴ இவ்வாறு இறைமை பெற்றவர்களாகச் சங்க இலக்கியத்தின் வழி சேரர், சோழர், பாண்டியர் இவர்களைக் கொள்ளலாம்.

சங்க இலக்கியத்தில் ஆட்சிப் பொறுப்பில் இருந்தவர்கள் அதிகாரம் உடையவர்களாகவும், வீரர்களாகவும் விளங்கினர். இதற்குச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் சான்றுகளாக அமைகின்றன. குமட்டுர்க் கண்ணனார் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதனைப் பற்றிக் கூறும்போது,

நெடுஞ்சேரலாதன் நிலம், நீர், விசம்பு இவற்றைப் போன்ற அளப்பறிய ஆற்றல் உடையவன், பகைவரைப் போர்க்களத்தில் அழித்த வீரம் மிக்கவன், கூற்றமே எதிர்த்து வந்தாலும் மாற்றும் வலிமை மிக்கவன். சான்றோர்க்கு கவசம் போன்றவன் என்றெல்லாம் பாராட்டிக் கூறியுள்ளனர்.

இவ்வாறு தங்களது வலிமையின் மூலமும், அதிகாரத்தின் மூலம் மக்களையும் தமக்கு உட்படுத்தியவர்களின் ஆட்சியைச் சங்க இலக்கியத்தில்

காண முடிகிறது. தங்கள் நிலப்பரப்புக்குட்பட்ட மக்களிடம் தங்கள் அதிகாரத்தையும், கட்டுப்பாட்டையும் செலுத்தியவர்களாகவே காணப்படுகின்றனர். இவர்களது இறைமையைப் பிறர் ஒப்புக் கொண்டதாகவோ, பிறர் இறைமையை இவர்கள் ஒப்புக் கொண்டதாகவோ இலக்கியத்தில் இல்லை.

அரசன் கடமை

மக்களைக் காத்து முறையாக நீதி வழங்குகின்ற அரசன் இறைவனுக்குச் சமமாகக் கருதப்பட்டான். அறத்தைக் காத்து, பொருளுதவி வேண்டி நிற்போர்க்குப் பொருளுதவி அளித்தும், தன் பாதுகாப்பின் கீழ் இருப்போரை அன்புடன் நடத்துதலும், பாகுபாடின்றி நீதி வழங்குதலும், மக்களுக்குத் தக்கப் பாதுகாப்பு அளித்தலும் அரசர்களின் தலையாய கடமைகள் ஆகும்.

ஒருவன் சிறந்த அரசனாகக் கருத வேண்டுமாயின் அவன் சிறந்த படையினையும், வளம் மிக்க மக்களையும், பெருகுகின்ற செல்வத்தையும், நம்பிக்கைக்குரிய அமைச்சர்களையும் சிறந்த நண்பர்களையும் பெற்றிருக்க வேண்டும்”¹¹⁵ என்பார்.

“சமுதாயத்தின் காவலனான அரசன் அதற்குரிய விதிமுறைகளிலிருந்து வழுவாமல் நடப்பதே அரசனின் முக்கியப்பணியாக இருந்தது. சமுதாயத்தைக் காக்கின்ற பணியில் ஈடுபட்டுள்ளபோது ஏற்படுகின்ற இடையூறுகள் தொல்லைகள், துன்பங்கள் ஆகியவற்றை அரசன் மிகவும் கவனமாக நோக்கி ஆவன செய்தல் வேண்டும். அரசனுடைய கடமை அரச தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதாகும்”¹¹⁶ என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சங்க காலத்தில் அரசர்கள் எல்லோரும் தம் கடமையிலிருந்து வழுவாமல் இருந்துள்ளனர். மூவேந்தராக இருந்தாலும், சிற்றரசராக இருந்தாலும் தான் எடுத்துக் கொண்ட கடமையில் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டிருந்தனர்.

அரசனின் சின்னங்களில் தெளிவாகத் தோற்றம் அளிப்பவை செங்கோல், அரியாசனம், முடி, வெண்கொற்றக்குடை ஆகியவையாகும். வெண்கொற்றக்குடை - மக்கள் அரசனிடத்தும் பெற்ற பாதுகாப்பினையும், முடி - அரசனின் மேலாண்மையையும், செங்கோல் அரச நீதியையும் எடுத்துக்காட்டும்.

அரசன் குடிகளை அன்போடு அணைத்துக்கொண்டு செங்கோல் செலுத்திடல் வேண்டும். அத்தகைய அரசனுடைய அடிகளைப் பொருந்தி உலகம் முழுவதும் நிலைபெறும். அஞ்சாமை, ஈகை, அறிவு, ஊக்கம், தூங்காமை, கல்வி, துணிவுடைமை முதலான குணங்களை இயல்பாகவே அரசன் பெற்றிருந்தான். இத்தகு அரசனே சிறந்த கடமையாற்றும் மன்னனாகவும் கருதப்பட்டான்.

ஆற்றுப் போக்குடைய நாட்டை ஆளும் மன்னன் அவ்வாற்றினை அகலப்படுத்துதலும், ஆழமாக்கலும், ஆற்றின் கரைகளை உயர்த்தலும், ஆற்றில் இருந்து பல பகுதிகளுக்கு நீரைக் கொண்டு செல்லத்தக்க கால்வாயை வெட்டுவித்தலும், தக்க இடங்களில் ஆற்றில் அணைகட்டி நீர் பல வழிகளில் பிரிந்து பாயும்படி செய்தலும் கடமையாக இருந்ததைச் சங்கப் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். கரிகால் பெருவளத்தான் காவிரிக்குக் கரை கட்டுவித்ததோடு குளந்தொட்டு வளம் பெருக்கினான் என்னும் செய்தியைப் பட்டினப்பாலை,

“காடுகொன்று நாடாக்கிக்

குளந்தொட்டு வளம்பெருக்கி”¹¹⁷

என்னும் அடிகளில் குறிப்பிட்டுள்ளது,

நிலம் பள்ளமாயிருக்கும் இடங்களில் நீர்நிலைகள் அமையும்படி கரைகளை அமைத்து, நீரைத்தடுத்து நிறுத்தி வைத்த அரசரே இவ்வுலகில் தம் பெயரை நிலைநிறுத்தியவர் ஆவார். இங்ஙனம் நீரைத் தடுத்து நிறுத்தாதவர் இவ்வுலகில் தம் புகழை நிலைநிறுத்தாதவரே ஆவார் என்னும் முதுமொழியைக்

குடபுலவியனார் என்னும் புலவர் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுக்கு அறிவுறுத்தியுள்ளதை,

“நிலன்நெறி மருங்கின் நீர்நிலை பெருகத்

தட்டோர் அம்ம இவண் தட்டோரே

தள்ளா தோர் இவண் தள்ளா தோரே”¹¹⁸

என்னும் பாடலடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

இவ்வாறு அரசன் பல்வேறு கடமைகளை ஆற்றுவதில் வல்லவனாகத் திகழ்ந்தான் என்பதை சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகிறது.

நல்லோர் இணக்கம்

மன்னனைப் பார்ப்பதற்கு வருவோர் சிலர் தம் கருத்தைத் திறம்படச் சொல்ல அறியாது திகைத்து நிற்கும் பொழுது, அரசனுக்கு அண்மையில் இருக்கும் அறிஞர்கள், அவர்கள் சொல்ல எண்ணிய செய்தியைக் கேட்டுத் தெரிந்து அதனைத் தாமே அரசனிடம் தெளிவாக விளக்கிச் சொல்லி, அவர்கள் வந்த நோக்கத்தை நிறைவேற்றி வைப்பது வழக்கம். இச்சிறப்பினை மலைபடுகடாம்,

“நல்லோ குழீஇய நாநவில் அவையத்து

வல்லா ராயினும் புறம்மறைத்துச் சென்றோரை

சொல்லிக் காட்டிச் சோர்வின்றி விளக்கி

நல்லிதின் இயக்கும் அவன்சுற்றத் தொழுக்கமும்”¹¹⁹

என்னும் அடிகளில் வெளிப்படுத்தியுள்ளது.

இத்தகு சிறப்புக்களைக் கொண்ட சங்ககால ஆட்சிமுறை அழிக்க முடியா அடிச்சுவடுகளாக விளங்குவதையும், சங்க காலத்திற்குப் பிறகு ஆட்சிக்கு வந்தவர்களும் முன்னோர்களைப் பின்பற்றி ஆட்சி செய்து வந்தனர் என்பதையும் சங்கப் பாடல்களின் வழி அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

இவ்வியல் வாயிலாக அறியப்படும் செய்திகள்

- ❖ தமிழ், தமிழர், திராவிடர் என்னும் சொல்லாராய்ச்சி பல்வேறு கூற்றுக்களின் அடிப்படையில் ஆராயப்பட்டு தமிழ்நாட்டு மக்கள் தம் மொழிக்குத் தமிழ் எனப் பெயரிட்டு வழங்கி வந்தமை குறிக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ இனம், தமிழினம், எல்லைகள் குறித்த இலக்கியச் சான்றுகள் எடுத்துரைக்கப்பட்டு, தமிழகமும் சிந்துவெளி நாகரிகமும் ஒப்பிடப்பட்டு பல்வேறு அகச்சான்றுகள் வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ தமிழ் மன்னர்கள் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்தனர் என்பதும், முதல், இடை, கடைச் சங்கங்கள் பற்றியும், அச்சங்கங்கள் தமிழை வளர்த்த முறைகள் பற்றியும் இலக்கியச் சான்றுகள் வழி நிறுவப்பட்டுள்ளன.
- ❖ தமிழ் மக்கள் உலகின் மூத்த குடிமக்கள் என்பதற்கு வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கூறும் கருத்துக்களும், பழந்தமிழ் அரசுகள் குடியாட்சி, முடியாட்சி செய்து ஆண்டமையும் இவ்வியலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ நாட்டை ஆளும் அரசர்கள் பண்புகளோடு விளங்கியமையால்தான், மக்கள் அரசனின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்தனர் என்பதை சங்கச் சான்றுகள் வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ அரசு பற்றிய பல்வேறு விளக்கங்களும் அவ்விளக்கங்களில் இருந்து அரசு என்பது சமூக அமைப்பிலிருந்து தோன்றியது என்பதும், அது சமூகத்தில் உள்ள மக்களைக் கட்டுப்படுத்துகிறது என்பதும், ஆணை செலுத்தும் பகுதியை வரையறுத்துத் தன்னைப் பெருக்கிக் கொள்கிறது என்பன போன்ற செய்திகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் வல்லாண்மை அடிப்படையில் முல்லை நிலத்தில் முகிழ்ந்த தலைமையே அரசின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது.
- ❖ சங்க காலத்தில் மூவேந்தர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்ட தமிழகத்தில் சேரர்களே முதன்மை பெற்றிருந்தனர். உதியஞ்சேரலாதன், இரும்பொறை என்ற இரு வழி வேந்தர்கள் அரசாண்டனர்.
- ❖ உதியன்சேரலாதன், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல், சேரன் செங்குட்டுவன், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் முதலானோர் சிறப்புக்கள் இவ்வியலில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை, செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி, ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன், வெற்றிவேற்செழியன் போன்றோரின் சிறப்புக்களும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ சங்ககாலப் பாண்டியர்கள் தமிழ்மொழிக்கு அளப்பரிய தொண்டாற்றினர் என்பதும் அவர்தம் ஆட்சி, கொடைச் சிறப்புக்களும் இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகிறது.
- ❖ சோழர்கள் கிள்ளி, வளவன், சென்னி, செம்பியன் என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். கரிகாலன், இளஞ்சேட்சென்னி, திருமாவளவன், பெருந்திருமாவளவன், குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், கோச்செங்கணான், கோப்பெருஞ்சோழன், நலங்கிள்ளி, தித்தன், கோப்பெருநள்ளி போன்றோரின் பல்வேறு சிறப்புக்கள் இவ்வியலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

- ❖ சேர, பாண்டிய மன்னர்களைப் போலவே வீரத்திலும், கொடையிலும், புலவரைப் போற்றுவதிலும் சோழர்கள் சிறந்து விளங்கினர் என்பது அறியப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சங்ககால ஆட்சிமுறை, அரசனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை, வயதுவரம்பு, முடிசூட்டுதல், அரசவை, ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் போன்ற செய்திகள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.
- ❖ அரசர்களது நுண்ணறிவு, இறையுணர்வு, கடமைகள், குடிபுரங்காவல், நல்லோரிணக்கம் போன்றவையும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.
- ❖ சங்ககாலம் பொற்காலம் என்பது இவ்வியல் வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. வித்தியானந்தன்.சு. தமிழர்சாஸ்பு - ப.13
2. இலக்குவனார்.சி. பழந்தமிழ் - ப.13
3. வரதராசனார்.மு. மொழிவரலாறு - ப.276
4. மேலவர், தம்பிக்கு - பக்.28,29
5. சேசையங்கார்.டி.ஆர். தமிழர் இந்தியா - ப.83
6. கால்டுவெல், திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் - ப.4
7. இராகவ அய்யங்கார்.இரா, தமிழர் வரலாறு - ப.3
8. Stenknow, Ginswisle Survey of India., Vol.1 P.277
9. Ramachandre Dikshitar, N.R. Pre-historic South India, P.103
10. பாரதிதாசன், தமிழுக்கு அமுதென்று பேர் - ப.121
11. இராகவ அய்யங்கார்.இரா, தமிழர் வரலாறு - ப.5
12. இந்திய மொழிகளின் மூலம். - ப.48, மாநாட்டு மலர் 1998
13. கால்டுவெல், திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம் - ப.6
14. தொல்., எழுத்து, நூ.385
15. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், சமூகவியல் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் - ப.379
16. கிருஷ்ணன்.ப. தமிழ்நூல்களில் தமிழ்மொழி, தமிழ்இனம், தமிழ்நாடு - ப.2
17. மேலவர்., மேலது - ப.2
18. செளரிராஜ்.பொன், மு.வ.புதினங்களில் தமிழ் - தமிழினம் - ப.71
19. கிருஷ்ணன்.ப, தமிழ் நூல்களில் தமிழ்மொழி தமிழ்இனம் தமிழ்நாடு - ப.2
20. தொல்.சொல் எச்சவியல்.நூ.5
21. மேலது, பொருள்மரபு நூ.97
22. மேலது, பாயிரம்
23. சிகண்டியார், இசைநுணுக்கம், நூ.13
24. வடிவேலன்.இரா, சங்ககாலக் கொங்குநாடு - பக்.21-22

25. மதிவாணன்.இரா, அரப்பா, மொகஞ்சதரோ வரிவடிவங்கள் - ப.88
26. இளங்கோவடிகள், சிலம்பு, பா.எ.29
27. மேலவர்., மேலது, பா.எ.11
28. புறம், பா.எ.17
29. மா.இராசமாணிக்கனார், சிந்துவெளி நாகரிகம் - ப.26
30. அப்பாத்துரை.கா, 1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட தமிழகம் - ப.104
31. கந்தையாபிள்ளை.ந.சி, பழந்தமிழ்நாடு - ப.85
32. இளங்கோவடிகள், சிலம்பு, அடியார்க்கு நல்லார் உரை - ப.156
33. புறம், பா.எ.9
34. புறம், பா.எ.67
35. இளங்கோவடிகள், சிலம்பு, பா.எ.வ.11:91
36. இராமச்சந்திரன்.சி.இ, சங்ககால வரலாறு, ப.3
37. கந்தையாபிள்ளை.ந.சி., பழந்தமிழ்நாடு, ப.26
38. இளங்கோவடிகள், சிலம்பு, பா.எ.வ., 8.1.2
39. வடிவேலன்.இரா, சங்ககாலக் கொங்குநாடு - ப.29
40. மேலவர், மேலது - ப.44
41. புறம், பா.எ.5
42. மேலது, பா.எ.186
43. மேலது, பா.எ.42
44. International Encyclopediadia of Social Science, 101.15.P.150
45. The New Encyclopediadia Britanica Vol .17.P.609
46. எங்கெல்ஸ், குடும்பம், தனிச்சொத்து ஆகியவற்றின் தோற்றம் (மொ.பெ.)
ப.263
47. மேலவர், மேலது - ப.264

48. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட், சமூகவியலின் அடிப்படைக் கோட்பாடுகள் (மொ.பெ) - ப.134
49. முருகரத்தினம்.தி., குறள் கூறும் இறைமாட்சி - ப.38
50. தொல்.எழுத்து.இளம்.நா.352
51. மேலவர், மேலது இளம்.நா.75
52. மேலவர், மேலது, இளம்.நா..32
53. மேலவர், மேலது, இளம்.நா.54
54. மேலவர், மேலது, இளம்.நா.74
55. மேலவர், மேலது, இளம்.நா.31
56. மேலவர், மேலது, இளம்.நா.72
57. மேலவர், மேலது, இளம்.நா.252
58. தேவநேயப்பாவாணர்.ஞா, பழந்தமிழாட்சி - ப.18
59. தொல்.பொருள்.இளம்.நா.61
60. மேலவர், மேலது, நா.618
61. நக்கீரர்.அ., மொழியாராய்ச்சி, செந்தமிழ்ச்செல்வி - ப.315
62. இராமச்சந்திரன் சி.இ, சங்ககால வரலாறு - ப.60
63. தொல்.பொருள்.புறத்திணையியல்.நா.5
64. அகம், பா.எ.272
65. புறம், பா.எ.2
66. மேலது, பா.எ.2
67. அகம், பா.எ.127
68. மேலது, பா.எ.127
69. இளங்கோவடிகள்.,சிலம்பு., காட்சிக்காதை அடிகள், பா.அடி.160-164
70. இராமச்சந்திரன்.சி.இ, சங்ககால வரலாறு - ப.72
71. மேலவர், மேலது - ப.72.

72. புறம், பா.எ.9
73. புறம், பா.எ.9
74. மேலது, பா.எ.183
75. மேலது, பா.எ.76
76. மேலது, பா.எ.24
77. மேலது, பா.எ.55
78. மேலது, பா.எ.386
79. சுவாமிநாதன்.எஸ், தமிழக வரலாறும் பண்பாடும் - ப.64
80. இளங்கோவடிகள், சிலம்பு, பா.அடி.15-16
81. இராமச்சந்திரன்.சி.இ, சங்ககால வரலாறு - ப.90
82. மேலவர், மேலது, ப.91
83. புறம், பா.எ.266
84. புறம், பா.எ.4
85. இராமச்சந்திரன்.சி.இ, சங்ககால வரலாறு - ப.92
86. மேலவர், மேலது, ப.95
87. அகம், பா.எ.141
88. மேலது, பா.எ.125
89. மேலது, பா.எ.376
90. பொருநர், பா.அ.132
91. புறம், பா.எ.125
92. இளங்கோவடிகள், சிலம்பு, பா.எ.வ. 5:95-98.
93. செயங்கொண்டார், கலிங்கத்துப்பரணி, பா.எ.198.
94. புறம், பா.எ.58
95. புறம், பா.எ.38
96. மேலது, பா.எ.74

97. சேக்கிழார், பெரியபுராணம், கோச்செங்கட் சோழநாயனார்புராணம் - பா.எ.2
98. புறம், பா.எ.212
99. குறுந், பா.எ.20
100. புறம், பா.எ.21
101. அகம், பா.எ.6
102. புறம், பா.எ.81
103. மேலது, பா.எ.367
104. Smith V.A., Early History of India, P.439
105. புறம், பா.எ.75
106. மேலது. பா.எ.45
107. முன்றுரையரையனார், பழமொழி நானூறு. பா.எ. 42.
108. பொருநர்., பா.எ.131
109. புறம், பா.எ.39
110. டாக்டர்.சுவாமிநாதன்.ஏ.எஸ், தமிழக வரலாறும் பண்பாடும் - ப.75
111. Kanakasabai Pillai V., Tamils 1800 years ago - P.109
112. புறம், பா.எ.6
113. புறம், பா.எ.204
114. முருகரத்தினம்.தி, குறள் கூறும் இறைமாட்சி - ப.97
115. இராமச்சந்திரன்.சி.இ, சங்ககால வரலாறு - ப.121
116. மேலவர், மேலது. - ப.121
117. பட்டினப்பாலை, பா.அடி. 283-284
118. புறம், பா.எ.18
119. மலை, பா.அடி.77-80.

இயல் முன்று

சங்க இலக்கியத்தில் குடிகள் - குறுநில மன்னர்கள்

வரலாற்றுச் சிறப்புடைய தமிழகத்தில் பல்வேறு சூழலில் மன்னர்கள் ஆட்சி புரிந்துள்ளனர். ஏறத்தாழ இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டதாக வரலாற்று அறிஞர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சங்க இலக்கியங்கள் மன்னர்களின் வரலாற்றையும், அவர்களின் ஆட்சிச் சிறப்பையும் பறைசாற்றி நிற்கின்றன. சங்க நூல்கள் தரும் செய்திகள் அண்மைக் காலத் தொல்பொருள் ஆய்வுகளின் முடிவுகளாலும், சங்க காலத்தை ஒட்டிய காலங்களில் வாழ்ந்த கிரேக்க, உரோம ஆசிரியர்கள் எழுதிய குறிப்புக்களாலும் உறுதி செய்யப்படுகின்றன.

சங்க காலத்தில் இருந்த குறுநில மன்னர்களான வேள்ஆய், கொங்கர்கோ, இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, கோசர் என்று அழைக்கப்படும் பெயர்கள் அவர்களின் குடிப்பெயர்களாகவோ, குடும்பம் அல்லது இனப்பெயர்களாகவோ இருத்தலை நாம் காணலாம். பண்டைத் தமிழகத்தில் மருதம், நெய்தல் நிலங்கள், முடியுடை வேந்தர்களுக்கும் இடைப்பகுதியில் உள்ள குறிஞ்சியும், முல்லையும் குறுநில மன்னர்களுக்கும், வேளிர்களுக்கும், பழங்குடியினருக்கும் உரியனவாய் இருந்தன. தமிழகத்தில் முவேந்தர்களின் ஆட்சிக்குக் கட்டுப்பட்டிருந்த குறுநில மன்னர்களின் வரலாற்றையும், அவர்களது ஆட்சிச் சிறப்பையும் ஆராயும் நோக்கில் “சங்க இலக்கியத்தில் குடிகள்-குறுநில மன்னர்கள்” என்ற தலைப்பில் இவ்வியல் அமைகிறது.

சங்ககால அரசர்கள்

சங்க இலக்கியங்கள் ஆட்சித் தலைவனை வேந்தன், மன்னன், அரசர், இறை அல்லது இறைவன், காவலன், கோ எனப் பல்வேறு பெயர்களால் சுட்டியுள்ளன. ஆட்சித் தலைவனை முப்பத்தைந்து பெயர்களால் சுட்டியுள்ளதை,

“புரவலன் கொற்றவன் பெருமான் காவலன்
 அரசன் ஏந்தல் கோவே குரிசில்
 தலைவன், மன்னவன், வேந்தன் முதல்வன்
 நிருபன், பூபாலன், நரபதி, பார்த்திபன்
 இறைவன், அண்ணல், எனப்பதி எனப்படும்
 அரசர் தொல்பெயர் ஆகும் என்ப”¹

என்னும் திவாகர நிகண்டால் அறியலாம்.

சங்ககாலம் முதல் இக்காலம் வரை ஆட்சித் தலைவனை அரசன் எனக் கூறும் மரபு வழக்கில் உள்ளது. ‘ராஜா’ என்னும் வடசொல்லின்று ‘அரசன்’ தோன்றியது என்பர் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளை². ‘அரசன்’ தமிழ்ச் சொல்லே என்பர் ஞா.தேவநேயப் பாவாணர்³.

சங்க இலக்கியந்தொட்டு இக்கால இலக்கியம் வரை ஆட்சித் தலைவனை அரசன் எனக் கூறும் மரபு வழக்கில் உள்ளது. சங்க இலக்கியத்தில் ‘அரசர்’ என்னும் சொல் அருகியே வந்துள்ளது. அரசன் - அரசர் எனப் பன்மைப் பெயரில் அவர்களது பொதுமைப் பண்புகளைச் சுட்டுவதற்குப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. மணிமேகலையில் ‘அதீதிபதி’ என்னும் சொல் அரசன் எனப் பெயரிட்டுக் குறிப்பிடுகின்றது⁴. சிலம்பும், மேகலையும் அரசன், அரசர் என்னும் சொற்களை மிகுதியாகப் பயன்படுத்தினாலும் எந்த ஒரு குறிப்பிட்ட ஆட்சித் தலைவனையும் குறிக்காமல் பொதுப் பொருளிலேயே இச் சொற்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக,

“..... காவல் வெண்குடை

விளைந்து முதிர் கொற்றத்து விறலோன் வாழி

கடற் கடம் பெறிந்த காவலன் வாழி

விடற் சிலை பொறித்த வேந்தன் வாழி
 பூந்தன் பொருநைப் பொறையன் வாழி
 மாந்தரஞ் சேரல் மன்னவன் வாழ்கென”⁵

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளைச் சுட்டலாம்.

தமிழினம்

தமிழினம் தொன்மை மிக்கது. ‘இனம்’ என்ற சொல்லுக்குத் தமிழ்ப் பேரகராதி வருக்கம், குலம், சுற்றம், நிரை என்ற பொருள்களைத் தருகிறது⁶. ஒரு பொது மூதாதையரிடமிருந்து தோன்றிய சில பொதுப் பண்பினையுடைய வரையறுக்கப்பட்ட குழுவினர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இரத்த உறவுடைய பொருள்களைச் சுட்டும் குடி, குலம், திணை என்ற சொற்கள் இனம் என்ற சொல்லோடு நெருங்கிய தொடர்புடையன. தொல்காப்பியத்தில் திணை என்ற சொல் பெரும்பாலும் ஒழுக்கம், நிலம் என்ற பொருட்களினாலும் கையாளப்பட்டுள்ளது. எனினும் இச்சொல்லின் தொடக்க காலப்பொருள், மூலப்பொருள் குடும்பம், கணம், குடியிருப்பு என்பனவாக இருந்திருத்தல் வேண்டும். தொல்காப்பியத்திலும், சங்க இலக்கியத்திலும் இதற்குச் சான்றுகள் கிடைக்கின்றன.

“திணை தொறும் மரீஇய திணை நிலைப்பெயர்”⁷

“துளங்கு குடி விழுத்திணை”⁸

“ஆடுகுடி மூத்த விழுத்திணை”⁹

என வரும் பழந்தமிழ் எடுத்துக்காட்டுகள் குடி, குலம் ஆகிய பொருள்களைச் சுட்டிக் காட்டுகின்றன.

தமிழின உணர்வை மிகுதியும் பெறாத காலம் சங்க காலம். தமிழ் மன்னின் மனத்தையும், மரபையும் வெகுவாகக் காட்டுகின்ற பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் இவ்வுணர்வுகளின் தொடக்க நிலைகள் சிலவற்றை அறிய முடியும். நிலைபேறுடைய குடியமைப்பும், குடிப்பற்றும், குடித்தொன்மையும் புலவர் பெருமக்களால் பாடப்பட்டுள்ளன. பழந்தமிழ் நூல்களில் இடம் பெற்றிருக்கும் ‘குடி’ என்ற சொல்லின் பயில்வெண்களைக் கணக்கிட்டால், பழந்தமிழர் ‘குடி’யுணர்வில் ஆட்பட்டிருந்ததை அறியமுடியும்.

வேந்தர், குறுநில மன்னர் யாவராயினும், அவர் எந்தக் குடியில் இருந்து வந்தவர்? அவர் வந்த குடியின் பெருமை என்ன? என்பதைப் புலவர்கள் நினைவு கூர்ந்து பாடியுள்ளனர். குடிகள் எவ்வளவு பழமை வாய்ந்தவை என்பதைப் புலவர் பெருமக்கள் வியந்து பாடியுள்ளனர்.

முதுகுடி¹⁰, தொல்குடி¹¹, பழங்குடி¹², துலங்குகுடி¹³, நல்லிசைக்குடி¹⁴, தொல்லிசைக்குடி¹⁵, வீவில்குடி¹⁶, நீள்குடி¹⁷ எனக் குடிகளின் முதுமை, தொன்மை, பழமை, பெருமை ஆகியவற்றைப் பல அடைமொழிகளிட்டுச் சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளனர் புலவர் பெருமக்கள்.

குடிகளின் சிறப்பு

சங்கப் புலவர்கள் குடிகளின் பழமையைக் கூறுவதைப் போலவே குடிகளின் சிறப்பு, பெருமை ஆகியவற்றையும் கூறியுள்ளனர். குமணரின் குடிப்பெருமை, பாரியின் குடிப்பெருமை, வேளிர் குடியினரின் பழமை, நன்னன், நல்லியக்கோடன் போன்றோரின் சிறப்பு சங்க காலப் புலவர் பெருமக்களால் போற்றப்பட்டுள்ளன.

சோழன் குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடும் மாறோக்கத்து நப்பசலையாரும், இடைக்காடனாரும் அவனுடைய பெருமைகள் அனைத்தும் முன்னோர் ஈட்டித் தந்த பண்புகளே என்றும் பாடியுள்ளனர்.

“மன்னனே! உன் ஈகைத்திறம் புகழுடையதன்று, அது நினக்கு இயல்பானது. ஏனெனில் நீ ஈகையால் பெயர் பெற்ற செம்பியன் வழித்தோன்றல். உன் போர்த்திறமும், பகைவரை வெல்லும் ஆண்மையும் புகழுடையதல்ல, அவையும் இயல்பானவையே. ஏனெனில் தூங்கெயிலை அழித்த நின் முன்னோரை நினைத்த மாத்திரமே அப்பண்பு உனக்கு வந்து சேரும். முறைமை செய்தலும் நின் புகழுடையதன்று, ஏனெனில் மறங்கெழு சோழர் அவையத்து அறம் முன்னரே நிலைபெற்றுள்ளது என்று மாறோக்கத்து நப்பசலையார்”¹⁸ பாராட்டியுள்ளார்.

இறைவ! உலகத்து வேந்தரெல்லாம் உன்னைக் கண்டு தலைநடுங்கும் ஆற்றலை நீ பெற்றிருக்கிறாய். அது புதுவதன்று, பழமையில் இருந்தே வருகிறது என்று இடைக்காடனாரும் பாராட்டி உள்ளதை,

“ஆனா ஈகை அடுபோ ரண்ணல்நின்
யானையு மலையிற் றோன்றும் பெருமநின்
தானையும் கடலென முழங்குங் கூர்நுனை
வேலு மின்னின் விளங்கு முலகத்து
அரைசுதலை பனிக்கு மாற்றலை யாதலின்
புரைதீர்ந்தன்று அது புதுவதோ அன்றே”¹⁹

என்னும் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

குறுநில மன்னர்கள்

“மன்” என்ற சொல்லின் அடியாகத் தோன்றியது மன்னன் என்ற சொல் ஆகும். இதனை,

“மன்னுயிர் பான்மையும் கூற்றத் தொருமையும்”²⁰

“மன்னா உலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர்”²¹

என்னும் புறப்பாட்டு அடிகள் அரண் செய்கின்றன.

‘மன்’ என்ற சொல்லுக்கு ‘நிலைபேறு’ என்பது பொருள். மன்னன் என்பதற்கு நிலைபேறுடையவன் என்று பொருள்.

“சமூக நலத்திற்கு அரசாட்சியை நிலையாக ஏற்படுத்துதல் இன்றியமையாதது என்பதைப் பழந்தமிழர்கள் உணர்ந்திருந்தனர். ஆட்சித் தலைவனை “மன்னன்” என அழைப்பதில் இருந்தே இது தெரிகிறது”²² என்னும் ரா.பி.சேதுப்பிள்ளையின் கருத்து இங்குக் கருதத்தக்கது.

சிலப்பதிகாரத்தில் வேந்தன் என்னும் சொல்லுக்கு நிகராக மன்னர் என்னும் சொல் ஆட்சி பெற்றிருக்கிறது. இச்சொல் குறுநில மன்னர்களைக் குறிப்பதற்கே பெரும்பான்மையாக பயன்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது.

சீறூர் மன்னன்²³ ஓரெயில் மன்னன்²⁴

தொல்குடி மன்னன்²⁵ நண்ணடை மன்னர்²⁶

குறுநில மன்னர்²⁷ பருத்திவேலிச் சீறூர் மன்னன்²⁸

என்னும் சொற்கள் இவ்வுண்மையைப் புலப்படுத்தும்.

அரசன், இறைவன், காவலன், மன்னன், வேந்தன் ஆகிய சொற்கள் சங்க இலக்கியத்தில் மிகுதியாக ஆட்சி பெற்றிருந்தபோதும் மன்னன், வேந்தன் என்ற இவ்விரு சொற்களின் ஆட்சியே மிகுதி. மன்னன் என்ற சொல் குறுநில

மன்னனையும், வேந்தன் என்ற சொல் முடியுடை ஆட்சித் தலைவராகிய சேர, சோழ, பாண்டியரையும் குறிக்கின்றது.

குறுநிலமன்னர்களின் ஊரும், உறவும்

குறுநில மன்னர்கள் பல சிறிய ஊர்களுக்குத் தலைவர்களாக இருந்து கொண்டு, தங்களுக்கென்று ஒரு சிறுபடையையும் வைத்துக்கொண்டு வேந்தனின் ஏவல் கேட்டு போருக்குச் சென்று பணிகளை முடித்தனர் என்னும் செய்தியினைச்,

“சீறூர் மன்னன் நெருநை ஞாங்கர்

வேந்துவிடு தொழிலோடு சென்றனன்”²⁹

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகளால் உணர முடிகின்றது.

நாற்படை வளம் பொருந்திய வேந்தராயினும் எம்மை மதியாது இருப்பின் யாமும் மதிக்க மாட்டோம். எம்மை மதித்து வரகஞ்சோறு ஊட்டுபவர் சிற்றூர் மன்னராயினும் அவரையே யாம் பாராட்டுவோம் என்பதை,

“மண்கெழு தானை ஒண்பூண் வேந்தர்

வெண்குடைச் செல்வம் வியத்தலோ இலமே

.....

.....

சீறூர் மன்னர் ஆயினும் எம்வயின்

பாடறிந்து ஒழுகும் பண்பி னோரே”³⁰

என்னும் புறப்பாட்டு அடிகள் உணர்த்துகின்றன. இப்பாட்டில் வேந்தருக்கும், மன்னருக்கும் உள்ள வேறுபாடு தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளது. வேந்தரை மண்

கெழுதானை ஒண்பூண் வேந்தர் எனவும், குறுநில மன்னரைச் சீறார் மன்னர் (சிறிய ஊர்களையுடைய மன்னர்) எனவும் பிரித்துக் காட்டுகின்றது.

வேந்தனின் ஏவலை ஏற்று மந்தி என்னும் குறுநில மன்னன் எழினி என்பவரின் பல்லைப் பறித்துத் தன் வெற்றிக்கு அடையாளமாக அதனை வெண்மணி வாயிலில் பதித்து விடுகிறான். இச்செய்தியை,

“கடுஞ்சின வேந்தன் ஏவலின் எய்தி

நெடுஞ்சேண் நாட்டில் தலைத்தார்ப்பட்ட

கல்லா எழினிப் பல்லெறிந் தழுத்திய

வண்கண் கதவின் வெண்மணி வாயில்”³¹

என அகநானூறு கூறுகின்றது.

தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் ஏழு வேளர்களை வென்று அடக்கியமையால் அம்மன்னர் ஏவல் செய்ய இவ்வேந்தன் வேள்வி இயற்றினான் என்பதை,

“மன்னர் ஏவல் செய்ய மன்னிய

வேள்வி முற்றிய வாய்வாள் வேந்தே”³²

எனப் புறநானூறு கூறுகிறது. இப்புறப்பாட்டு நெடுஞ்செழியனை, வேந்தன் எனவும், அவன் வென்றடக்கிய குறுநிலத் தலைவரை மன்னர் எனவும் தெளிவாக வேறுபடுத்திக் காட்டுகிறது.

தானை, கொடி, குடை, முரசு, குதிரை, கன்று, தேர், முடி, கார் இவை எல்லாம் முடியுடை மன்னர்க்கு உரியவை என்றும், வில், வேல், கழல், மாலை, தேர், வாள் முதலியன எல்லாம் குறுநில மன்னர்களுக்கே உரியன என்றும் தொல்காப்பியர் வகைப்படுத்திக் கூறியுள்ளார். இதனை,

“வில்லும் வேலும் கழலும் கண்ணியும்

தாரும் மாலையும் தேரும் வாளும்

மன்பெறு மரபின் ஏனோர்க்கும் உரிய”³³ என்னும் நூற்பாவால் அறியலாம்.

மூவேந்தர் மரபு

ஒரு நாட்டின் பெயர் உருவாவதற்கு மொழிப்பெயரோ இனப்பெயரோ, இடப்பெயரோ முதன்மையாக நிற்கிறது. நாட்டுணர்வு வளர்வதற்கும், வளர்ப்பதற்கும் பல்வேறு துணைக் காரணிகள் தேவைப்படுகின்றன. மூவேந்தரை சேர, சோழ, பாண்டியர் என அழைக்கும் மரபு எப்பொழுது தோன்றியது என்பதை வரையறுத்துச் சொல்ல முடியவில்லை. “குமரிக்கண்டம் அல்லது கடல் கொண்ட தென்னாடு” என அழைக்கப்பெறும் நிலப்பரப்பில் பாண்டியர் ஆட்சி மேற்கொண்டு இருந்ததை அறியமுடிகிறது என்பர். தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரின் சிறப்பையும், அவர் ஆளும் நிலப்பகுதியையும் தொல்காப்பியம்,

“வண்புகழ்முவர் தண்பொழில் வரைப்பின்

நாற்பெய ரெல்லை யகத்தவர் வழங்கும்

யாப்பின் வழியது என்மனார் புலவர்”³⁴

என்று குறிப்பிடுகிறது. மூவேந்தரைக் குறிப்பிடும் தொல்காப்பியனார், சேர, சோழ, பாண்டியர் எனக் குறிப்பிடாமல் அவர்தம் மாலையினைப்

“போந்தை வேம்பே ஆரென வருஉம்

மாபெருந் தானையவர் மலைந்த பூவும்”³⁵

என்று கூறுகின்றார். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் சேர, சோழ, பாண்டியரை முவர் எனப் போற்றப்பட்டதை,

“மண்டினி கிடக்கை தண்டமிழ்க் கிழவர்

முரசு முழங்கு தானை முவருள்ளும்”³⁶

“தமிழ் கெழு மூவர்”³⁷

“முடியுடை மூவேந்தர் மூவர்”³⁸

“மலர்தலை யுலகத்து மன்னியர் காக்கும்

முரசு முழங்கு தானை மூவர்”³⁹

என்னும் பாடல் அடிகளால் அறியலாம்.

மூவேந்தரின் தொன்மையைக் கூற முனைந்தவர்கள் அனைவரும், இவ்வேந்தர் வரலாற்றுக் காலத்திற்கு முன்னர் தோன்றியவர் எனக் கூறுவதை மரபாகக் கொண்டுள்ளனர்.

“தொன்று தொட்டு வருதல் சேர, சோழ, பாண்டியர் என்றார் போலப் படைப்புக் காலந்தொட்டு மேம்பட்டு வருதல்”⁴⁰ என மூவேந்தரின்

தொன்மையைப் பற்றிக் கூறுவார் பரிமேலழகர்.

“நினைவுக்கு எட்டாத மிகப் பழைய காலத்திலிருந்தே மூவேந்தராகிய சேர, சோழ, பாண்டியர் தமிழகத்தில் ஆட்சி செலுத்தி வந்தனர்”⁴¹ எனக்

கா.கோவிந்தன் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“தமிழர்கள் எக்குடிப் பிறந்தவர் ஆயினும், எவ்விடத்தைச் சேர்ந்தவர் ஆயினும், அவர்கள் சேர, சோழ, பாண்டியர்களாய் இருப்பினும், அவர்கள் எல்லோரும் திராவிடர் என்றே பொதுவாக அழைக்கப் பெற்றனர். அவர்கள் பேசியமொழி திராவிடமொழி அல்லது தமிழ்மொழி என்றே பொதுவாக எங்கும் அழைக்கப்பட்டது”⁴² என்று கால்டுவெல்லும் கூறியுள்ள கருத்து இங்கு

நோக்கத்தக்கது.

“பழந்தமிழ் வேந்தர் மிகப் பழங்காலத்திலேயே எப்பேரரசுக்கும் கட்டுப்படாத உரிமை வாய்ந்தோராக விளங்கினர்”⁴³ என்றும், “பாபிலோனியாவில் கி.மு.700-இல் ஒரு தமிழ்க் குடித்தனம் இருந்தது”⁴⁴ என்றும் அறிஞர்கள் கருத்துரைத்துள்ளனர்.

“கி.மு.20-இல் பாண்டிய வேந்தன் ஒருவன் அகஸ்டஸ் என்னும் கிரேக்கப் பெருவேந்தனது அவைக்குத் தூது அனுப்பினான். தமிழ்நாட்டின் பழைய துறைமுகமாகிய முசிறியில் அகஸ்டஸின் பெயரால் ஒரு கோயில் இருந்தது. ஈராயிரம் உரோமர்கள் அடங்கிய படை ஒன்றும் அங்கு இருந்தது. யவனர், தமிழர்களின் வாயில் காப்பாளர்களாய் இருந்தனர். புலித்தோல், சங்கிலி, பாவை விளக்கு முதலிய பொருள்கள் அவர்களின் கைவண்ணத்தால் அமைக்கப்பட்டன” எனத் தமிழ் வேந்தரின் தொன்மைச் சிறப்பை எடுத்துரைத்துள்ளார் சி.பாலசுப்பிரமணியன்⁴⁵.

முவேந்தரும் ஆட்சி புரிந்த நாடுகள் முறையே சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டியநாடு என வழங்கப்பெற்றது. குடபுலம், குணபுலம், தென்புலம் என அவை அமைந்துள்ள திசைநோக்கி அழைக்கப்பெற்றன. இந்நாடுகளில் காவல் மேற்கொண்ட சேர, சோழ, பாண்டியரை,

“குடபுலங் காவலர் மருமான்”⁴⁶

“குணபுலங் காவலர் மருமான்”⁴⁷

“தென்புலங் காவலர் மருமான்”⁴⁸

என்கிறது சிறுபாணாற்றுப்படை. “குடபுலம் என்பது கொல்லி மலையை உள்ளடக்கியது. தமிழகத்தின் மேற்பால் நிலப்பகுதியாகும். குணபுலம் என்பது

அக்கொல்லி மலைக்கும் அம்மலையினின்று தோன்றி ஓடும் ஆற்றிற்குக் கீழ்ப்பால் உள்ள நிலப்பகுதி. தென்மலை என்பது பழனிமலைத் தொடருக்குத் தெற்கில் உள்ள பகுதி”⁴⁹ என்று மூவேந்தரின் எல்லைகளை வரையறுப்பர்.

மேற்கூறிய செய்திகளால்,

“மூவேந்தரைச் சேர, சோழ, பாண்டியர்” என்ற வரிசையில் மொழிவது மரபாக இருப்பதை அறியமுடிகிறது.

சேரர்

மூவேந்தருள் சேர வேந்தரே தொன்மையானவராகவும், சிறப்புமிக்கவராகவும் விளங்கியுள்ளனர். சேரர்களை வானவர், வில்லவர், குடவர், குட்டுவர், பொறையர், மலையர் எனப் பலவாறு குறிப்பர், சூடாமணி நிகண்டு சேரனை “வில்லவன்” கொங்கன், வஞ்சிவேந்தன், போந்தின்தாரோன், கொல்லிவெற்பன், குடக்கோ, குட்டுவன், குடகன், கோன், உதியன், வானவரம்பன், மலையமான், பொருநையாற்றோன், சேரலன்”⁵⁰ எனப் பல பெயர்களில் சுட்டியுள்ளது.

“சேர் என்பது ஒன்றுசேர் எனப் பொருள் தரும். எனவே மணற்பொறைகள் அல்லது மணல் சேர்ந்த கடற்கரை என்பதைச் சேர் என்பது குறிக்கும் எனலாம். ககர வொலி சகரவொலியாக மாறுவதும் உண்டு..... கரையோரமாக ஆட்சி செலுத்தினமையால் கரையர் எனப் பெயர் பெற்றும், பின் சேரர் என அழைக்கப் பெற்றார் என்பார்.”⁵¹

“சேரன் என்ற சொல்லின் தோற்றத்தைப் பற்றி ஆராயப் புகுந்த டாக்டர் கால்டுவெல் தமிழிலும், மலையாளத்திலும் வழங்கும் கேரளம், சேரளம், கேரம், சேரம் என்பன போன்ற சொற்களை எடுத்துக் கூறி ககரவொலி ஸ, ச, ச்ச

ஒலியாக ஆகும் முறைகொண்டு “கேரம்” என்ற சொல்தான் “சேரன்” என்றாயிற்று என முடிவு செய்கிறார்”⁵² என்பர்.

“சேல் என்றால் மலை அடுக்கு என்று பொருள். சேர், சேர்த்து, பிணை மலை அடுக்குகள் அடுத்தடுத்துப் பிணைந்து நெருங்கி இருப்பதற்குச் சேரல் என்று பெயர். மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையானது பல அடுக்குகளைக் கொண்டது. அம்மலையை உட்கொண்டு மலைக்கும், கடலுக்கும் இடையில் உள்ள நாடு முழுவதும், சேரல்நாடு எனப்படும். அதனால் அந்த நாட்டு அரசர்களுக்குச் சேரலர் என்று பெயர் அமைந்தது”⁵³ என்பர் அ.சிதம்பரனார்.

அயிரை, கொல்லிச் சாரல், நன்றா, நேரி, ஆகிய மலைகளும் ஆன்பொருதை, காஞ்சியாறு, குடவனாறு, காரியாறு, பேரியாறு ஆகிய ஆறுகளும் சேர நாட்டில் குறிப்பிடத்தக்கவை. கருவூர், தொண்டி, நறவு, மாந்தை, வஞ்சி ஆகிய பேரூர்கள் சேர நாட்டில் சிறப்புற்றிருந்தன. இயற்கை வளம் செறிந்த வேழக்காடு, உம்பற்காடு என்னும் பகுதிகள் சேர நாட்டிற்கு வளம் சேர்த்தன. இத்தகு பெருமையையுடைய சேரநாட்டில் பல குறுநில மன்னர்கள் ஆட்சி செலுத்தி வந்தனர்.

சேரநாட்டுக் குடிகள்

சேரநாட்டில் குடவர், குட்டுவர், அதியர், உதியர், மலையர், மழவர், மறவர், இளையர், பூழியர், வில்லோர், கொற்றன், கொங்கர், குறவர் முதலான குடிகள் வாழ்ந்து வந்ததைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன.

குடவர் : குட்டுவர்

‘குடவர்’ என்னும் சொல் மேற்கு நாட்டில் வாழ்பவர் என்னும் பொருளுடையது. குடவர், குட்டுவர் என்ற பெயர்கள் முறையே மேற்கு

நாடுகளிலும், மலை நாடுகள் அல்லது பள்ளத்தாக்குகளில் வாழும் மக்களைக் குறிப்பனவாகும். குடவர் என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில்,

“வடவர் வாடக் குடவர் கூட”⁵⁴

“குடவர் கோவே கொடித் தேரண்ணல்”⁵⁵

“குடவர் புழுக்கிய பொங்கவிழ் புன்கம்”⁵⁶

“வரையா ஈகைக் குடவர் கோவே”⁵⁷

என்னும் இடங்களில் பயின்று வந்துள்ளது.

குட்டுவர் என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் இரண்டு இடங்களிலும், குட்டுவன் என்ற சொல் 17 இடங்களிலும் பயின்று வந்துள்ளது. “குடவன்” என்னும் சொல் குட்டுவன் இரும்பொறை, குட்டுவன் கண்ணன், குட்டுவன், செங்குட்டுவன் முதலியோரைக் குறிக்கும்.

சேர இனத்தின் உட்பிரிவுகள் பலவற்றிலும் அவ்வினத்தில் சிறந்த பேரரசர் பலரை ஈன்ற பெருமையுடையது குட்டுவர் குடியே. பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன், அந்துவஞ்சேரல், கோட்டிய சேரன் செங்குட்டுவன், நம்பி குட்டுவன் போன்ற அரசர்கள் அக்குடியில் பிறந்தவரே”⁵⁸ என்று குட்டுவன் குடியை எடுத்துரைத்துள்ளார் சா.கோவிந்தன்.

குட்டுவர் குடியினர் அறம், ஆண்மை, உருவம், திரு, கல்வி, கேள்வி இவற்றில் சிறந்து விளங்கியுள்ளனர். குட்டுவன் கண்ணன், குட்டுவன் கீரனார் என்பது புலவர்களின் பெயர்களாக அமைந்துள்ளது.

“குட்டுவன் தொண்டியன்ன”⁵⁹

“கடும்பகட்டியானை நெடுந்தேர்க் குட்டுவன்”⁶⁰

“பொன்புனை உழிஞை வெல்போர்க் குட்டுவ”⁶¹

“நற்றேர்க் குட்டுவன் கழுமலத்தன்ன”

என்னும் இடங்களில் “குட்டுவன்” குடியின் சிறப்பை உணர முடிகிறது. அகநானூற்றில் 91, 212, 270, 290, 376 ஆகிய பாடல்களில் குட்டுவனின் பெருமை எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளது.

அதியர் - உதியர்

சேரர் குடியோடு உறவு கொண்டாடும் வேறு குடிகளைப் பற்றி சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் சுட்டியுள்ளன. அதியர் என்னும் அதியமான் தலைமுறை வந்தவரைக் குறிக்கும்.

“தகடுரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஒரு சிறு நிலப்பகுதியை அதியர் என்ற இனத்தவர் ஆண்டு வந்தனர். அதியர் இனம் யாதோ ஒரு வகையில் சேர இனத்தோடு தொடர்புடையதாகும். தலைசிறந்த வீரனும் வள்ளலுமாய் விளங்கிய அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியையும், அவன் மகள் பொகுட்டெழினியையும் பெற்றளித்த பெருமையுடையது அவ்வதியர் குடி”⁶² என்பார் கா.கோவிந்தன்.

இத்தகு அதியமான் குறித்த செய்திகள் புறநானூற்றில் ஒளவையாரால் பாடப்பெற்றுள்ளது.

அதியமானின் கொடைவளம்

அறிவு, ஆற்றல், அருள் என்ற இம்மூன்றையும் முழுமையாகப்பெற்று அதியர் குடியில் பிறந்து, குடிப்பெருமை குன்றாதபடி வாழ்ந்தமையால்

இயற்பெயர் மறைந்துபோய்க் குடிப்பெயரால் அதியன் எனப் பெயர் பெற்ற ஒருவன் வாழ்ந்து வந்தான்.

கொற்றத்திலும், கொடையிலும், சிறந்திருந்த அக்குறுநில மன்னன் வேங்கைப் புலிகள் வாழுமளவு அடர்ந்த காடுகள் சூழ்ந்ததும், பலாக்கனிகள் போலும் பழவகைகள் தந்து பயன் அளிப்பதுமான ஒரு மலையை அரசிருக்கையாகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்திருந்தான்.

ஆற்றல் மிக்க பெருவீரனாயும், அருள் நிரம்பிய உள்ளத்தவனும், பெரிய கொடை வள்ளலாயும் வாழ்ந்தவன் அதியன். பாக்கள் பல பாடிப் பரிசில் அளிக்கும் பெரியோர்களின் புகழைப் பாரெல்லாம் அறியப் பண்ணும் புலவர்களும், பாணர்களும், பொருநர்களும், கூத்தர்களும் தன்பால் எது வேண்டினார்களோ, அதைக் குன்றாது அளிப்பவன், இரவலர்களை மகிழ்வித்துத் தான் மகிழும் மனநலம் உடையவன் அதியன். அதனால் கொங்கர்களுக்கு மகிழ்ச்சி அளித்த அதியமானின் மறைவு அவ்விரவலர்களுக்குப் பெருந்துன்பமாய் முடிந்தது. அவன் மறைவால் மனம் துயர் மிகுதியால், அவர்கள் பாடும் தொழிலை மறந்து விட்டனர். ஊர்தோறும் சென்று கொடுக்கும் கொடை வள்ளல்களைப் பாட ஓயாது ஒலித்த அவர்களின் கிணைப்பறையின் ஒலியும் அற்று விட்டது. அவர் அமுகுரலே எங்கும் ஒலித்தது என்பதை,

“கூகைக் கோழி வாகைப் பறந்தலைப்

பசும்பூண் பாண்டியன் வினைவல் அதியன்

களிற்றொரு பட்ட ஞான்றை

ஒளிறுவாள் கொங்கர் ஆர்ப்பினும் பெரிதே”⁶³

என்னும் பாடலும்,

“ஆடுநடைப் பொலிந்த புகற்சியின் நாடுகோள்

அள்ளனைப் பணித்த அதியன் பின்றை

வள்ளுகிர் மாக்கினை கண் அவிந்தாங்கு”⁶⁴

என்ற பாடலும் உணர்த்துகின்றன.

உதியர்

உதியன் என்ற பெயரோடு சங்க இலக்கியத்தால் அறியப் பெறுபவர்கள் இரு மன்னர்கள். அவர்களுள் ஒருவன் போர்க்களத்தில் ஐவர்க்கும், நூற்றுவர்க்கும், சோறளித்தவனாகிய உதியஞ்சேரலாதன். மற்றொருவன் பெருஞ்சிறப்பு வாய்ந்த கொண்கானங்கிழான் நன்னன் ஆகிய நன்னன் உதியன் ஆவான். இவ்விரு வேந்தர்களும் தமிழகத்தில் பல புகழைப் பெற்றிருந்தனர் என சங்கப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. “உதியன்” என்ற சொல் குறிப்பிட்ட ஒரு இனக்குடியைச் சுட்டுகிறது என்பதைக் காட்டிலும், சேரர் குடிக்கே உரியது என்று கொள்வதே பொருத்தமாகும்⁶⁵ என்பர்.

உதியன் சேரல் துறக்கமெய்திய தன் முன்னோர்கள் பிண்டம் ஈதலாகிய கடன் ஆற்றியபோது பெருஞ்சோறு அளித்தான் என்ற செய்தியை,

“மறப்படைக் குதிரை மாறா மைந்தின்

துறக்கம் எய்திய தொய்யா நல்லிசை

முதியர்ப் பேணிய உதியஞ் சேரல்”⁶⁶

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடலால் அறியலாம்.

உதியஞ் சேரலாதன் என்பான் பாரதப் போரில் சோறளித்தமையை,

“அலங்குளைப் புரவி ஐவரோடு சினைஇ

.....

ஈராம் பதின்மரும் பொருது களத்தொழிய

பெருஞ்சோற்று மிகுபதம் வரையாது கொடுத்தோய்”⁶⁷

என்னும் புறநானூற்று அடிகளும்,

“ஓரைவ ரீராம் பதின்மர் உடன்றெழுந்த

போரில் பெருஞ்சோறு போற்றாது தானைத்த

சேரன்.....”⁶⁸

என்னும் சிலப்பதிகார அடிகளால் அறியலாம்.

மலையர்

சேரநாட்டுக் குடிகளுள் மலையர் குடியும் ஒன்றாகத் திகழ்ந்தது. மலையன் என்பது மலைகளின் தலைவன். சேர நாட்டின் தலைவன் என்று பொருள்படும். மலையமான் நாடு “மலாடு” என மருவியும் வழங்கப்பட்டது. சேரர் குடியின் கிளைக்குடியைச் சேர்ந்தவர்களுள் சிலர் மேற்குப் பக்கத்தில் தங்கள் நாட்டை விரிவாக்க இயலாமையால் கிழக்கில் திரும்பி வடஆர்க்காடு, தென்னார்க்காடு மாவட்டங்களாக இப்போதுள்ள பகுதிகளை வென்று, அங்குக் குடியேறினார்கள். பெண்ணையாற்றங்கரையில் உள்ள திருக்கோவிலூரை ஆண்டவன் மலையமான் என்று குறிப்பிடப்படுகிறான். இந்தப் பகுதி மலைகள் நிறைந்த பகுதி ஆதலால் மலைநாடு என்ற பெயரால் அழைக்கப்பட்டது. மலையர் குடியில் தோன்றியவராக மெய்ப்பொருள் நாயனாரைக் குறிப்பர்.

மலையன் புலவர், பாணர் முதலிய இரவலர்க்கு களிறும், தேரும் பலநல்கி பெரும்புகழோடு விளங்கினான். இவனைக் கார் என்றும், மலையமான் என்றும், கோமான் என்றும் கூறுவர். இதனை,

“துஞ்சா முழவிற் கோவற் கோமான்

நெடுந்தேர்க் காரி.....”⁶⁹

“முரண்கொள் துப்பின் செவ்வேள் மலையன்”⁷⁰

என்னும் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

தமிழ்நாட்டு முவேந்தரிடத்திலும் திருமுடிக்காரிக்கு இருந்த செல்வாக்கைப் பற்றிக் கபிலர் பாடியுள்ளார். அவனுடைய சிறப்புக்களில் எல்லாம் தலைமையானது அவனது ஏகபத்தினி விரதமே ஆகும். அவன் தன் மனைவியிடம் தெய்வக் காதல் கொண்டிருந்தான். அவள் தோள்களைத் தவிர வேரெதையும் தனம் என அவன் கொள்ளவில்லை. அவன் அவளுடைய தோள்களைத் தவிர மற்ற எல்லாப் பொருள்களையும் இரவலர்க்கு ஈந்து விட்டான் என்ற செய்தியை,

“.....

அரிவை தோள் களவு அல்லதை

நினதென இலைப் பெருமிதத்தோயே”⁷¹

என்னும் கபிலர் பாடல் உணர்த்துகிறது.

புலமை நலம் சான்ற நல்லோரிடையே வள்ளல்களின் கொடைநலம் பற்றிப் பேச்சு நிகழ்ந்தபோது கபிலர் இயற்கைக் கொடையாக விளங்கிய மலையமானின் பெருமையை எடுத்துரைக்கின்றார். கள்ளுண்டு மகிழ்ந்த வேளையில் இரவலர் வந்தால் அவர்களுக்குத் தேர்கள் வழங்குவது எத்தகைய வள்ளல்களுக்கும் எளிமையுடையதாம். ஆகவே அது செய்கைக் கொடையாயிற்று. ஆனால் மலையமான் திருமுடிக்காரியோ, வழங்கும் தேர்களை நோக்கினால், அது முள்ளூர் எனப்படும் மலையில் பெய்கின்ற மழைத்துளிகளை விடவும் பலவாகும் என இயற்கைக் கொடையை எடுத்துரைத்துள்ளதை,

“நாட்கள் ளுண்டு நாண்மகிழ் மகிழின்

யார்க்கு மெளிதே தேர்ஈதல்லே

தொலையா நல்லிசை விளங்கு மலையன்

மகிழாதீத்த விழையணி நெடுந்தேர்

பயன்கெழு முள்ளூர் மீமிசைப்

பட்ட மாரி யுறையினும் பலவே”⁷²

என்னும் பாடல் காட்டும்.

மழவர் – மழையர்

மழவர் குடியைச் சேர்ந்தவர்கள் சேராக்கும், அதியார்க்கும், பிற மன்னார்க்கும் மெய்க்காப்பாளராக விளங்கினார்கள். சேர மன்னன் “மழவர் மெய்ம்மறை” என்று அழைக்கப்படுகின்றான்.

மழவர் எல்லோரும் வீரத்தில் சிறந்தவர்களாக இருந்தனர். இதனால் மழவர் என்ற சொல் வீரர் என்னும் பொருளைக் குறிப்பதாயிற்று. மழவர் என்ற சொல்லுக்கு இளமை என்ற பொருளும் உண்டு என்பதை,

“மழவும் குழவும் இளமைப் பொருள்”⁷³

என்னும் தொல்காப்பிய நூற்பாவால் அறியலாம்.

தமிழ்நாட்டு வீரர்கள் முதுமையில் இறத்தலை விட, இளமையிலேயே போர்க்களத்தில் இறப்பதைப் பெருமையாகக் கருதினர். ஒருவன் போரில் அன்றி நோயால் இறந்து விட்டாலும், அவனுடைய வாளால் போழ்ந்து வீரமரணம் அளிப்பது வழக்கமாக இருந்ததை,

“நோய்ப்பால் விளிந்த யாக்கை தழீஇக்

காதல் மறந்தவர் தீதுமருங் கறுமார்”⁷⁴

என்னும் பாடலடிகள் காட்டுகின்றன.

ஊர் ஊராகத் திரிந்து கொண்டும், பிற அரசரிடம் ஊதியம் பெற்றுப் பணி செய்தும் கொண்டிருந்த மழவர்கள் தமக்கென ஒரு சிறுநாடு உடையவர்களாகத் திகழ்ந்தனர் என்ற குறிப்பும் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகிறது. மழவர்களை

அடக்கிய புல்லி, மழவர் புலத்தையே வணங்கச் செய்தவனாகப் புகழப்படுகிறான். இதனை,

“மழபுலம் வணக்கிய மாவண் புல்லி”⁷⁵

என்னும் அகநானூற்று அடி காட்டுகிறது.

மழவர்கள் எல்லோரும் ஆறலைக் கள்வர் என்பதற்கில்லை. அவர்களில் பெரும்பாலோர் அரசரிடம் தலைமைசால் வீரராய் அமர்ந்திருந்தனர். அதியர், “மழவர் பெருமகன் என்று அழைக்கப்படுவதனால் இது தெரிகிறது” என்றும், சேரர்களிடமும், ஓரியினிடமும் இவர்கள் வீரர்களாய் இருந்தனர்,⁷⁶ என்றும் கூறுவர். இதிலிருந்து மழவர்கள் மன்னர்களுக்குப் பாதுகாப்பாய் இருந்துள்ளனர் என்பது தெரிகிறது.

பூழியர்

“பூழியர்” என்னும் சொல் சேரர்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகத் திகழ்கிறது. பூழியர்கள் வாழ்ந்த இடம் பூழிநாடு எனப்பட்டது. பூழியர் குறித்துச் சங்க இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. “பூழியர்” என்னும் சொல் உவமையாகவும் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.

“பூழியர்களுடைய சிறிய வெண்மை நிறம் உள்ள தலைகளையுடைய ஆடுகளின் மந்தை பரவி நிற்பதுபோல் மீன்களை உண்ணும் குருகுகள் நிறைந்து நிற்கின்ற தாழைப் புதர்கள் அடர்ந்த பெருந்துறை காணப்பட்டதை,

“யாரணங் குற்றனை கடலே பூழியர்

சிறுதலை வெள்ளைத் தோடு பரந்தன்ன

மீனார் குருகின் காலையம் பெருந்துறை”⁷⁷

என்னும் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

பசுக்கூட்டங்கள், ஆட்டு மந்தைகள் ஆகியவற்றை வளர்த்து, பூழியர் இனத்தார் தங்கள் வாழ்க்கையை நடத்தி வந்தனர். அவர்கள் வாழ்ந்த முல்லை நிலத்தில் சிறு குன்றுகளும், ஆங்காங்கு வளமற்ற பாலைப் பகுதிகளும் இருந்தன. குன்றுகளுக்குப் பக்கத்தில் பல விலையுயர்ந்த மணிகள் கிடைத்தன.

செருப்பு மலை என்பது அவர்களுக்குப் பாதுகாவலான அரணாக விளங்கியது. சேரர்படையில் தொண்டாற்றிய பல குழுவினருள் மழவரைப் போலவே பூழியர்களும் சிறப்புடைய குழுவினராகத் திகழ்ந்தனர் என்பதை,

“கல்லுயர் கடத்திடைக் கதிர்மணி பெறும்

மிதிஅல செருப்பிற் பூழியர் கோவே”⁷⁸

என்னும் பதிற்றுப்பத்தின் மூன்றாம் பத்தின் வழி அறியலாம். **“பூழியர் பெருமகன்”** என்று அழைக்கப்பெற்றுள்ளான் என்பதை,

“ஊழி வாழி பூழியர் பெருமகன்

பிணர் மருப்பு யானைச் செருமிகு நோன்றாள்

செல்வக் கடுங்கோ வாழியாதன்”⁷⁹

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலால் அறியலாம்.

பதிற்றுப்பத்தின் எட்டாம்பத்தின் பாட்டுடைத் தலைவனாகிய பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, **“பூழியர் மெய்ம்மறை”** என விளிக்கப்பட்டுள்ளான்.⁸⁰ பூழியரைப்

பாதுகாப்பவன் என்பது இத்தொடரின் பொருளாகும். பதிற்றுப்பத்தின் ஒன்பதாம்பத்தில் இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, **“பூழியர்கோ”** (பூழியரின் தலைவர்)

என விளக்கப் பெற்றுள்ளான்.⁸¹

திவாகரர் காலம் வரையில் சேர்களைப் “பூழியர்” எனக் கருதி வந்துள்ளனர். ஆனால் பிற்காலத்தில் பாண்டியர்க்குப் “பூழியர்” என்னும் பெயர் வழங்கலாயிற்று என்பதைப்,

“பூழியர்கோன் வெப்பொழித்த

புகலியர்கோன் கழல்போற்றி

ஆழிமிசைக் கல் மிதப்பில்

அணைந்த பிரான் அடிபோற்றி”⁸²

என்ற பாடலடியால் அறியலாம்.

இவ்வாறு பூழியர் என்னும் பெயர் சேர்களுக்குரிய பெயராகவும், மக்களின் ஒரு குழுவினர்க்குரிய பெயராகவும், பாண்டியர்களுக்கு உரிய பெயராகவும் இருந்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகின்றது.

வில்லோர்

வில்லோர் என்ற சொல் பொதுவாக வில்லேந்திய வீரர்களைக் குறிக்குமாயினும், தங்கள் கொடியில் வில்லுருவம் பொறித்துக் கொண்ட சேரரையே அது குறிக்கின்றது எனலாம். வில்லோர் என்பது சேரர் குடியின் இணைக்குடியாக விளங்கியது. சேரர்கள் தங்கள் பெயருக்கேற்ப தலைமுறை தலைமுறையாக சிறந்த வில் வீரர்களாகத் திகழ்ந்ததால் இவரை “வில்லோர் பெரும” என பிட்டங்கொற்றன் விளக்கப்படுகிறான்.

பிட்டங்கொற்றன் அரணமைந்த குதிரை மலைக்குத் தலைவனாகத் திகழ்ந்துள்ளான். இம்மலையில் வாழ்ந்த குறவர்கள் விருந்தினரை எதிர்கொண்டழைத்துச் சென்று மரை ஆனிலிருந்து கறந்த நுரைகொள் பாலில் இட்டுச் சமைத்த தினைச்சோறும், மான் இறைச்சியும் அகன்ற வாழையிலையில்

இட்டு உபசரிப்பர் என்பதால் அவர்களின் அரசன் ஈகைப் பண்பு நிறைந்தவன் என்பதை,

“மரையான் கறந்த நுரை கொள்தீம்பால்

மான்றடி புழுக்கிய புலவுநாறு குழிசி

.....

நறைநாளர்த் தொடுத்த வேங்கையங்கண்ணி

வடிநவி லம்பின் வில்லோர் பெரும”⁸³

என்னும் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

இப்பாடலில் கருவூர்க்கதப்பிள்ளைச் சாத்தனார், பிட்டங்கொற்றனது எளிய வாழ்வையும், அவனைச் சார்ந்தோர்களின் வீரத்தையும், அவனுடைய வள்ளன்மையையும் நன்கு வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

பிட்டன்பால் பரிசில் பெற்ற ஒருவன் தன் மனைவியிடம் “இனிமையாகப் பாடவல்ல என்னருமைக் காதலியே, இனி உனக்குக் கவலை வேண்டாம், அடுப்பில் உலையை ஏற்றுக. அறுசுவை உணவை ஆக்கி முடி. மதுவை மனம் விரும்பும் அளவு குடித்து மகிழ். அதில் குறை வைக்காதே” என்றும் பிட்டன் தலைமையின் கீழ் எல்லா வளங்களும் பெற்றுள்ளோம் என்று கூறுவதை,

“ஏற்றுக உலையே ஆக்குக சோறே

களளும் குறைபடல் ஒம்புக ஓள்இழைப்

பாடுவல் விறலியர் கோதையும் புனைக

.....

வன்புல நாடன் வயமான் பிட்டன்

ஆர்அமர் கடக்கும் வேலும் அவனிறை

மாவன் ஈகைக் கோதையும்”⁸⁴

என்றும் வடபிட்டங்கொற்றன் இவ்வாறு பெருவள்ளலாய் வாழ்வதையும், அவனை இரவலர்கள் வறுமை காணப் பெருவாழ்வு வாழ்வதையும் கண்ட காவிரிப் பூம்பட்டினத்துக் காரிக் கண்ணன் என்னும் புலவர், பிட்டன் வாரி வழங்கும் பொருள் எல்லாம் அவன் வேந்தன், அவனுக்கு விரும்பி அளிப்பதால் வந்தது என்பதை அறிந்தார். அதனால் அவ்வேந்தன் மனம் உவந்து மேலும், மேலும் வழங்குவதற்கு வாய்ப்பளிக்கும் வகையில் அப்பிட்டன், அவ்வேந்தன் பொருட்டு பெறுவதற்கு உரிய வெற்றிகள் பல பெறுவானாக என வாழ்த்தினார். இதனை,

“யாம் வேண்டியாங்கு எம் வறுங்காலம் நிரைப்போன்

தாம் வேண்டியாங்கு தன்இறை உவப்ப

அருந்தொழில் முடியரோ திருந்துவேல் கொற்றன்”⁸⁵

என்னும் புறப்பாடலால் அறியலாம்.

கொங்கர்

கொங்கு நாட்டைக் கொங்கர் என்னும் இனத்தினர் ஆட்சி செய்தனர். கொங்கர் என்னும் குடிக்கு இளஞ்சேரல் இரும்பொறை என்பவன் தலைவனாக விளங்கினான். கொங்கன் என்பது சேரனின் பட்டப் பெயராகத் திவாகர நிகண்டு குறிப்பிடுகிறது. கொங்கர் நாட்டை வேலேந்திய சேனையுடன் சேர மன்னன் குட்டுவன் கைப்பற்றினான் என்பதை,

“பொன் செய் கணிச்சித் திண்பிணி யுடைத்துச்

சிரறுசில ஊறிய நீர்வாய்ப் பத்தல்

கயிறுகுறு முகவை ஆயின மொய்க்கும்

ஆகெழு கொங்கர் நாடகப் படுத்த”⁸⁶

என்னும் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

ஆய் என்ற மன்னன் கொங்கர் நாட்டின் மீது படையெடுத்துக் கொங்கரைத் தோற்கடித்து. மேற்குக் கடற்பக்கம் துரத்தினான் என்பதை,

“அண்ணல் யானை யெண்ணில் கொங்கர்க்

குடகட லோட்டிய ஞான்றை.....”⁸⁷

என்னும் பாடலடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

கொங்கர்கள் “உள்ளிவிழவு” என்றதொரு விழாவைக் கொண்டாடி வந்துள்ளனர். அவ்விழாவின் போது அவர்கள் தங்கள் இடுப்பில் மணிகளைக் கட்டிக் கொண்டு தெருக்களில் கூத்துக்களை ஆடுவர் என்றும், அதனால் அங்குப் பேரொலி எழும் என்றும் மருதனிளநாகனார் பாடியுள்ளார். இதனை,

“எவன்கொல் வாழிதோழி கொங்கர்

மணியரை யாத்து மறுகின் ஆடும்

உள்ளி விழவின் அன்ன

அலரா கின்றது பலர்வாய்ப் பட்டே”⁸⁸

என்னும் பாடல் அடிகளால் அறியமுடிகிறது.

“நக்கீரரின் இறையனார் அகப்பொருள் பதினாறாம் சூத்திர உரையின்படி, அவை மதுரை ஆவணி அவிட்டமே, உறையூர்ப் பங்குனி உத்திரமே, கருவூர் உள்ளி விழாவே என இவையும், இவை போல்வன பிறவும்” என்பதால் உள்ளிவிழா என்பது சேரரால் அவர்களது தலைநகரான கருவூரில் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது புலனாகிறது”⁸⁹ என்பதை அறிய முடிகின்றது.

பசும்பூண் பாண்டியன் கொங்கர் நாட்டைக் கைப்பற்றத் தன் படைத் தலைவன் அதிகனை அனுப்பினான். அப்போது நடைபெற்ற போரில் அதிகன் தன் யானையோடு இறந்தான். அது கண்ட கொங்கர் பேராரவாரம் செய்தனர் என்பதை,

“பசம்பூண் பாண்டியன் வினைவ லதிகள்

களிரொடு பட்ட ஞான்றை

ஒளிறுவாள் கொங்க ரார்ப்பினும் பெரிதே”⁹⁰

என்னும் பரணர் பாடலால் அறியமுடிகின்றது.

கொங்கர் என்ற பெயர் நம் நாட்டு மிகப் பழங்குடிகளின் இயல்பான வரலாற்றின் ஒரு காட்சியை நம் கண்முன் நிறுத்துகிறது. முதன் முதலில் இப்பெயர் ஒரு குடியின் பெயராகத் தொடங்குவதை அறியமுடிகின்றது. இக்குடியினர் ஓரிடத்திலும், நிலையாய்த் தங்காமல் ஊர் ஊராகச் சுற்றித் திரிகின்றனர். இவர்கள் ஒரு சமயம் குடகடற்கரைப் பக்கம் துரத்தப்பட்டனர் என்றபோது அவர்கள் சென்றடைந்த இடம் இப்போது கொங்குநாடு எனக் குறிக்கப்படும் அவ்விடமாகாது. இப்போதைய கொங்குநாடு உள்பகுதியில் உள்ளது. அவர்கள் குடியேறியபோது, “கொங்கு என்ற பெயர் குடியைக் குறிப்பதை விட்டு, அந்நாட்டில் வாழும் எல்லா மக்களையும் குறிப்பதாயிற்று”⁹¹

என்பர். இதனால் கொங்கர் கொங்கு நாட்டில் நிலையாக ஆட்சி செய்ததை உணர முடிகிறது.

குறவர்

குறவர் என்னும் பெயர் பொதுவாக மலைப் பகுதிகளில் வாழும் மக்களைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். குறவர் குடியின் தலைவனாகச் சங்க இலக்கியத்தில் “ஏரைக்கோன்” எனக் குறிக்கப்பட்டுள்ளான். புறநானூற்றில் ஏரைக்கோனைப் புகழ்ந்து குறமகள் இளவெயினி என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார். “தன்னைவிடச் சிறந்தவர்கள் தனக்குத் தவறிழைத்தால் அதைப் பொறுத்தலும், மற்றவர்கள் வறுமையால் வாடுவது கண்டு தான் நாணுவதும், படையிடத்துப் பிறர் பழிக்கப்படாத வலியுடையதனாலும், அரசுடைத்தாகிய அவைக்களத்தில்

மற்றவரை விட மேம்பட்டு நடத்தலும் ஆகிய உயர்ந்த பண்புகள் காந்தள் பூமாலையும் கொல்லும் வேலினையும், அகன்ற மார்பினையும் மேகக் கூட்டங்களைத் தடுத்து நிறுத்துகின்ற வளமிக்க மலையையும் உடைய குறவர் தலைவனாகிய ஏரைக்கோனுக்கே பொருந்துவனவாகும் என்று புகழப்படுவதை,

“தமர் தற் றப்பின்அது நோன்றல்லும்

பிறர்கை யறவு தான்நா ணுதலும்

.....”⁹²

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலால் அறியலாம்.

இதனால் சேரர்கள் மலைப்பகுதியை ஆண்டு வந்ததால் குறவர்களுக்கு சேரர்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை அறியமுடிகிறது.

‘சூழ’ என்பதன் அடியாகச் சோழர் என்ற சொல் தோன்றியிருக்கலாம் எனக் கொண்டு தங்கள் பழைய நாட்டிலும் தங்காமல் தொலைவில் உள்ள வேறிடங்களுக்குச் சென்று புது அரசும் நிறுவாமல் தங்கள் பழைய நாட்டைச் சுற்றிச் சூழ்ந்து அலைந்து கொண்டிருந்தவர்களைச் சோழர் என்னும் சொல் குறிப்பதாகும்”⁹³ என்பர்.

சோழர்கள் பல பட்டப்பெயர்கள் உடையவர்களாக இருந்துள்ளதை சூடாமணி நிகண்டு “நேரியன், சென்னி, பொன்னித்துறைவன், நேரிவெற்பன், ஆயன் மலையன், கிள்ளி, அபயன், சோழவேந்தன், வளவன், செம்பியன், புலியுயர்த்தோன், ஆரியன், புனல், நாடன், மால்”⁹⁴ என்று சோழர்களுக்குரிய பெயர்களைப் பட்டியலிட்டுள்ளது.

“சோழர்கள் சூரிய குலத்தவராக - சூரியனை முதல்வனாக உடைய குலத்தில் தோன்றியவராகக் கருதப்படுதலின் சூரியன் என்ற பெயர் சோழனுக்கு வழங்கப்பட்டது”⁹⁵ என்பர்.

“சென்னி என்ற பெயரும் சோழர்களைக் குறிக்கும் பெயராகும். அச்சொல் சோழர் குடியையோ அல்லது அக்குடியில் தோன்றிய ஒரு குடியின் கிளையையோ குறிப்பதாயிற்று. பல சோழ மன்னர்கள் தங்களது சிறந்த பட்டப்பெயராகச் சென்னியைக் கொண்டுள்ளனர் என்பதை,

“சோழன் உருவப் ப.:நேர் இளஞ்சேட் சென்னி”⁹⁶

“சோழன் செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி”⁹⁷

“சோழன் நெய்தலங் கானல் இளஞ்சேட் சென்னி”⁹⁸

என்னும் பெயர்களால் அறியமுடிகிறது.

சென்னி என்பதற்குப் பெருந்தகைமை என்னும் பொருளும் உண்டு. நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னி என்பதற்குத் தன் நாடு விரிதல் வேண்டும் எனக் கருதித் தலைநகரில் இருந்து புறப்பட்டு கிழக்குக் கடற்கரையை அடையும் வரையில் வென்று கொண்டே இருந்த பெருந்தகை மன்னன்”⁹⁹ என்று சிவராசப்பிள்ளை கூறுவார்.

சேரநாட்டில் அமைந்த குடிகள் போல பல குடிகள் சோழநாட்டில் காணப்படவில்லை. பரதவர், கோசர் என்னும் குடிகளே சோழ, பாண்டிய நாடுகளில் காணப்பட்டன.

பரதவர்

பரதவர்களில் இரு வகுப்பினர் சங்க இலக்கியத்தால் அறியப்படுகின்றனர். மீன் பிடிப்பதைத் தம் தொழிலாகக் கொண்டு கடற்கரையில் வாழ்ந்தவர்கள் ஒரு வகுப்பினர். அவர்கள் நெய்தல் நில மக்கள் எனப் பெற்றனர். நீல நிற பூக்களையுடைய செடிகள் நிறைந்த மணல் பரந்த கானல் நிலத்தில் வாழும் பரதவர் என மதுரைக்காஞ்சி ஒரு வகைப் பரதவரைப் பற்றிக் கூறுகிறது.

ஊன் பொதி பசங்குடையார் என்னும் புலவர், சோழன் செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட் சென்னியின் வெற்றிகளைப் புகழ்ந்து கூறும்போது,

“தென் பரதவர் மிடல் சாய

வடவடுகர் வாளோட்டிய.....”¹⁰⁰

என்னும் மதுரைக் காஞ்சி அடிகளுக்கு உரை வரைந்த நச்சினார்க்கினியர் பரதவர்கள் தெற்குப் பக்கத்தில் வாழ்ந்த சிற்றரசர்கள் எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

பரணர் என்னும் புலவர் பரதவரின் குறுநாடு, கழாஅர் என்றும், அது காவிரிக் கடலோடு கலக்குமிடத்தில் உள்ளது என்றும் அகநானூற்றில் குறித்துள்ளார். பரதவரின் தலைவனாக மத்தி என்பவன் இருந்தான் என்பதை,

“வல்வில் எழுத்தோள் பரதவர் கோமான்

பல்வேல் மத்தி கழாஅர் முன்றுறை”¹⁰³

என்னும் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

மத்தி என்பவன் எழினி என்பானை வென்று அவன் பற்களைத் தன் வாயிற் கதவில் பதித்தான் எனக் கூறப்படுகிறான். பரந்த சோழநாட்டில் தனது வலிமையை அறியாது வந்து முன்னனிப் படையில் அகப்பட்டுக் கொண்ட எழினி என்பவனை எதிர்த்து வென்று, அவனுடைய பற்களைப் பிடுங்கி வெண்மணி என்னும் இடத்தில் பாறைகள் நிறைந்த கடற்கரையில் வாயில் அமைத்து, அதன்

பெரிய கதவுகளில் அப்பற்களை அழுத்திய மத்தி உண்டாக்கிய குளிர்ந்த துறையையுடையது என்பதை,

“நறுவடி மாஅத்து விளைந்துகு தீம்பழம்

நெடுநீர்ப் பொய்கைத் துடுமென விழும்

கைவண் மத்தி கழாஅ ரன்ன

நல்லோர் நல்லோர் நாடி

வதுவை யயர விரும்புதி நீயே”¹⁰⁴

என்னும் ஓரம்போகியாரின் ஐங்குறுநூற்றுப் பாடலால் அறியலாம்.

“பரதவர் என்ற சொல் “பர” என்ற பகுதி அடியாகப் பிறந்த ‘பரவை’ (கடல்) என்ற சொல்லோடு தொடர்புடையது. பரவை, பரப்பு என்ற சொற்கள் ‘கடல்’ என்னும் பொருள்படும். ‘பரது’ என்ற சொல்லோடு “அர்” விசுதி சேர்ந்து ‘பரதர்’ என்னும் சொல் பிறந்திருக்கலாம்”¹⁰⁵ என்பர்.

இவ்வாறு சங்க இலக்கியத்தில் பரதவர் என்ற சொல் கடலோடு வாழ்க்கை நடத்தியவர்கள் என்பதும், பரதவர் குடிக்கு மத்தி என்பவன் தலைவனாக விளங்கியமையும் புலனாகிறது.

கோசர்

செல்லுரைத் தலைமையான ஊராகக் கொண்டு வாழ்ந்த கோசர்கள் துளுநாட்டிற்கு உரியவர்கள். கோசர் என்பார் பல்வேறு மொழிகளைப் பேசும் பல இனமக்களைக் கொண்ட பெரிய வீரர் குழுவினர் என்றும், அவர்கள் திறமான போர்ப்பயிற்சி பெற்றவர்கள் என்றும் நிறைந்த பொருள் தரும் மன்னருக்காகவோ, நல்ல காரணத்திற்காகப் போர்புரியச் சென்றிருக்கலாம் என்றும் கருதுவர். இவர்களை,

“ஒன்றுமொழிக் கோசர்”¹⁰⁶

“நாலுமொழிக் கோசர்”¹⁰⁷

என்றும் சங்க இலக்கியங்கள் போற்றுகின்றன.

பெரும் புகழையுடைய மாறனைத் தலைவனாகக் கொண்டு போரில் அஞ்சாது மேற்சென்று பகைவரைக் கொல்லும் தப்பாத வாளையுடைய பல கோசர்கள் இருந்தனர் என்பதை,

“பொய்யா நல்லிசை நிறுத்த புனைதார்ப்

பெரும்பெயர் மாறன் தலைவ னாகத்

கடந்தரு வாய்வாள்இனம்பல் கோசர்”¹⁰⁸

என்னும் மதுரைக் காஞ்சி அடிகளால் அறியலாம்.

காற்றுப்போல் விரைவாகச் செல்லும் அழகிய தேர்களை உடைய கோசரின் பழைய முதிய ஆலமரத்தின் பெரிய கிளைகளின் நிழலில் அமைந்த மன்றம் போல் இருந்ததையும் அகநானூறு காட்டுகிறது.

“கள்குடிக்கும் காலன் என்ற பொருளில் ‘கோய்’ என்னும் சொல் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகிறது. எனவே காய் என்பதன் அடியாகக் கோயர் என்ற சொல் பிறந்தது எனலாம். கோயர் என்ற சொல்லின் வடிவமே கோசர் என்பதாகும்”¹¹⁰ என்பர். இதனால் கோசர் கள் அருந்துவதில் விருப்பமுடையவர் என்பது புலனாகிறது.

அரும்புகளில் இருந்து எடுக்கப்பட்ட கள்ளைத் தங்கள் மனையகத்தில் நிரம்ப வைத்திருக்கும் கோசர், அக்கள்ளையுண்டு இனிமையான குரவைப் பாடலுக்கு ஏற்பக் கைகோர்த்துக் கொண்டு குரவை பாடுவர் என்பதை,

“நனைக் கள்ளின் மனைக்கோசர்

தீந்தேறல் நறவு மகிழ்ந்து

தீங்குரவைக் கொளைத் தாங்குற்று”¹¹¹

என்னும் மாங்குடி மருதனாரின் பாடலால் அறியலாம்.

இவ்வாறு கோசர்கள், கள்ளுண்டு களிப்பவர்கள் என்றும், மன்னர்களுக்காகவும், தலைவர்களுக்காகவும் பொருள் பெற்றுப் போருக்குச் செல்லும் வீரக்குடியினர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

தொல்குடிகள்

தொன்மையான நாகரிகத்தைக் கொண்டு விளங்குகின்ற நாடுகளின் பழைய வரலாற்றைப் புரட்டிப் பார்த்தால் நாட்டு - இன உணர்வின் வளர்ச்சி இன்றைய நிலையிலிருந்து சற்று மாறுபட்டு இருக்கும். தமிழ் மண்ணையும், மரபையும் வெகுவாகக் காட்டுகின்ற பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் தமிழ் உணர்வுகள் இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

நிலைபேறுடைய குடியமைப்பும், குடித்தொன்மையும் குடிப்பற்றும் புலவர்களால் திறம்படப் பாடப்பட்டுள்ளன. முவேந்தரின் ஆட்சியில் அடங்காத குடிகளாக, ஆவியர், ஓவியர், வேளிர், அருவர், அண்டர், இடையர் ஆகிய குடிகள் விளங்கின.

ஆவியர்

ஆவியர் பெருமகன், பெருங்கல் நாடன், ஆவியர்கோ என்ற பெயர்கள் குடிப்பெயராக விளங்கியதைச் சங்க இலக்கியங்கள் காட்டுகின்றன. “ஆவி என்னும் அடைமொழியை உடைய பல குறுநில மன்னர்கள்” சங்க காலத்தில் இருந்துள்ளனர். அவர்கள் எல்லோரும் “வேளிர்” என அழைக்கப்பட்டனர்.

தற்காலத்தில் “பழநி” என்றழைக்கப்படும் திருத்தலம், சங்க காலத்தில் பொதினி, வையாவி, ஆவிநன்குடி என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டது. இப்பகுதியை ஆட்சி செலுத்தியவனாகப் பேகன் திகழ்கிறான்.

“பொதினி” என்பது பொழினி எனவும், பழநீர் என்பது பழனி எனவும் மருஉமொழியாயின எனலாம். பொதிநீர் எனின் பழத்தினுள் பொதிந்தசாறு என்றும், பழநீர் எனின் பழச்சாறு என்றும் பொருள். சாறு நிறைந்த பழங்களும், கள் வகைகளும் நிறையக் கிடைத்தமையால் அம்மலைக்கு அப்பெயர் ஏற்பட்டனவாகக் கொள்ளல் வேண்டும்”¹¹³ என்பர்.

பொதினியின் சிறப்பை,

“வண்டுபடத் துதைந்த கண்ணியொன்குழல்

உருவக் குதிரை மழவர் ஓட்டிய

முருக னற்போர் நெடுவே ளாவி

அறுகோட் டியானைப் பொதினி”¹¹⁴

எனவும்,

“முழவுறழ் திணிதோள் நெடுவேள்ஆவி

பொன்னுடை நெடுநகர்ப் பொதினி”¹¹⁵

எனவும் கூறும் அகநானூற்றுப் பாடல்களால் அறியமுடிகின்றது.

பேகன் என்னும் மன்னன் பொதினியை ஆண்டு இருந்தாலும் பொதினிக்கு ஆவிநன்குடி, வையாவி இன்னும் பெயர்களும் அமைந்திருந்தன.

பேகன் என்பவன், தமிழ்நாட்டு வள்ளல்களில் ஒருவனாகத் திகழ்ந்துள்ளான். குளிரால் நடுங்கிய மயிலைக் கண்டு மனம் தளர்ந்த பரந்த அருள் உள்ளம் வாய்ந்தவன். ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் அவனுடைய அன்பிற் சிறந்த மனைவி கண்ணகி அவனால் துறக்கப்பட, அதனால் அவளை அவனுடன் மீண்டும் சேர்ப்பதற்காகப் புலவர்கள் அரும்பாடுபட்டனர் என்பதை,

“இகுத்த கண்ணில் நிறுத்தல் செல்லான்

முலையக நனைப்ப விம்மிக்

குழலினை வதுபோ லமுதனள் பெரிதே”¹¹⁶

என்னும் புறப்பாடலால் அறியலாம்.

ஓவியர்

“ஓவியர்” என்னும் குடியினர் சங்ககாலத்தில் பெருமையுடன் வாழ்ந்துள்ளனர். ஓவியர் என்னும் பெருமகனைப் பற்றிச் சிறுபாணாற்றுப்படை,

“உறுபுலித் துப்பின் ஓவியர் பெருமகன்”¹¹⁷ என வழங்கியுள்ளது.

“ஆவியன் என்னும் குடிக்கு ஆய் என்னும் மறுவடிவம் இருத்தல் போல, ஓவியன் என்னும் குடிக்கு மறுவடிவமாக ஓய் என்னும் மேற்கோள் சங்க காலத்தில் காணப்படுகிறது. ஓவியர் பெருமகன் ஓய்மான் எனவும் அழைக்கப்பட்டான்”¹¹⁸ என்பர்.

வேளிர்

தமிழக வரலாற்றில் சேர, சோழ, பாண்டியரை அடுத்து, ஆட்சியிலும், பல தகுதிகளிலும் சிறப்புடையவர்களாக வேளிர் திகழ்ந்துள்ளனர். இவ்வேளிர்களை,

“தொன்முதிர் வேளிர்”¹¹⁹

“நாற்பத்தொன்பது வழி முறைவந்த வேளிர்”¹²⁰

“எவ்வி தொல்குடி”¹²¹

“இருபெரு வேந்தரொடு வேளிர்”¹²²

என வரும் சங்க இலக்கிய அடிகளால் அறியமுடிகின்றது. தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையில்,

“மலையமாதவன் நிலங்கடந்த நெடுமுடியண்ணலுழை நரபதியருடன் கொணர்ந்த பதினென்வகைக் குடிப்பிறந்த வேளிர்க்கும் வேந்தன் தொழில் உரித்தென்கிறது”¹²³ என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் வேளிர்

பதினெண்குடியில் ஒருவராகத் திகழ்ந்துள்ளனர் என்பதும், அவர்கள் அரசரிமை பூண்டிருந்தனர் என்பதும் தெளிவாகிறது.

“வேற்புலத்தினின்று தமிழ்நாடு புகுந்து ஆட்சி புரிந்த வேளிரும், அவர் இனத்தாராகிய வேளாளரும் தமது வரையாது வழங்கும் வள்ளன்மையாலும், அரசால் பெற்ற வரிசைகளாலும், எளியரைத் தாங்கிய பண்டுதொட்டே இத்தமிழ்நாட்டில் பெரும்புகழ் கண்டு விளங்கினர். முற்காலத்தும், பிற்காலத்தும் விளங்கிய தமிழ்ப் பெருங்கவிகளிலே இவர்களைப்பாடிப் பயன் பெறாதவர் எவருமே இராள். இவரது இரவாமல் ஈயும் வள்ளன்மையை இத்தமிழகத்தே போற்றிப் புகழாத இடமுமில்லை. இத்தகைய பெருமை படைத்தவரின் வம்சத்தவராய் விளங்கியவர்களால் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர். ஆதிவேளிர் குலத்தவராகச் சங்க நாளில் விளங்கிய பெரு வள்ளல்கள் வேள் - ஆய், வேள் - ஆவி, வேள் - எவ்வி, வேள் - பேகன், வேள் - பாரி, வேள் - நன்னன், வேண்மாள் முதலியோராவர்”¹²⁴ என்று வேளிரையும், அவர்களது வரலாற்றையும் பேரா.இரா.இராகவையங்கார் விளக்குவர்.

வேள் - ஆய்

வேள் - ஆய் என்பவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். இவ்வள்ளல் வேளிர்குலத்தைச் சேர்ந்தவன் என்பதை,

“மாவேள் ஆய்”¹²⁵

“தேர்வேள் ஆய்”¹²⁶

என்னும் பெயர்களால் அறியலாம். இவன் ஆட்சி செய்த பகுதியாக பழநி என்று இன்று வழங்கப்படுகின்ற பொதினி ஆகும். இவன் கவிரம் என்னும் நாட்டை

உடையவன். இந்நாட்டில் இனிய பல சுனைகள் உண்டு என்றும், குரமகளிர் அதில் வாழ்வதாகவும் வரலாறு இருந்ததை,

“தெனாஅது ஆய் நன்னாட் டணங்குடைச் சிலம்பிற்

கவிரம் பெயரிய உருகெழு கவாஅன்

ஏர்மலர் நிறைசுனை யுறையும்

சூர்மகள் மாதோ என்னுமென் னெஞ்சே”¹²⁷

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல் சுட்டுகிறது.

ஆய் நாட்டில் யானைகள் மிகுந்த காடுகள் உண்டென்றும், பரிசிலர்க்கு யானைகளைக் கொடையாக அளித்து வந்தவன் இவ்வள்ளல் என்பதையும்,

“இரவலர் வருஉ மளவை யண்டிரன்

புரவெதிர்ந்து தொகுத்த யானை போல”¹²⁸

என்னும் நற்றிணை பாடலடிகள் விளக்குகின்றது.

ஆய் என்னும் அரசர் கொங்கு நாட்டாரோடு போர் புரிந்து அவர்களை மேற்குக் கடற்கரை வரை ஓட்டிய செய்தியை புறநானூற்றால் அறியமுடிகிறது.¹²⁹

மேலும், இவன் நீலநாகம் ஒன்றால் அளிக்கப் பெற்ற அருமை, பெருமை வாய்ந்த ஆடையைச் சிவபிரானே அளித்ததாகக் கருதி, அப்பிரானுக்கு உவந்து சாத்தினான் என்பதை

“நீல நாகம் நல்கிய கலிங்கம்

ஆலமர் செல்வற் கமர்ந்தனன் கொடுத்த

சாவந் தாங்கிய சாந்துபுலர் திண்தோள்

ஆர்வ நன்மொழி ஆய்”¹³⁰

என்னும் சிறுபாணாற்றுப்படை அடிகளால் அறியலாம்.

இவ்வுலகில் அறங்கள் செய்தால் அவன் மறுமைக்கு உதவுமென்பதையும், ஆய் என்பவன் அளித்த நன்கொடை உலகோர் போற்றும்படி அமைந்தது என்பதையும்,

“இம்மைசெய்தது மறுமைக் காமெனும்
அறவிலை வணிகன் ஆய் அல்லன்
பிறரும் சான்றோர் சென்ற நெறியென
ஆங்குப் பட்டன்றவன் வண்மையே”¹³¹

என்னும் பாடல் காட்டுகிறது.

பெருவள்ளலாகிய அண்டிரன் வருகின்றான் என்ற மகிழ்ச்சியால் விண்ணுலகத்திலுள்ள இந்திரன் கோயிலில் வாத்திய முழக்கத்துடன், தேவர்களது ஆரவாரமும் மிகுந்தன என்பதை,

“திண்டேர் இரவலர்க்கு கீத்த தண்டார்
அண்டிரன் வருஉ மென்ன வொண்டொடி
வக்கிரத்தடக்கை நெடியோன் கோயிலும்
போர்ப்புறு முரசங் கறங்க
ஆர்ப்பெழுந் தன்றால் விசும்பி னானே”¹³²

என்னும் பாடலின் வழி உணரலாம்.

இதனால் ஆய் என்பவன் வேளிருள் சிறந்த தலைமை பூண்டவனாய் இருந்ததையும், அவன் வாணிகனல்லன் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

வேள் - ஆவி

“வேளிர்குலத் தலைவனான ஆவி என்ற வள்ளலை நெடுவேளாவி எனவும் அழைப்பார். இவன் ஆட்சி புரிந்த பகுதி பொதினி ஆகும். பதுமன் என்ற பெயர் பெற்ற வேளாவிக்கோ பதுமனே ஆவியர் குடி முதல்வனாகிய ஆவி

எனக்கொண்டு அவன் தானிருந்த காலத்தே தனி வழி பெருகவும், தன்பெயர் சிறக்கவும் நின்றான்”¹³³ எனக் கூறுவர். மேலும், சிலப்பதிகாரம் புகழ் பெற்ற வேளாவிக்கோ மாளிகை ஒன்றினைக் குறிப்பிட்டுள்ளது. இதனை,

“பேரிசை வஞ்சி மூதார்ப் புறத்துத்
தாழ்நீர் வேலித் தண்மலர்ப் பூம்பொழில்
வேளாவிக் கோமாளிகை காட்டி”¹³⁴

என்னும் பாடல் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

வேள் ஆவியை அகநானூறு, பரிபாடல் முதலான சங்க இலக்கியங்களும் பாடியுள்ளன.

வேள் எவ்வி

வேளிர் தலைவருள் எவ்வி என்பவனைப் பற்றிக் கபிலர் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். வேள் எவ்வியின் நாடு மிழலைக் கூற்றம் என்பதும் இக்கூற்றம் கடற்கரையைச் சார்ந்து பல ஊர்களை உடையது என்பதை,

“முந்நீருண்டு முந்நீர்ப் பாயும்
தாங்கா வறையுள் நல்லூர் கெழீஇய
ஓம்பா வீகை மாவேள் எவ்வி
புனலம் புதவின் மிழலை”¹³⁵

என்ற புறப்பாடல் உணர்த்துகின்றது.

வேள் எவ்வி அருங்குணமும், பெருங்கொடையும் வாய்ந்தவன் என்பதை,

“ஓம்பா ஈகை மாவேள் எவ்வி”¹³⁶

“இரும்பா னொக்கல் தலைவன்”¹³⁷

என வரும் அடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

வேள் எவ்வி அன்னி என்பவனுக்கு நட்பினன் என்பதும், இவ்வன்னி திதியன் என்பானோடு பகைத்த, அவனது காவல் மரமாகிய உன்னியை அழிக்க வேண்டி போர் எழுப்ப அச்சினம் அடங்கும்படி அவ்வன்னிக்கு வேள் எவ்வி – வேண்டிய நன்மொழி கூறியும், அவன் கே ளாமல் திதியனோடு போரிட்டுக் கண்ணை இழந்தான் என்பதை,

“பயங்கெழு வைப்பிற் பல்வேல் எவ்வி

நயம்புரி நன்மொழி அடக்கவும் அடங்கான்”¹³⁸

என்னும் அகநானுற்றுப் பாடல் அடிகள் காட்டுகின்றன.

இதனால் வேள் எவ்வி என்பவன் தனிச்சிறப்பு உடையவனாகத் திகழ்ந்துள்ளான் என்பதை அறியமுடிகிறது.

வேள் - பாரி

பாரி என்னும் வள்ளல் சங்க காலத்தில் இருந்த கடையெழு வள்ளல்களில் புகழ்பெற்று விளங்கியுள்ளான். செல்வமிக்க முந்நூறு ஊர்களை உடைய பறம்பு நாட்டிற்குத் தலைவன். இவ்வள்ளலது வரலாறு இனிமையும், பெருமையும், இரங்கலும் உடையதாகும்.

பாரி பறம்பு என்னும் பெயருடைய வளமிக்க ஊரில் வலிமையுடைய பேரரண் அமைத்து, அதனைத் தன் அரசு இருக்கையாக்கி அதன்பால் சிறக்க வீற்றிருந்தான். இவனது மலையரண் பெரிய அழகும், அரிய காவலும் உடையது என்பதை,

“பல்குடைக் கள்ளின் வண்மகிழ்ப் பாரி

பலவு உறு குன்றம் போல

பெருங்கவின் எய்திய அருங் காப்பினளே”¹³⁹

என்னும் நற்றிணைப் பாடலால் அறியமுடிகின்றது.

பாரிவள்ளல் தன்னை நாடிவரும் கலைஞர் மட்டுமல்லாது புலவர்க்கு வரையாது கொடுக்கும் வள்ளலாகத் திகழ்ந்துள்ளான். இவனுடன் நட்பு கொண்டவன் கபிலராவான். இவரது நட்பை,

“உலகுடன் திரிதரும் பலர்புகழ் நல்லிசை

வாய்மொழிக் கபிலன் சூழ.....

நெடும்பரிப் புரவிக் கைவண் பாரி

தீம்பெரும் பைஞ்சனைப் பூத்த

தேம் கமழ் புதுமலர் நாரும் - இவள்நுதலேர்”¹⁴⁰

என்று மதுரை நக்கீரனார் அகநானூற்றில் பதிவு செய்துள்ளார்.

“புலங் கந்தாக இரவலர் செலினே

வரைபுரை களிற்றொடு நன்கல னீயும்

உரைசால் வண்புகழ்ப் பாரி”¹⁴¹

என்று ஔவையாரும் போற்றுவது இங்கு ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

பாரி, ஒரு நாள் பொன்னால் செய்யப்பட்ட தேரில் ஏறிச் செல்லும்போது, முல்லைக் கொடி ஒன்று படர்தற்குக் காரணமான கொழுகொம்பு இல்லாமல் இருந்தது. அதன் காரணம் தெரியாமல், அம்முல்லைக் கொடி படர்தற்கு தனது தேரை நிறுத்திவிட்டுச் சென்றான் என்பதை,

“பூத்தலை யறாஅப் புனைகொடி முல்லை

நாத்தமும் பிருப்பப் பாடா தாயினும்

கறங்குமணி நெடுந்தேர் கொள்கெனக் கொடுத்த

பறந்தோங்கு சிறப்பிற் பாரி”¹⁴²

என்று புறநானூறும்,

“சிறுவீ முல்லைக்குப் பெருந்தேர் நல்கிய

பறம்பிற் கோமான் பாரி”¹⁴³

என்று சிறுபாணாற்றுப் படையும்,

“முல்லைக்குத் தேரும் மயிலுக்குப் போர்வையும்

எல்லைநீர் ஞாலத்து இசைவிளங்கத் - தொல்லை

இரவாம லீந்த இறைவர்போல் நீயுங்

கரவாம லீகை கடன்”¹⁴⁴

என்று புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் சுட்டியுள்ளன.

இக்காலக் கவிதைகளிலும் பாரியின் ஈகைக்குணம் பேசப்பட்டுள்ளது.

இதனை,

“தேரில் அன்று

பயணம் போனபோது அடைந்ததைவிட

அதிக இன்பத்தை

அதை முல்லைக் கொடிக்கு நிறுத்திவிட்டு

நடந்தபோது பெற்றான் பாரி”¹⁴⁵

என்னும் தமிழன்பன் வாக்கால் அறியலாம்.

கபிலர் முவேந்தரையும் நோக்கி நீவிர் முத்திறத்தவரும் ஒருங்குகூடி,
தானை, யானை, குதிரை முதலிய படைகொண்டு எத்துணைக் காலம் முற்றிப்
பொருதீராயினும், இப்பாரியின் பறம்பு மலையைப் பெறுதல் அரிது; இவனது
முந்நூறு ஊரையும், புரவலர்க்கு அருமையும், இரவலர்க்கு எளிமையும் ஆகிய
இவனது பெருந்தகையை அறிவிக்க இயலாது என்பதை,

“கடந்து அடுதானை மூவருங் கூடி

உடன்றனீர் ஆயினும் பறம்பு கொளற்கு அரிதே”¹⁴⁶

என்னும் பாடல் காட்டுகின்றது.

பாரியின் பெருமையைப் பாண்டி மண்டலச் சதகம்,

“புரிசைப் புறத்தினிற் சேரனும் சோழனும் போர்புரிய

இரியச் சயங்கொண்ட போதினில் யாமினி யீங்கிவனைப்

பரிசுக்கு நல்லகவிபாடி னால்வரும் பாக்யமென்றே

வரிசைத் தமிழ்புனை பாரியும் பாண்டியன் மண்டலமே”¹⁴⁷

என்று புகழ்ந்து பாடியுள்ளது.

பாரிமகளிர்

பாரிமகளிர் மீது அளவில்லாத பற்றுடையவராகக் கபிலர் திகழ்ந்துள்ளார். பாரி இறந்தபோது, அவனது மகள்களுக்குத் துணையாக கபிலர் இருந்துள்ளார் என்பதைப் புறப்பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன. பாரிமகளிர் பறம்பு மலையில் கபிலருடன் தங்கியிருந்தபோது வானில் நிலா தோன்றியது. அப்போது தாம் இதற்கு முந்திய நிலாக் காலத்தில் தமது அரசு நிலையிட்ட திருவுடை நகர்க்கண்ணே மகிழ்ந்து விளையாடியதையும், அடுத்த நிலாக் காலத்தில் தந்தையை இழந்து தமிழராய் துயருற்று இருந்ததையும்,

“அற்றைத் திங்கள் அவ்வெண் நிலவின்

எந்தையும் உடையேம் எம்குன்றும் பிறர்கொளார்

இற்றைத் திங்கள் இவ்வெண் நிலவின்

வென்றெறி முரசின் வேந்தர்எங்

குன்றுங் கொண்டார், யாம் எந்தையும் இலமே”¹⁴⁸

என்னும் புறப்பாடல் காட்டுகிறது. இப்பாடலால் பாரிமகளிர் தமிழில் பெரும்புலமை உடையராகத் திகழ்ந்துள்ளனர் என்பது புலனாகிறது.

கபிலர் அரசர் ஒருவரும் இயையாமையாலும், பாரிமகளிரை மணம் புரிந்து கொடுக்க இயலாமையாலும், அவரைத் தமக்குத் துணையாக வேண்டிப் பார்ப்பார் சிலரது பாதுகாவலில் வைத்துவிட்டு வடக்கிருந்து உயிர் நீத்தார். இச்செய்தி அறிந்த ஔவையார் திருக்கோவிலூர் சென்று, பாரிமகளிரைக் கண்டு, அவர்க்கு நேர்ந்த பெருந்துயரை எண்ணி வருந்தி, அவர்களுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்க முயன்றார் என்ற செய்தியை, தமிழ் நாவலர் சரிதை என்னும் நூல் விளக்கியுள்ளது.

ஔவையார் பாரிமகளிர்க்குத் திருமணம் நடத்திய பின்னர் பனந்துண்டம் பழம் தரவும், பெண்ணையது நெய்பால் தலைப்பெய்து வரவும், வானம் பொன்மாரி பொழியவும் பாடித் தமது தெய்வவாக்கின் வலிமையை உணர்த்தியதையும் தமிழர் நாவலர் கதைப் பாடல்கள் தெரிவிக்கின்றன.

பாரிவள்ளல் தன்னுரிமையோடு கொடைத் தன்மையும் கொண்டு விளங்கியதைப் போலவே, அவனுடைய மகள்களும் கொடைத்தன்மை உடையவர்களாக விளங்கியதை,

“மாரியொன் றின்றி வறண்டிருந்த காலத்தும்

பாரி மடமகள் பாண்மகற்கு – நீடலையும்

பொன்றந்து கொண்டு புகவாக நல்கினள்

ஒன்றுறா முன்றிலோ வில்”¹⁴⁹

என்னும் பழமொழிச் செய்யுளால் அறியலாம்.

பாரி மகளிரது மணநிகழ்வு பழைய பாடல்களிலும், சாசனங்களிலும் வழங்கப்பட்டாலும், சிற்றிலக்கியங்களிலும் இவர்களது வரலாறு பேசப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“சிங்கள மெனுந் தேய முழுதாளு மன்னவன்

சிறந்த பேர் பாரி சாலன்

செய்மெய்த் தவத்தா லுதித்தநற் குணமேவு

சிறுமியங் கவை சங்கவை

மங்கையோ ரிருவரை வளர்த்தெடுத் தெளவையார்

மாமுகக் கணபதி கையான்.....”¹⁵⁰

என்னும் பாடலால் அறிமுடிகின்றது.

இவ்வாறு வேளிர் கூட்டத்துள் பாரி மிகுந்த வன்மையும், வளமையும் உடையவனாகத் திகழ்ந்துள்ளதை மேற்கூறிய செய்திகள் வழி அறியமுடிகிறது.

நன்னன் வேண்மாண்

நன்னன் என்பவன் தமிழகத்தில் பெரும்புகழ் பெற்று விளங்கிய ஒரு சிற்றரசன். இவன் வேளிர் குலத்தவன் என்பதை, “வேண்மான்”, “வேள்” என வழங்கும் அடைகளால் அறியலாம்.

நன்னர் தலைநகராகிய செங்கண்மா என்பது திருவண்ணாமலைக்கு மேற்குத் திசையில் உள்ளது. இது செங்கண்மா எனவும், செங்கமா எனவும் இக்காலத்தில் வழங்கப்படுகிறது. செங்கண்மாகூடலில் நன்னனது பிறந்தநாள் கொண்டாட்டம் நடைபெற்றது என்பதை,

“பேரிசை நன்னன் பெரும்பெயர் நன்னாள்

சேரிவிழவின் ஆர்ப்பெழுந் தாங்கு”¹⁵¹

என்னும் மதுரைக்காஞ்சி அடிகள் காட்டுகின்றன.

மேலும், நன்னனது புகழை,

“பாடுநர் செலினே

அருங்குறும் பெறிந்த பெருங்கல வெறுக்கை

சூழாது சுரக்கும் நன்னன்”¹⁵²

“இசைநல் ஈகைக் களிறுவீச வண்மகிழ்ப்

பாரத்துத் தலைவ னார நன்னன்”¹⁵³

“அகவுநர்ப் பரந்த அன்பி னன்னன்”¹⁵⁴

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல்கள் காட்டியுள்ளன.

நன்னன் வேண்மானுடைய தந்தையாகிய நன்னன், களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் என்ற சேரனுக்கு உரியதாய் இருந்த பூழி நாட்டைக் கவர்ந்து அதனை ஆட்சி புரிந்தவன். இப்பகுதியை ஆண்ட நன்னனை,

“பொன்படு கொண்கான நன்னன்”¹⁵⁵

என வழங்கப்படுகிறான்.

இவ்வாறு மேற்காணும் செய்திகள் மூலம் நன்னன் வேள்மாள் தனது நாட்டில் சிறந்த ஆட்சியை மேற்கொண்டான் என்றும், தனது குடிகளுக்குச் சிறந்த சிற்றரசனாகத் திகழ்ந்தான் என்பதும் புலனாகிறது.

அருவர்

“அருமன், அருவன்” என்ற இரு சொற்களிலும், “அரு” என்பதே அடிச்சொல்லாயும், இன்றியமையாத உறுப்பாயும் இருக்கிறது. அரு என்பதன் மற்றொரு வடிவம் “ஆர்” என்பது. ஒரு குடி அல்லது இனக் குடியைக் குறிக்கும். இவ்வடிச் சொல்லில் இருந்து ஆர்க்காடு, அரண் ஆரியர் என்னும் பெயர்கள் பிறந்தனவாகக் கொள்ளலாம்”¹⁵⁶ என்பர்.

சோழ நாட்டிற்கு வடக்கே, அதாவது கொள்ளிட நதிக்கு வடக்கே உள்ள நாடு “அருவாநாடு” எனப்படும். அதற்கும் வடக்கே உள்ள நாடு “அருவா வடதலைநாடு” எனப்படும். காடாக இருந்த இப்பகுதியில் வாழ்ந்த மக்கள் இதைப் படிப்படியாகத் திருத்தி வயல்களையும், நகரங்களையும் உண்டாக்கிக்

கொண்டு பல சிற்றரசர்களின் கீழ் வாழ்ந்தனர் எனலாம். இப்பகுதியில் போர் செய்தலில் வல்ல குடியினை “அருவர்” என்றும், “அருவாளர்” என்றும் வழங்கப்பட்டனர்.

அண்டர்

அண்டர் என்னும் குடியினர் தமிழகத்தில் வாழ்ந்த தொல்குடியினர் ஆவார். இவர்களைப் பதிறுப்பத்து புகழ்ந்துள்ளது. இக்குடியினரின் தலைவராகக் கழுவுள் என்பவன் திகழ்ந்துள்ளான். அவனுடைய தலைநகராக “காமூர்” விளங்குகிறது. இந்நகரம் தமிழகத்தின் வடவெல்லைக்கு வடக்கே, வட ஆரிய அரசுகளின் தெற்கெல்லைக்குத் தெற்கே அவற்றின் இடைப்பட்ட பகுதி ஆகும்”¹⁵⁷ என டாக்டர் எஸ்.கிருஷ்ணசாமி ஐயங்கார் கூறியுள்ளார்.

கழுவுள் என்பவன் பல குறுநில மன்னர்களைப் போரில் வென்றவன். உயர்ந்து பரந்து விளங்கும் வெண்குடையையும், வெற்றி தரும் போர் வன்மையையும், அழியாத புகழையும் உடைய பதினான்கு வேளர்களொடு இவன் போர் புரிந்தமையை,

“அடுபோர்

வீயா விழுப்புகழ் விண்தோய் வியன்குடை

ஈரெழு வேளிர் இயைந்தொருங்கு எறிந்த

கழுவுள் காமூர் போல.....”¹⁵⁸

என்னும் பரணர் பாடல் அடிகளின் வழி அறியமுடிகிறது.

அகநானூற்றில் மருதன் இளநாகனார் இவனுடைய சிறந்த வண்மையைப் பற்றியும், இவனுடைய காமுருக்குப் பூதம் ஒன்று கொணர்ந்த பொரி அரை வேங்கை மரத்தின் புதுமலர் ஊர் முழுதும் மணம் வீசுவதைப் பற்றியும் பாடுகின்றார். இவ்வேங்கை மரம் கிடைத்தற்கரிய மரமாக இருந்திருக்கின்றது.

கழுவுள் அதைத் தனது காவல் மரமாகக் கொண்டு, அதன் மலர்களால் கண்ணிகட்டித் தன் முடியில் அணிந்து கொண்டானாதல் வேண்டும்.

அண்டர் என்னும் சொல் பொதுவாகப் பகைவர் எனப் பொருள்படும் என்று தமிழ்ப் பேரகராதி¹⁵⁹ கூறுகிறது. அ.:து அண்டர் என்பதன் திரிபாக இருக்கலாம் என்றும் கருதுகின்றது. எனவே, கழுவுளின் குடி வேறு, அண்டர் குடி வேறு என அது கருதுகிறது எனலாம். ஆனால்,

“பொருமுரண் எய்திய கழுவுள் புறம்பெற்று

நாம மன்னர் துணிய நூறிக்

கால்வல் புரவி அண்டர் ஓட்டி”¹⁶⁰

என்ற முன்று வரிகளும் கழுவுள்களையும் அவனுடைய வீரர்களையும் சேரமான் எதிர்த்தமையைக் குறிப்பிடுகின்றது.

இவ்வாறு சங்ககாலத்தில் அண்டர் என்ற குடியினர் குறுநில மன்னராகவும், குடிகளின் தலைமையாகவும் திகழ்ந்தமையை அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

இவ்வியல் வாயிலாக அறியப்படும் செய்திகள்

- ❖ சங்க காலத்தில் இருந்த குறுநில மன்னர்களான வேள் ஆய், கொங்கர்கோ, இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, கோசர் என்று அழைக்கப்படும் பெயர்கள் அவர்களின் குடிப்பெயர்களாகவோ, குடும்பம் அல்லது இனப்பெயர்களாகவோ இருத்தலை அறியமுடிகின்றது.
- ❖ பண்டைத் தமிழகத்தில் மருதம், நெய்தல் நிலங்கள் முடியுடை வேந்தர்களுக்கும், இடைப்பகுதியில் உள்ள குறிஞ்சியும், முல்லையும் குறுநில மன்னர்களுக்கும், வேளிர்களுக்கும், பழங்குடியினருக்கும் உரியனவாய் இருந்தன என்பதை உணரமுடிகின்றது.
- ❖ சங்க கால மன்னர்களுக்கும், குறுநில மன்னர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சங்க காலத்தில் உள்ள பல்வேறு குடிகளைப் பற்றிய செய்திகளும், சிறப்புக்களும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ குறுநில மன்னர்களின் சொல்லாட்சி, மன்னன் - வேந்தன் வேறுபாடும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ குறுநில மன்னர்களுக்கு உரிய வில், வேல், கழல் போன்றவை தொல்காப்பியர் கூற்று வழி ஆராயப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சேரநாட்டுக் குடிகளான குடவர், குட்டுவர், அதியர், உதியர், மலையர், மறவர், இளையர், பூழியர், வில்லோர், கொற்றன், கொங்கன், குறவர் பற்றியும் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ சோழநாட்டுக் குடிகள், பாண்டியநாட்டுக் குடிகள், தொல்குடிகள் குறித்தும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

- ❖ மூவேந்தர்கள் ஆண்ட பழந்தமிழகத்தில் எண்ணற்ற பல குறுநில மன்னர்களும் அரசாட்சி புரிந்து, தங்கள் குடிகளை உருவாக்கி நாட்டை ஆண்டுள்ளனர் என்பது பல்வேறு சங்கச் சான்றுகள் வழி விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ ஆற்றல் மிக்க பெரு வீரனாயும், அருள் நிரம்பிய உள்ளத்தவனும், கொடை வள்ளலாயும் வாழ்ந்தவன் அதியன் என்பதும், அவன் மறைவு இரவலர்களுக்குப் பெருந்துன்பமாய் முடிந்தது என்பதும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ மழவர்கள் அரசரிடம் தலைமைசால் வீரராகவும், மன்னர்களுக்குப் பாதுகாப்பாகவும் இருந்துள்ளனர் என்பது அறியமுடிகின்றது.
- ❖ பூழியர் என்னும் பெயர் சேர்களுக்குரிய பெயராகவும், மக்களின் ஒரு குழுவினர்க்குரிய பெயராகவும், பாண்டியர்களுக்கு உரிய பெயராகவும் இருந்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகின்றது.
- ❖ சேர்கள் மலைப் பகுதியை ஆண்டு வந்ததால் குறவர்களுக்கு சேர்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது அறியமுடிகின்றது.
- ❖ சேர நாட்டில் அமைந்த குடிகள் போல பல குடிகள் சோழ நாட்டில் காணப்படவில்லை. பரதவர், கோசர் என்னும் குடிகளே சோழ, பாண்டிய நாடுகளில் காணப்பட்டன என்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் பரதவர் என்ற சொல் கடலோடு வாழ்க்கை நடத்தியவர்கள் என்பதும், பரதவர் குடிக்கு மத்தி என்பவர் தலைவனாக விளங்கியமையும் இவ்வியல் வாயிலாகப் புலனாகின்றது.
- ❖ கோசர்கள் கள்ளாண்டு களிப்பவர்கள் என்றும், மன்னர்களுக்காகவும், தலைவர்களுக்காகவும் பொருள் பெற்று போருக்குச் செல்லும் வீரக்குடியினர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

- ❖ நிலைபேறுடைய குடியமைப்பும், குடித்தொன்மையும், குடிப்பற்றும் புலவர்களால் திறம்படப் பாடப்பட்டுள்ளன. மூவேந்தரின் ஆட்சியில் அடங்காத குடிகளாக ஆவியர், ஓவியர், வேளிர், அருவர், அண்டர், இடையர் போன்ற தொல்குடிகள் விளங்கின என்பதையும் இவ்வியல் சான்றுகள் வழி எடுத்துரைக்கின்றது.
- ❖ பேகன், ஓவியர், வேள் - ஆய், வேள் - ஆவி, வேள் எவ்வி, வேள் பாரி, நன்னன் வேண்மான், அருவர், அண்டர் பற்றிய குறிப்புக்களும் தெளிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

இவ்வாறு சங்க காலத்தில் இருந்த குடிகள் - குறுநில மன்னர்களின் வரலாற்றை இவ்வியல் எடுத்துரைக்கின்றது.

அடிக்குறிப்புக்கள்

1. திவாகர நிகண்டு, நூ.எ.178
2. Sethu Pillai R.P., Words and their Significance & Tamil literary and collonical. P.74.
3. தேவநேயப்பாவாணர்.ஞா, புறநானூறும் மொழியும் (கட்டுரை) புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள். ப.348.
4. சீத்தலைச்சாத்தனார், மணிமேகலை, 942
5. இளங்கோவடிகள், சிலம்பு, 23: 79-84
6. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி, தொகுதி – 1, ப.870
7. தொல்.அகத். நூ.80
8. பதிற்று, பா.எ.31
9. புறம், பா.எ.வ.24:28
10. கலித், பா.எ.வ. 105:3
11. முருகு, பா.அ.178
12. பட்டினப், பா.எ.479
13. பதிற்று, பா.எ.வ. 31:13
14. மேலது, பா.எ.வ.81:13
15. கலித், பா.எ.வ.104:5
16. மேலது, பா.எ.வ.105:7
17. அகம், பா.எ.54:16
18. புறம். பா.எ.39
19. மேலது, பா.எ.வ.42
20. புறம், பா.எ.வ.19:3
21. மேலது, பா.எ.வ.165:1

22. Sethu Pillai R.P., Words and their significance & Tamil literary and collonical .P.65
23. புறம், பா.எ.வ.299:1
24. மேலது, பா.எ.வ.338:12
25. புறம், பா.எ.வ.353:11
26. மேலது, பா.எ.வ. 299:5
27. மதுரை, பா.எ.வ .776:1
28. புறம், பா.எ.வ. 299:1
29. மேலது, பா.எ.வ. 39 :12-13
30. மேலது, பா.எ.வ. 197 : 7-14
31. அகம், பா.எ.வ .211: 11-14
32. புறம், பா.எ.வ. 26:14-15
33. தொல். பொருள். மரபியல், நூ.84
34. மேலது, நூ. 384
35. மேலது, நூ.63
36. புறம், பா.எ.வ.353-4
37. அகம், பா.எ.வ.314
38. இளங்கோவடிகள், சிலம்பு, பா.30. கட்டுரை1
39. பெரும், பா.அடி.32-33
40. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், கு.எ.955
41. கோவிந்தன்.கா, சங்ககால அரசர்வரிசை, ப.2
42. கால்டுவெல், திராவிட மொழிகளின் ஒப்பிலக்கணம், ப.18
43. Balasubramaniam C., A study of the literature of the Cera Country P.6
44. இராமச்சந்திர தீட்சிதர்.வி.ஆர்., பண்டைத் தமிழர் பெருமை (கட்டுரை), கதிரேசஞ் செட்டியார் மு. (பதி)., மணிமலர்த்திரட்டு ப.125

45. பாலசுப்பிரமணியன்.சி, தமிழ் இலக்கிய வரலாறு, ப.253
46. சிறுபாண், பா.எ.47
47. மேலது, பா.எ.79
48. மேலது, பா.எ.63
49. இராமலிங்கம்.அரங்க, தமிழ் இலக்கியத்தில் வேந்தர்.ப.37
50. சூடாமணி நிகண்டு, மக்கட்பெயர்த் தொகுதி, பா.18
51. துரை அரங்கசாமி.மொ.அ., சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள்.ப.292
52. மேலவர், மேலது, ப.293
53. சிதம்பரனார்.ஆ, சேரர் வரலாறு.ப.8
54. பட்டினப், பா.எ.276
55. பதிற்று, பா.எ.வ.55:9
56. அகம், பா.எ.வ.393:16
57. புறம், பா.எ.வ.17-40
58. கோவிந்தன்.கா, தமிழர் தளபதிகள், ப.74
59. ஐங்குறுநூறு, பா.எ.வ.178:3
60. நற்றி, பா.எ.வ.395:9
61. பதிற்று, பா.எ.வ.22:27
62. கோவிந்தன்.கா, தமிழர் தளபதிகள், ப.36
63. குறுந், பா.எ.393
64. அகம், பா.எ.வ.325:8
65. துரை அரங்கசாமி.மொ.அ, சங்ககாலச் சிறப்புப்பெயர்கள் ப.244
66. அகம், பா.எ.வ.233:6-8
67. புறம், பா.எ.வ.2
68. இளங்கோவடிகள், சிலம்பு, ஊர்கூழ்வரி,பா.அடி. 6-8
69. அகம், பா.எ.35

70. குறுந், பா.எ.312
71. புறம், பா.எ.122
72. மேலது, பா.எ.123
73. தொல், சொல், நூ.311
74. புறம், பா.எ.வ.93:78
75. அகம், பா.எ.61
76. துரை அரங்கசாமி.மொ.அ, சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள் ப.235
77. குறுந். பா.எ.வ.163:2-3
78. பதிற்று, பா.எ.வ. 21:24
79. புறம், பா.எ.வ.387:28-29
80. பதிற்று, பா.எ.வ.73:13
81. மேலது,, பா.எ.வ. 84:6
82. உமாபதிசிவாச்சாரியார்.,கோயிற் புராணம். நால்வர் துதி.பா.எ. 1.
83. புறம், பா.எ.168
84. மேலது, பா.எ. 172
85. புறம், பா.எ.171
86. பதிற்று, பா.எ.வ.22:12-16
87. புறம், பா.எ.வ.130:5-7
88. அகம், பா.எ.வ.368:16-19
89. துரை அரங்கசாமி மொ.அ., சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள், ப.264
90. குறுந். பா.எ.வ. 393:4-6
91. துரை அரங்கசாமி மொ.அ, சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள், ப.266
92. புறம். பா.எ.வ.157:7-8
93. துரை அரங்கசாமி.மொ.அ, சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள், ப.211
94. மண்டலபுருடர், சூடாமணி நிகண்டு, மக்கட்பெயர்த் தொகுதி, செ.19

95. துரை அரங்கசாமி.மொ.அ, சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள், ப.228
96. புறம். பா.எ. 266
97. மேலது, பா.எ..370
98. மேலது, பா.எ..10
99. Sivaraja Pillai, The Chronology at the Early Tamil P.119
100. புறம். பா.எ.வ.378:12
101. சிறுபாண். பா.எ..159
102. மதுரை.பா.அ. 144
103. அகம். பா.எ.வ.226:7-8
104. ஐங்குறு, பா.எ. 61
105. துரை அரங்கசாமி.மொ.அ, சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள், ப.275
106. அகம். பா.எ.வ.196:10
107. குறுந். பா.எ.வ.152
108. மதுரை. பா.எ.வ.772-773
109. அகம். பா.எ.வ.909-12
110. துரை அரங்கசாமி.மொ.அ, சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள், ப.275
111. புறம். பா.எ.வ.396:7-9
112. சேதுப்பிள்ளை.ரா.பி, தமிழகம் - ஊரும் பேரும், பக்.32-33
113. துரை அரங்கசாமி.மொ.அ, சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள், ப.284
114. அகம். பா.எ.வ.1:4
115. அகம். பா.எ.வ.61:16
116. புறம். பா.எ.வ.143:13-15
117. சிறுபாண், பா.122
118. துரை அரங்கசாமி.மொ.அ, சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள், ப.291
119. அகம், பா.எ. 258

120. புறம், பா.எ.201
121. மேலது, பா.எ.202
122. மதுரை, பா.எ. 32
123. தொல்.பொருள்.நச்சினார்க்கினியார் உரை ப.220
124. இராகவையங்கார்.மு, வேளிர்,ப.18
125. புறம், பா.எ.வ.135:14
126. புறம், பா.எ.வ.133:8
127. அகம், பா.எ.198
128. நற்றி. 237:5-6
129. புறம், பா.எ.130
130. சிறுபாண், பா.அடி. 96-99
131. புறம், பா.எ.134
132. புறம், பா.எ.241
133. வடிவேலன். இரா., சங்ககாலக் கொங்குநாடு, ப.94.
134. அகம்., பா.எ.65
135. புறம், பா.எ.24
136. புறம், பா.எ.24
137. புறம், பா.எ.233
138. புறம், பா.எ.28
139. நற்றி, பா.எ.253
140. அகம், பா.எ.78
141. மேலது, பா.எ.303
142. புறம், பா.எ.200
143. சிறுபாண், பா.அடி.89-91
144. ஐயனாரிதனார், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பா.எ. 6

145. ஈரோடு தமிழன்பன், ஈத்துவக்கும் இன்பம், ப.18
146. புறம், பா.எ.110
147. பாண்டி மண்டல சதகம், பா.66
148. புறம். பா.எ.112
149. முன்றுரையரையனார்., பழமொழிநானூறு, பா.எ. 381
150. அண்ணாமலை சதகம், பா.10
151. மதுரை,பா.அடி. 618-19
152. அகம், பா.எ.வ. 349
153. அகம், பா.எ.வ. 152
154. மேலது, பா.எ.97
155. நற்றி, பா.எ.391
156. துரை அரங்கசாமி.மொ.அ, சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள், ப.368
157. Ancient India and South Indian History and Culture .47
158. அகம், பா.எ.வ.13510-4
159. சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ப் பேரகராதி.ப.59
160. பதிற்று.பா.88.

இயல் நான்கு

குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சிச் சிறப்புக்கள்

மக்கள் நலம் பெறுவதற்கும், முன்னேறுவதற்கும் இன்பமான வாழ்க்கை வாழ்வதற்கும் கட்டுப்பாடுகளையும், சட்டதிட்டங்களையும் காண்காணிக்கும் திறமையை அரசாளும் மன்னர்கள் வகுத்தனர். அரசாட்சிக்கு இத்தகைய திறமை இல்லாவிட்டால் அது நேர்மையான ஆட்சியாக இருக்காது. அரசியல் உருவாகிய காலம் முதல்தான் மக்கள் நாகரிகமும் வளர்ச்சியும் பெற்றனர். உலகில் காணப்படும் அனைத்து அரசுகளும் மக்களை நல்வழிப்படுத்திச் செல்ல வேண்டும் என்னும் நோக்கிலேயே ஆட்சியைச் செலுத்தி வந்தனர் என்பதை உணர முடிகிறது.

தமிழகத்தில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு அரசுகள் நிறுவப்பெற்று, அவ்வரசுகளின் துணையோடு பல அறங்களும் போதிக்கப்பட்டன. மக்களின் தேவைகளை அறிந்து, அதனைக் கண்காணித்து அதற்கேற்ப அரசாட்சியும் நடத்தினர். சங்க காலத்தில் அமைந்த மூவேந்தர் ஆட்சியிலும், குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சியிலும் தமிழகம் சிறப்புற்றிருந்ததை இலக்கியங்கள் பதிவு செய்துள்ளன. அவ்வகையில் குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சிப் பரப்பையும், அவர்களின் செயல்திறத்தையும், ஆட்சிச் சிறப்புக்களையும் எடுத்துரைக்கும் நோக்கில் “குறுநில மன்னர்களின் ஆட்சிச் சிறப்புக்கள்” என்னும் இயல் அமைகின்றது.

சங்ககால ஆட்சிச் சிறப்புக்கள்

முடியாட்சி முறையில் அரசாட்சி புரிந்தவர்கள் மூவேந்தர்கள். அவர்களது அரசரிமை பாரம்பரியமாகப் பெறப்பட்டது. அனைத்து அதிகாரங்களும் அரசனிடமே இருந்தன. சங்ககால ஆட்சிமுறை, “அரசு அல்லது

ஆட்சிமுறையைக் கோவரசு (முடியரசு) (Monarchy), குடியரசு (Democracy), சீரியோரசு (Aristocracy) என மூவகைப்படும் என்றும், அதில் மூவேந்தரின் அரசானது முடியரசாகும்”¹ என்ற கருத்தும் குறிப்பிடத்தக்கது.

“பண்டு வாழ்ந்த தமிழர்களின் அரசியலில் அரசனே நடுநாயகமாக விளங்கினான். அரசுரிமை என்பது பரம்பரைச் சொத்தாக இருந்தது. அரசனை உயிராகவும், மக்களை உடம்பாகவும் பாவித்து, அரசனுக்குச் சிறப்புச் செய்வது அக்கால வழக்காகும்”² என்பார்.

“அரசாட்சியில்லாத நாடு கதிரவன் அற்ற பகலைப் போலவும், நட்சத்திரங்களும், சந்திரனும் இல்லாத இரவைப் போல இருண்டும், உயிரற்ற உடம்பைப் போலவும் இருந்தது என்பதை,

“வள் உறு வயிரவாள் அரசில் வையகம்
நள் உறு கதிர்இலாப் பகலும் நாளோடும்
தெள் உறு மதியிலா இரவும் தேர்தரின்
உள் உறை உயிர்இலா உடலும் ஒக்குமே”³

என்ற வரிகளால் கம்பர் உறுதிப்படுத்துகிறார்.

ஆட்சிமுறை என்பது மன்னனின் வழியே மக்கள் செயல்பட்டனர் என்பதையும், மன்னன் ஆட்சி நிலையையும்,

“நெல்லும் உயிரன்றே நீரும் உயிரன்றே
மன்னன் உயிர்த்தே மலர்தலை உலகம்
அதனால் யான்உயிர் என்பது அறிகை
வேல்மிகு தானை வேந்தற்குக் கடனே”⁴

என்னும் மோசிகீரனாரின் பாடல் வரிகளால் அறியமுடிகிறது.

மன்னனே – மக்கள் உயிர்

ஆரம்ப காலத்தில் அரசு தனி மனிதனுடைய ஆட்சியாகவும், அத்தனி மனிதனைத் தெய்வப் பிறவியாக அக்கால மக்கள் கருதினர். அறிவும், உடல் வலிமையும், படைபலமும் பெற்றவர்கள் அரசர்களாகத் திகழ்ந்தனர். அவர்கள் மக்களுடைய துன்பங்களையும், இன்பமுடன் வாழ்வதற்கு ஏற்றதான வழிமுறைகளையும் அமைத்துக் கொடுத்தனர்.

தனி அதிகாரமும் வழிவழியாக ஆளும் உரிமையும் ஏற்பட்டிருந்த காலத்தில்தான் அரசனே நாட்டுக்கு உயிராக இருப்பான் என்று கருதி வந்தனர். உலக மக்கள் உடல், அரசன், உயிர் என்று எண்ணினர். தனியதிகாரம் படைத்த மன்னர்கள் தன்னலம் கருதாமல், மக்கள் நலம் கருதி ஆட்சி புரிந்த வரையிலும், அவர்களுடைய மதிப்பு குறையவில்லை. அவர்களை மக்கள் தங்கள் உயிராகவே மதித்து வந்தனர். வழிவழியாக ஆளும் உரிமை படைத்திருந்த காரணத்தால் திறமையற்ற மன்னர்களும் தோன்றினர். தன்னலம் கொண்ட வேந்தர்களும் தோன்றினர். இவர்கள் மக்கள் மதிப்பைப் பெறவில்லை. மக்களால் பழிக்கப்பட்டனர். பழி தூற்றப்பட்டனர்.

“முறைசெய்து காப்பாற்றும் மன்னவன் மக்கட்கு

இறையென்று வைக்கப் படும்”⁵

என்று நீதிமுறை செய்து, மக்களைத் துன்புறாமல் காக்கும் அரசன்தான், மக்களுக்குத் தலைவன் என்று கொள்ளப்படுவான் என்பதை வள்ளுவப் பெருந்தகையும் உணர்த்தியுள்ளார்.

இக்கருத்தால் நேர்மையாக ஆளும் வேந்தன்தான் ஆட்சி செய்வதற்குத் தகுதியுடைவன் ஆவான் என்பதும், அவன்தான் மக்களின் மதிப்பிற்கும், பாராட்டுதலுக்கும் உரியவன் என்பதும் புலனாகிறது.

மக்கள் உயிர் – மன்னர் உடல்

மன்னன் உடல், மக்கள் உயிர் என்ற கொள்கை சங்ககால முதலே தமிழகத்தில் இருந்து வந்துள்ளது. அரசனுடைய சர்வாதிகார ஆட்சியைத் துணையாட்சி என்று கூறலாம்.

‘அரசன் தனது ஆட்சியிலே மாறுபடுவானாயின், அவனது செங்கோல், கொடுங்கோல் ஆகுமானால் கிரகங்களின் நிலையும் மாறுபடும், கோள்களின் நிலை மாறுபடுமானால் மாநிலம் மழையின்றி வறண்டு போகும், மழை பொய்க்குமானால் இவ்வுலகத்து உயிர்கள் வாழமுடியாது, இவ்வுலகத்தில் வாழும் உயிர்கள் எல்லாம் அரசனுடைய உயிர் என்று சொல்வதற்குத் தகுதியற்றதாகும். அரசன் உயிரோடு வாழ்ந்தாலும், அவன் உயிரற்ற உடம்பாவான் என்பதை,

“கோன்நிலை திரிந்திதன் கோள்நிலை திரியும்

கோள்நிலை திரிந்திதன் மாரிவறம் கூடும்,

மாரி வறங் கூறின் மன்உயிர் இல்லை,

மன்உயிர் எல்லாம் மண்ஆள் வேந்தன்

தன்உயிர் என்னும் தகுதியின் றாகும்”⁶

என்ற பாடல் வரியில் சீத்தலைச் சாத்தனார் சுட்டியுள்ளார்.

தசரதன் வயிரங்கள் பதித்துச் செய்த சிறந்த அணிகலன்களைப் பூண்டவன், சிங்கம் போன்ற வலிமையை உடையவன், தனது நாட்டில் உயிர்களை எல்லாம் தன்னுயிரைப் போலவே பாதுகாப்பவன். ஆதலால் அவன் குற்றமற்ற இவ்வுலகிலே இறந்தும், இருந்தும் வாழ்கின்ற உயிர்கள் எல்லாம் உறைகின்ற ஓர் உடம்பாக இருந்தான் என்பதைக் கம்பர்,

“வயிரவான் பூண்அணி மடங்கல் மொய்ம்பினான்

உயிர்எலாம் தன்உயிர் ஒப்ப ஒம்பலால்

செயிர் இலா உலகினில் சென்று நின்றுவாழ்

உயிர் எலாம் உறைவது ஓர் உடம்பும் ஆயினான்”⁷

என்ற பாடலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

பண்டைத் தமிழர்களின் அரசியல் கருத்தும், வளர்ச்சியும் இன்றைய மக்களாட்சிக்கு வழிகாட்டியது, இன்றைய மக்களாட்சியை நோக்கி வளர்ந்து வந்திருக்கிறது. வளர்ச்சிதான் சமுதாயத்தின் உயிர்நாடி. வளர்ச்சியில்லாத சமுதாயம் உயிர்வாழ முடியாது. இதற்குப் பழந்தமிழர் வரலாறு சான்றாக அமைகின்றது.

மன்னர்களின் ஒழுக்கம்

பண்டைத் தமிழகத்தில் மக்கள் நன்மைக்காகவே வாழ்ந்த மன்னர்கள் பலர் இருந்தனர். அவர்கள் அனைவரும் தனிப்பட்ட வாழ்வில் உயர்ந்த பண்பு படைத்தவர்களாகவும், சிறந்த நடத்தையுள்ளவர்களாகவும், அறிவும் ஆற்றலும் அமைந்தவர்களாகவும் அவர்கள் ஒழுக்கமே உயிர் எனக் கொண்டு வாழ்ந்தனர். ஆதலால் தந்நலத்திற்கு அடிமைப்படவில்லை. நேர்மையான வழியிலே நிலைத்து நின்று தங்கள் கடமைகளைப் புரிந்தனர்.

சங்க காலத்தில் மன்னர்கள் ஒழுக்கத்துடன் வாழ்ந்துள்ளனர். சினம், காமம் மிகுந்த கண்ணோட்டம், அச்சம், பொய்ச்சொல், பொருளில் மிகுந்த ஆசை, அழித்தல், கடுமை ஆகியவை கூடா ஒழுக்கமாகக் கருதப்பட்டது. தீமைகளையெல்லாம் வெறுத்து விரட்டினார்கள். நன்மையான செயல்களை எப்பொழுதும் நாடிச் சென்றனர். கடலிலிருந்தும், காடுகளிலிருந்தும் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பல செல்வங்களை முயன்று பெற்றனர். குற்றமற்ற சிறந்த அறிவினர்களைத் துணையாகக் கொண்டிருந்தனர். தம்மை விரும்பும் சுற்றத்தோடு இருந்து உள்ளதை அவர்களுக்கும் பகுத்துக் கொடுத்தும் தாமும் உண்டும்

மகிழ்ந்தனர். தமது நாட்டு மக்கள் எல்லாரும் நீண்டநாள் உயிர் வாழ்ந்து இன்புறும்படி நெடுங்காலம் அரசாண்டு வந்தனர் என்ற செய்தியை,

“சினனே காமம் கழிகண் ணோட்டம்

அச்சம் பொய்ச்சொல் அன்புமிக உடைமை

தெறல் கடுமையொடு பிறவும்இவ் வலகத்து

அறம்தெரி திகிரிக்கு வழி அடையாகும்

.....

மூத்த யாக்கையொடு பிணியின்று கழிய

ஊழி உய்த்த உரவோர் உம்பல்”⁸

என்னும் பதிற்றுப்பத்துப் பாடல் வெளிப்படுத்துகிறது. இச்செய்யுள் சேர மன்னரும், அவன் முன்னோரும் தனிப்பட்ட முறையிலும், பொது வாழ்க்கையிலும் ஒரே விதமான ஒழுக்க நெறியைப் பின்பற்றி வந்தனர் என்பதை வலியுறுத்துகிறது.

நீதி முறைகளை வேண்டி வந்தோர் யாராக இருப்பினும், தங்கள் குறையைத் தீர்த்துக்கொள்ள விரும்பி வந்தோர் யாராக இருப்பினும் அவர்களை வரவேற்று, இன்சொல் கூறுபவன். அவர்கள் வேண்டுகின்றவைகளை வேண்டிய படியே கொடுப்பவன். நடுநிலையில் இருந்து உண்மையைக் கண்டறியும் குற்றமற்ற நுண்ணறிவு படைத்தவன். வறியோர்க்கும், புலவர்க்கும் செல்வத்தை வாரி வழங்குபவன். எப்பொழுதும் ஊக்கத்துடன் இருக்கும் உள்ளம் படைத்தவன். அவனைச் சுற்றிலும் அமைச்சர்களும், சான்றோர்களும், நண்பர்களும், உறவினர்களும் புடைசூழ நிற்பதை,

“முறைவேண்டுநர்க்கும் குறை வேண்டுநர்க்கும்

வேண்டுவ வேண்டுவ வேண்டினர்க்கு அருளி,

இடைத் தெரிந்து உணரும் இருள்தீர் காட்சி

கொடைக் கடன் இறுத்த கூம்பா உள்ளத்து

உரும்புஇல் சுற்றமொடு இருந்தோற்குறுகி”⁹

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப் பாடல் வரியால் உணரலாம். இப்பாடலடிகள் மூலம் பண்டைக் காலத் தமிழ் மன்னர்களின் பண்பைக் காண முடிகிறது. சிறந்த அறிவும், உயர்ந்த ஒழுக்கமும், ஆழ்ந்த சிந்தனையும் உள்ள வேந்தர்களே, மக்கள் போற்றும் மன்னர்களாக வாழ்ந்தனர் என்பதையும் ஒழுக்கமும், பண்பும், அறிவும் அவர்களைச் செங்கோல் வேந்தர்களைச் சிறந்து வாழும்படிச் செய்தது என்பதையும் இப்பகுதியால் உணர முடிகிறது.

அறநெறி காத்த அரசர்கள்

பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள் பலர் அறநெறி தவறாமல் அரசாண்டு வந்ததை விளக்கும் சான்றுகள் பல பழந்தமிழ் நூல்களில் காணப்படுகின்றன. தமிழ் மன்னர்கள் தங்களிடம் வந்து குறைகளைத் தெரிவித்துக்கொள்ளும் குடிமக்களின் மனம் மகிழ்ச்சியடையும்படி நலம் புரிந்தனர்.

பத்துப்பாட்டிலே மதுரைக்காஞ்சி மாங்குடி மருதனாரால் பாடப்பட்டது. பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் அப்பாட்டின் தலைவன். இப்பாட்டில், நீதிபதிகள், நீதிமுறை, நீதிமன்றம் முதலியன சுட்டப்பட்டுள்ளன.

அக்காலத்தில் நீதிமன்றத்தில் பயம், துன்பம், ஆசை இவைகளை நீக்கியவர்கள், ஒரு பக்கத்தாரிடம் சினமும், மற்றொரு பக்கத்தாரிடம் மகிழ்ச்சியும் காட்டாதவர்களாகவும், தம்மை நடுநிலையிலேயே நிறுத்திக் கொண்டவர்களாகவும் துலாக்கோலைப் போல நடுநிலையிலே நிற்பவர்கள், சிறந்த ஒழுக்கம் உள்ளவர்கள், இத்தகையவர்கள் நீதிபதிகளாக அமர்ந்திருந்து நீதி வழங்கும் அறம் கூறும் அவையமாக இருந்ததை,

“அச்சமும் அவலமும் ஆர்வமும் நீக்கிச்

செற்றமும் உவகையும் செய்யாது காத்து,

ஞமன் கோல் அன்ன செம்மைத்து ஆகிச்

சிறந்த கொள்கை அறம்கூறு அவையமும்”¹⁰

என்னும் பாடல் வரிகள் மூலம் அறியலாம்.

கரிகால் சோழன்

நேர்மையாக நீதி வழங்கிய மன்னர்களிலே கரிகாற் சோழன் சிறப்பாகப் போற்றப்படுகின்றான். அவன் இளம் பருவத்திலேயே நுண்ணறிவு படைத்தவனாயிருந்தான். இவனது ஆட்சிக் காலத்தில் இரண்டு முதியவர்களுக்குள் வழக்கு ஏற்படவே, கரிகாற்சோழனிடம் சென்றனர். தோற்றத்திலே அவன் இளைஞனாயிருப்பதைக் கண்ட முதியவர்களின் முகக்குறிப்பை அறிந்த கரிகாலன், தனது ஒப்பனை அறைக்குச்சென்று நரைமுடியும், தாடியும் தரித்தவனாய் நீதிமன்றத்திலே அமர்ந்து, முதியோரின் வழக்கை முடித்து வைத்தான் என்ற செய்தியை,

“முதியோர் அவைபுகு பொழுதில்தம்

பகைமுரண் செலவும்”¹¹

என்னும் பொருநராற்றுப்படை வரிகள் சுட்டுகின்றன. இக்கருத்தையே

“உரைமுடிவு காணான் இளமையோன் என்ற

நரைமுது மாக்கள் உரைப்ப – நரைமுடித்துச்

சொல்லால் முறை செய்தான் சோழன், குலவிச்சை

கல்லாமல் பாகம் படும்”¹²

என்னும் பழமொழிப் பாடல் வரிகளும் சுட்டுகின்றன.

சிபிச் சோழன்

ஒரு புறாவைக் காப்பாற்றுவதற்காகத் தன் உயிரைக் கொடுத்தவன் சிபிச் சக்கரவர்த்தி. சிபி மன்னன் நீதிநெறியோடு ஆட்சி புரிந்தான் என்றும், பிற உயிர்களின் துன்பம் கண்டு துயருறுபவன் என்றும் புலவர்கள் பாடியுள்ளனர்.

குறிய நடையை உடைய புறா ஒன்று வளைந்த சிறகையும், கூர்மையான நகங்களையும் உடைய ஒரு பருந்தின் பாய்ச்சலைக் கண்டு அஞ்சி ஓடியது. அதனிடம் பிடிபடாமல் தப்பித்துக் கொள்ளும் பொருட்டு சிபிச் சோழனிடம் சரணடைந்தது. அவன் அப்புறாவின் மரணத்திற்கு அஞ்சினான். அதனைக் காக்கத் துணிவு கொண்டு, அப்பருந்தின் விருப்பப்படி, அந்தப் புறாவின் எடையளவுள்ள சதையை அதற்கு உணவாகக் கொடுக்கச் சம்மதித்தான். தன் எடையும், அப்புறாவின் எடையும் ஒன்றாயிருத்தலால் தானே துலாத் தட்டில் ஏறி நின்றான். தன் உயிரையே அப்பருந்துக்குக் கொடுத்து, அப்புறாவின் உயிரைக் காத்தான் என்பதைத் தாமப்பல கண்ணன் என்னும் புலவர் புறநானூற்றிலே பாடியுள்ளார். இதனை,

“நிலமிசை வாழ்நர் அலமரல் தீரத்

தெறுகதிர்க் கனலி வெம்மை தாங்கிக்

கால் உணவாகச் சுடரொடு கொட்டும்

அவிர்சடை முனிவரும் மருளக் கொடுஞ்சிறைக்

கூர்உகிர்ப் பருந்தின் ஏறுகுறித்து ஓர்இத்

தன்அகம் புக்க குறுநடைப் புறவின்

தபுதி அஞ்சிச் சீரை புக்க

வரையா ஈகை உரவோன் மருக”¹³

என்னும் பாடல் வரிகளால் அறியலாம்.

மேலும்,

“புறவின் அல்லல் சொல்லிய கறைஅடி

யானை வால்மருப்பு எறிந்த வெண்கடைக்

கோல்நிறை துலாஅம் புக்கோன் மருக”¹⁴

என்னும் மாறோக்கத்து நப்பசலையாரின் வாய்மொழியும் இதனை மெய்ப்பிக்கும்.

பண்டைத் தமிழகத்து மன்னர்களிடையில், அறநெறியும், மக்கட்பண்பும் நிறைந்திருந்ததையும், சிறந்த செங்கோலர்களாக வாழ்ந்திருந்ததையும் மேற்குறித்த செய்திகளால் அறியமுடிகின்றது.

மன்னனும் - வேந்தனும்

சங்க இலக்கியங்கள் கி.மு.மூன்றாம் நூற்றாண்டிலிருந்து கி.பி.மூன்றாம் நூற்றாண்டு வரையிலான அறுநூறு ஆண்டுகளில் தோன்றியது என அறிஞர் பலர் கருதுவர். “வேட்டைத் தொழில் நிலையில் இருந்து, வேளாண் தொழிலுக்கு மாறிய நிலையையும், அதன் வளர்ந்த நிலையில் உழுதுண்போரை மேலாதிக்கம் செய்யும் உழுவித்துண்ணும் பண்ணை மனப்பான்மை நிலையையும் இலக்கியங்களில் காணமுடிகிறது என்றும், இனக்குழு மக்கள் வாழ்க்கை முறையினையும், அவர்களுக்குத் தலைவராகிய மன்னர்களின் தலைமைப் பண்பையும், நாடு, நகர், அரசருவாக்க நிலையில் கொடியும், படையும் நிறுவிக் கொண்ட வேந்தர்களின் கீழாக குடிமக்கள் வாழ்க்கை முறையினையும் சங்க இலக்கியமாகக் காட்டுகின்றன”¹⁵ என்பர்.

வழிமுறை வழிமுறையாக இம்மண்ணோடும், மக்களோடும் பழகி அவர்களோடு உணவருந்திக் கள் குடித்து இன்பதுன்பங்களில் பங்கேற்ற சிற்றூர்த் தலைவர்களை வேந்தர் என்று புலவர் பெருமக்கள் குறித்திலர். அவர்களை மன்னரென்றும், இறைவனென்றும், நெடுந்தொகை என்றும், குரிசில் என்றும் அழைத்தனர்.

மன் என்பதற்கு நிலைபெறுதல் என்பது பொருளாகும். மண்ணோடு நீண்டகாலம் பிறப்புரிமை உடையவர் என்ற கருத்தும் பேசப்படுகிறது. குறுநில மன்னர் எனப்படுவோர் தம்மை வேள் என்ற குடிப் பெயரால் குறித்துக்

கொண்டனர். வேள் என்பதற்குத் தலைவன் என்பது பொருள். மட்பாண்டம் செய்வோரைச் சங்க இலக்கியம் வேட்கோவர் எனக் குறிக்கக் காணலாம்.

மண்ணிற்கு உரிமை பூண்டவர். நிலத்தின் ஆதிக் குடிகள் என்ற முறையில் இவர் தம்மை மன்னர் என்றும், வேள் என்றும் குறித்திருக்கின்றனர். இம்மன்னர்கள் ஒரு காலத்தில் இனக்குழுத் தலைவர்களாக இருந்தவர்களாவர். இவர்களின் பெருமையைப் புறநானூறும் ஏனைய சங்க இலக்கிய நூல்களும் எடுத்தியம்பியுள்ளன.

குறுநில மன்னர்களின் வாழிடம்

புறநானூற்றில் அமைந்துள்ள வல்லாண் முல்லைப் பாடல்களில் குறுநில மன்னர்களின் வாழிடமும், வாழ்க்கை முறையும் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

- ❖ சீறூர் மன்னன் எனப்படுவோர் சிறூர் வாழ்க்கையர். சிறிய புல்வேய் குரம்பையே இவர்கள் இல்லம். ஏரால் உழுதுண்போரையும், துடி எறியும் பாணர் புலையரையும் இவர்கள் ஆதரித்துப் போற்றினர்.
- ❖ தம்படை வீரர் பின்னிடும்போது தாம் முன்னின்று அவர்களைப் பாதுகாத்தல் மன்னர் இயல்பு. பசித்தோரை வற்புறுத்தித் தம்முடனே உண்ண வேண்டுவர் ஆவர்.
- ❖ பெருவேந்தர் தம்மை வேண்டிக் கேட்டபோது படையுதவியும், அறிவுதவியும் இவர்கள் செய்யக் கூடியவர்.
- ❖ பாணர் பசி என்று இரந்தபோது அவர்களுக்குக் கொடுக்கப் பொருள் ஒன்றும் இல்லாத காலத்தில் தன்னுர்க் கொல்லனிடம் வேல்வாங்கிப் பகைவர் செல்வம் கவரும் நோக்கினை உடையவர்.
- ❖ இவர்கள் குடிமக்களிடமிருந்து தம்மை வேறாகப் பிரித்து எண்ணும் இயல்பினர், பேரரசர்க்குக் காவல் துணையாகப் போரில் செயல்படும் தன்மையை உடையவர்.

- ❖ முதல்நாள் வந்த விருந்திற்குத் தன் இரும்பு வாளை அடகு வைத்த ஒருவன் இவருள் உண்டு என்பது சிறப்பிற்குரியது.
- ❖ இத்தலைமாக்கள் பாயிலேனும், தோலிலேனும் படுத்துறங்குவர் துடைப்பத்தாற் கூட்டப்பெறாத சருகு மலிந்த வீட்டின் முன்னே கிடந்துறங்கும் தன்மையுடையவர்.
- ❖ இவர்கள் வாழும் புன்செய் நிலத்தில் வரகு விளையும். வேந்தரின் தண்ணடைகளிலோ செந்நெல் விளையும் சிறப்பினை உடையவர்.

ஆட்சியாளர்களுக்கு அறிவுரைகள்

பண்டைக்கால மன்னர்களின் அரசரிமை பிறப்புரிமையாகவே இருந்தது. இதனால் அவர்கள் தனி அதிகாரம் பெற்றிருந்தனர். இத்தனி அதிகாரம் காரணமாக அவர்களில் சிலர் அறநெறி தவறி நடக்கவும் துணிந்தனர், அதிகார வெறி, அதிகாரச் செருக்கு, அவர்களை அவ்வாறு நடக்கத் தூண்டியது. இந்நிலை எல்லா நாடுகளிலும் காணப்பட்டது. அக்காலத்தில் அரசர்களைக் காட்டிலும் புலவர்களுக்கு மக்களுடன் கலந்து பழகும் சிற்றரசர்களிடம் செல்வாக்கு மிகுந்திருந்தது. அவர்களை மதித்து மக்கள் பாராட்டி வந்தனர். பொதுமக்களின் பாராட்டுக்குரிய புலவர்களிடம் மன்னர்களும் மதிப்பு வைத்திருந்தனர். இதனால் புலவர்கள் அடிக்கடி அரசர்களுக்கு அறிவுரை கூறி வந்தனர். அரசர்கள் அநீதி செய்யும்போது அஞ்சாமல் அதைத் தடுத்தும் நின்றனர். இத்தகைய நிகழ்ச்சிகளைச் சங்க இலக்கியங்களில் காண முடிகிறது.

நரிவெருஉத்தலையார் என்பவர் தலை சிறந்த புலவர். அவர் கருவூரிலே இருந்த இரும்பொறையைக் காணச் சென்றார். அவனைப் பார்த்து அரசர்க்குரிய அறம் இன்னதென்பதை எடுத்துக் கூறினார்.

நீ ஒப்பற்ற வீரனும் நிகரற்ற செல்வங்களையும் உடையவன். உனக்கு நான் சொல்லும் அறமொழி ஒன்று உண்டு. அருளையும், அன்பையும்

கைவிட்டவர்கள், எப்பொழுதும் நரகத்திலேயே கிடந்து உழலுவார்கள். ஆதலால் நீ அவர்களுடன் சேர்ந்து அவர்கள் சொற்களை நம்பிக் கெட்டுப் போகாதே! அரசாட்சியைக் கண்ணும் கருத்துமாக நடத்து என்றும், ஒரு குழந்தையை எவ்வளவு அன்போடும், பாதுகாப்போடும் வளர்ப்பார்களோ அதுபோல நீயும் உன் நாட்டையும், நாட்டு மக்களையும் காப்பாற்றுவாயாக என்று பாடியதை,

“நீ ஓர் ஆதலின் நின்ஒன்று மொழிவல்

அருளும் அன்பும் நீக்கி, நீங்கா

நிரயம் கொள்பவரோடு ஒன்றாது, காவல்

குழவி கொள்பவரின் ஒம்புமதி”¹⁶

என்னும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது. இப்பாடல் வழி நாட்டை ஆளும் மன்னர் எவ்வாறு நடந்து கொள்ளவேண்டும் என்பது பெறப்படுகிறது.

அரசர்கள் எவ்வளவுதான் அறிவுள்ளவர்களாயினும், திறமையுள்ளவர்களாயினும், தீயோர் தொடர்பால் அவர்கள் தன்மை கெடும் என்பது உண்மை. இதனைத் திருவள்ளுவரும் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

நிலத்தின் தன்மையால், அதில் வீழ்ந்த தண்ணீர் மாறுபட்டு அந்த நிலத்தின் தன்மையைப் பெறும். அதுபோல மக்களுடைய அறிவும் இனத்தால் வேறுபடும். அவர்கள் சேர்ந்திருக்கும் இனத்தாரின் அறிவைப் போல மாறுபடும் என்பதை,

“நிலத்துஇயல்பால் நீர்திரிந்து அற்றாகும் மாந்தர்க்கு

இனத்துஇயல்பு தாகும் அறிவு”¹⁷

என்னும் குறள் வழி வள்ளுவர் விளக்குகிறார்.

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியின் ஆட்சிச் சிறப்பு

சங்ககால வள்ளல்களுள் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி பெரும்புகழ் உடையவன். கொங்குநாட்டின் வட பகுதியான தகடூரை ஆட்சி புரிந்தவன்.

தகடூர் என்பது இக்காலத்தில் தருமபுரி என வழங்கப்படுகிறது. தருமபுரிக்குத் தெற்கில் அதமன் கோட்டை என்ற ஊர் அமைந்துள்ளது. இப்பெயர் அதிகமான் கோட்டை என்பதன் சிதைவாகும்.

சங்ககால முதலே இம்மரபினர் தகடூர் நாட்டை ஆண்டு வந்துள்ளனர். இம்மரபினர் கொங்கு வேளிர் குடியினராவர். இக்குடியில் தனிச்சிறப்புற்றவன் அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி ஆவான். இவன் ஔவையாரிடத்து அளவு கடந்த அன்பும், பாசமும் உடையவன். ஔவையாரை அவைக்களப் புலவராக அமரச் செய்த சிறப்பிற்குரியவன்.

அதியமான், சேலத்தை அடுத்த கஞ்சமலைக்கு வேட்டைக்காகச் சென்றான். அங்கு உயர்ந்த பாறைப் பிளம்பின் உச்சியில் இருந்த நெல்லிக்கனியை அரிதின் முயன்று பெற்றான். அக்கனியை உண்போர் உறுதியான உடல் வளமும், நீண்ட ஆயுளும் பெறுவர். அம்மலையில் கிடைத்த அக்கனியைத் தான் உண்ணாது தமிழ்த் தொண்டு ஆற்றிவரும் ஔவைக்கு கொடுப்பதே மேல் என்று எண்ணி, அவருக்குக் கொடுத்தான். இதனால் அதியன் புலவர் பாடும் புகழுக்கு உரியவன் ஆயினன். அஞ்சியின் தமிழ்ப் புலமையைப் போற்றும் உள்ளத்தை,

“மன்னுக பெரும நீயே தொன்னிலம்

பெருமலை விடரகத் தருமிசை கொண்ட

சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது

ஆதல் நின்னகத் தடக்கிச்

சாதல் நீங்க எமக்கீத் தனையே”¹⁸

என்னும் பாடல் வரிகள் பதிவு செய்துள்ளன.

இப்பாடலில் தனக்கென வாழாமல், பிறர்க்காக வாழும் அதியனின் உள்ளத்தைக் காண முடிகிறது.

அஞ்சியிடம் பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் பாடிப் பரிசில் பெற விரும்பினார். தகடுரை அடைந்தார். அஞ்சியைக் காண்பதற்குப் பல நாள் ஆயிற்று. வறியார்க்கு ஈதலே தொழிலாகக் கொண்ட அஞ்சி யாது காரணத்தினாலோ புலவரை நேரில் காணவில்லை. ஏவலர் மூலம் பரிசில் கொடுத்து அனுப்பினான் என்ற செய்தியை,

“முற்றிய திருவின் மூவராயினும்

பெட்பின் நீதல் யாம்வேண் டலமே”¹⁹

என்று கூறியதோடு,

“காண்பது ஈத்த இப்பொருட்கு யானோர்

வாணிகப் பரிசிலன் அல்லேன்”²⁰

என்று பெருமிதம் தோன்றக் கூறி அவ்விடம் விட்டு நீங்கினார் என்ற செய்தியின் மூலம் மன்னர்களைப் புலவர்கள் புறக்கணித்தனர் என்ற செய்தியைப் பெறமுடிகின்றது.

தூதாக அனுப்பப்பட்ட ஒளவையார் மலையமான் திருமுடியைக் கண்டார். மலையமானும், ஒளவையாரை வரவேற்றான். பின்னர் தம் படைக்களக் கொட்டிலைக் காட்டினான். ஒளவையார் வஞ்சப் புகழ்ச்சியாக அஞ்சியைப் பாராட்டியும், காரி போரின்றி இருத்தலை,

“இவ்வே பீலியணிந்து மாலை சூட்டிக்

கண்டிர னோன்காழ் திருத்தி நெய்யணிந்து

.....

அண்ணல் எங்கோமான் ஏந்திய வேலே”²¹

என்னும் பாடல் வரிகளில் சுட்டுகிறார்.

ஒளவையார் அஞ்சியின் அரண்மனையில் இருந்தபோது, அவன் மனைவி கருவுற்றாள். சில மாதங்களுக்குப் பின்பு கோவலூர்ப் போர் தொடங்கியது.

வெற்றி பெற்று மீண்டபோது அவன் மனைவி குழந்தை பெற்றாள். அக்குழந்தையைப் பார்க்க வந்தவன் கண்ணும், விழுப்புண்ணுடன் இருந்த உடலும் சினத்துடனே தோன்றிற்று என்கிறார் ஔவையார்.

அதியமான் சேரமான் பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையுடன் செய்த போரில் விழுப்புண்கள் பட்டும், மார்பில் சேரமான் அம்பு பட்டு வீழ்ந்த பிறகு அவன் மைந்தன் பொகுட்டெழினிக்கு அரசுப் பட்டம் சிறுகுழந்தைப் பருவத்திலேயே கட்டினான். அவன் பின்னர் நற்குண, நற்செயல்களை உடையவனாய்க் குடிபுரவுண்டு, வறியோர்க்கு வழங்கிச் செங்கோல் செலுத்தினான் என்பதையும் ஔவையார் பாடியுள்ளார்.

ஆயும் - ஆட்சியும்

வேள் ஆய் பொதியமலைத் தலைவன். இம்மலையை அடுத்த ஆய்குடி என்பது இவனது தலைமை ஊர். இவனை ஆய் என்றும், ஆய் அண்டிரன் என்றும், அண்டிரன் என்றும் வழங்குவர். இவன் பகைவரால் தாக்க முடியாத உயர்ந்த மலைக்கு உரியவன். இவனது மாலை சுரபுன்னை மாலை. இவனது மலை கவிரம் ஆகும். இவனது நெருங்கிய புலவராக முடமோசியார் திகழ்கிறார்.

முடமோசியார் ஆயின் புகழைக் கேட்டு அவனைக் காணச் சென்றார். சென்று, நின் மலை புலி இயங்கும் குகைகளையுடையது. ஏறுதற்குக் கடினமானது. என்னுடன் வரும் என் விறலி யாழை ஒரு பக்கத்தே பிடித்துக்கொண்டு என்னையும், அணைத்துக் கொண்டு நடந்து வந்தாள். உன்னிடம் யானையோ, குதிரையோ, தேரையோ வேண்டி வரவில்லை. நின்னைக் காண வேண்டும் என்ற விருப்பத்தாலே வந்தேன் என்றார். மேலும், ஆய்நாடு வானுற ஓங்கிய மலைகள், மரங்கள், நீண்ட அருவி, மலையின் உச்சியில் முகில்கள் நிறைந்த பலா மரங்கள், பலாவின் கிளைகளில் மந்திகள், பலா மரத்தின் கிளைகளில் கிணைப் பறைகள். கிணைப் பறைகளை மந்திரங்கள்

தட்டுவது மத்தள ஓசை போல் உள்ளது. ஆய் வேளிடம் விறலியர் பாட வரலாம். பிற மன்னர் அடைய முடியாது என்று அவனது வீரம், கொடை, வளம் குறித்து,

“கொடுவரி வழங்குங் கோடுயர் நெடுவரை
அருவிடர்ச் சிறுநெறி யேறலின் வருந்தித்
தடவரல் கொண்ட தகைமெல் லொதுக்கின்
.....
உறு முரண் கடந்த வாற்றாற்
பொதுமீக் கூற்றத்து நாடுகிழ வோயே”²²

என்னும் புறுநானூற்றுப் பாடலில் மோசியார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

யானை கூட்டமாய் இருப்பதைக் கண்டு, இக்காடு ஆய் அண்டிரனைப் பாடிப் பரிசிலாகப் பெற்றதோ இந்த யானைகள் என்றும் வியந்து பாடியுள்ளார்.

இவ்வாறு புலவர்களால் புகழப்பட்ட ஆய் கொடுத்துக் கொடுத்து வறுமைநிலை அடைந்தான். நாடும் அழகு குன்றியது. அவன் மனைவியர் மங்கல நாண் அன்றி மகிழ்ச்சி அற்றனர். வருந்தி வந்தவர்க்கெல்லாம் வழங்கியோன் வருந்தும் நிலை ஏற்பட்டது. தனக்கென வாழாமல் பிறர்க்குரியாளான ஆயின் மண்ணக வாழ்வை,

“திண்டேர் இரவலர்க் கீந்த தண்டார்
அண்டிரன்.....”²³

என்னும் அடிகள் காட்டுகின்றன. குட்டுவன் கீரனாரும், இவன் மறைந்ததால், ‘புலவர் சுற்றம் வறுமைப் பிணியால் வாடும் காலம் வந்து விட்டதே’ என்ற கருத்தினைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

ஓரியின் வில்லாற்றல்

ஓரி கொல்லிமலைத் தலைவன் ஆவான். சங்ககால வள்ளல்களிலே ஒருவன். வீரமும் புகழும் ஒருங்கே உடையவன். கொல்லிமலை மேல் பதினான்கு நாடுகள் இருந்தன. அவை அவனது ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்தது என்பதை,

“வல்வில் ஓரி கொல்லிக் குடவரை

பாவையின் மட வந்தனளே

மணத்தற் கரிய பணைப் பெருந்தோளே”²⁴

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் சுட்டுகிறது.

ஓரியின் வில்லாற்றலைப் பரணர் பாடியுள்ளார். ஒரு நாள் கொல்லிமலைச் சாரலின்கண் வேட்டையாடச் சென்றான் ஓரி. ஒரு யானையைக் கண்டு அம்பு எய்தான். அவ்வம்பு அந்த யானையை வீழ்த்தி, யானை மேல் பாய்வதற்காக இருந்த புலியின் அகன்ற வாயில் தைத்து ஊடுருவிச் சென்று அதனைக் கொன்று, அவ்வழியில் நின்ற ஒரு கலைமானை மாய்த்து, அதன் அருகில் இருந்த ஒரு காட்டுப் பன்றியின் மேல் பாய்ந்து, அதனையும் கொன்று, அங்கே புற்றின் கண் பாய்ந்து புற்றிலிருந்த உடும்பையும் கொன்றது என்பதாக,

“வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி

பேழ்வாய் உழுவையைப் பெரும்பிறி துறீஇக்

புழற்றலை புகார்க்கலை யுருட்டி யுற்றலை

கேழற் பன்றி வீழ அயலது

.....

சுரத்திடை நல்கி யோனே விடர்ச்சிமை

ஓங்கிருங் கொல்லிப் பொருநன்

ஓம்பா வீகை விறல்வெய் யோனே”²⁵

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலில் பரணர் காட்டுகிறார்.

காட்டு வழியே வந்த பாணர் கூட்டத்தை வல்வில் ஓரி கண்டார். அவர்கள் இவனைக் கண்டதும் யாழை மீட்டிப் பாடினர். ஓரி வேட்டையாடிய மான் இறைச்சியைப் பக்குவப்படுத்தித் தேனும், திணைமாவும் தந்தான். மேலும் பொன்னும், மணியும் பரிசளித்தான். நீவிர் யார் எனப் பாணர் வினவ ஊரும், பேரும் சொல்லாமல் சென்றான் என்பதையும் பெருஞ்சித்திரனார் பாடியுள்ளார்.

“இன்றைய திருச்செங்கோட்டில் குதிரை மேல் உள்ள ஓரியின் சிலை உள்ளது. இராசிபுரத்தில் கையில் வில்லுடன் ஓரி சிலை உள்ளது. இராசிபுரத்தின் அருகில் உள்ளதே கொல்லிமலை. அதியமான் அஞ்சியும், ஓரியும் நண்பர்களாக இருந்து வந்தனர். பவானிக்கு மேற்கில் ஆறுகல் தொலைவில் ‘ஓரிச்சேரி’ என்னும் ஊர் உள்ளது என்றும், அது இப்பொழுது ‘ஓரிச்சேரி’ என வழங்கப்படுகிறது”²⁶ என்றும் குறிப்பிடுவர்.

மலையமானின் பண்புகள்

மலையமான் திருமுடிக்காரி கொங்கு நாட்டின் கீழ்ப்பால் உள்ள திருக்கோவலூரைத் தலைநகராகக் கொண்டு ஆட்சி புரிந்தவன். இவன் வீரமும், வேகமும் பொருந்திய குதிரைப் படையை வைத்திருந்தான். இவன் பட்டத்துக் குதிரைக்குக் “காரி” என்பது பெயர். இவன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன் ஆவான். பாணர்களுக்கும், புலவர்களுக்கும், கூத்தர்களுக்கும் பொன்னும் தேரும் கொடுத்தவன். வறியவர்களுக்குக் கொடுக்கும் குணம் மிகுதியால் எல்லோராலும் பாராட்டப்பட்டான். காரியின் தலைநகரை,

“துஞ்சா முழவிற் கோவற் கோமான்

னெடுந்தேர்க் காரிக் கொடுங்கான் முன்றுரைப்

பெண்ணையும் பேர்யாற்று நுண்ணறல்”²⁷

என்னும் அகநானூற்றுப் பாடல் வரி விளக்குகிறது.

காரியின் புகழைக் கபிலரும் பாடியுள்ளனர். வடதிசையில் தோன்றும் அருந்ததி போன்ற கற்பினையுடைய மனைவியின் தோளுக்கு உரிமையுடைய வகையில் திகழ்கிறாய். உனக்கென்று எதனையும் வைத்துக் கொள்ளாததற்குக் காரணம் என்னவென்று வினவுவதை,

“வடமீன் புரையும் கற்பின் மடமொழி

யரிவை தோள் அளவுயல்லதை

நினதென இலைநீ பெருமிதத் தையே”²⁸

என்னும் பாடல் வரிகள் விளக்குகின்றன.

நாட்காலையில் மதுவுண்டு, நாளோலக்கத்தின் மகிழ்ச்சியுடன் இருந்து தேர் வழங்குதல் என்பது யார்க்கும் எளிதாகும். ஆனால் கெடாத நல்ல புகழ் விளங்கும் மலையன் மது நுகர்ந்து மகிழாது வழங்கிய பொற்படைகளால் அணையப்பட்ட உயர்ந்த தேர், பயன் பொருந்திய முள்ளூர் மலையின் உச்சியில் உண்டாகிய மழையினது துளியைக் காட்டிலும் பலவாகும் என்பதை,

“நாட்கள் ளுண்டு நாண்மகிழ் மகிழின்

யார்க்கு மெளிதே தேர் தல்லே

தொலையா நல்லிசை விளங்கு மலையன்

மகிழா தீத்த விழையணி நெடுந்தேர்

பயன்கெழு முள்ளூர் மீமிசைப்

பட்டமாரி யுறையினும் பலவே”²⁹

என்னும் பாடல் வரிகள் சுட்டுகிறது.

முள்ளூர் மலையனுக்கு உரிமையுடையதென்பதை,

“ஆரியர் துவன்றிய பேரிசை முள்ளூர்ப்

பலருடன் கழித்த வொள்வாள் மலையன்”³⁰

“முரண் கொடுப்பிற் செவ்வேள் மலையன்

முள்ளூர்க் காணம்.....”³¹

“முள்ளூர் மன்னன் கழல்தொடிக் காரி”³²

என்னும் சங்கப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

பேகனின் பெருமைகள்

கொங்கு நாட்டில் உள்ள இருபத்து நான்கு நாடுகளில் ஒன்றாகத் திகழ்வது வைகாவூர் நாடு. இது வையாவி நாடு என்றும் வையாபுரி நாடு என்றும் வழங்கப்படுகிறது. இந்நாட்டின் தலைநகராகப் பொதினி திகழ்கிறது. பொதினி என்பது பிற்காலத்தில் பழனி எனத் திரிந்தது.

பேகன் கடையெழு வள்ளல்களில் ஒருவன். இவன் ஆவியர் குடியினர். ஆவி என்பது அக்குடி முதல்வன். ஆவிநன்குடி என்றும், திரு ஆவி நன்குடி என்றும் இவ்வூர் பெயர் பெற்றது.

முருகனை “ஆவிநன்குடி அசைதலும் உரியன்”³³ என்று நக்கீரரும் பாடியுள்ளார். ஆவிநன்குடி பழம்பெரும் பதியாகவும் திகழ்கிறது.

கார் காலத்தில் ஒரு நாள் கார்மேகம் கண்டு களித்தாடிய மயில் கண்டு கூதலுக்கு நடுங்குகிறதென்று, விலையுயர்ந்த தம் போர்வையை அம்மயிலுக்குக் கொடுத்துப் பொன்றாப் புகழ் பெற்றவன் பேகன்.

“படாஅம் மஞ்ஞைக் கீத்த எங்கோ

குடாஅ யானைக்கலிமான் பேக”³⁴

எனப் பரணரும்,

“காண மஞ்ஞைக்குக் கலிங்கம் நல்கிய

அருந்திறல் அணங்கின் ஆவியர் பெருமகன்

பெருங்கல் நாடன் பேகன்”³⁵

என்று இடைக்கழி நாட்டு நல்லூர் நத்தத்தனாரும் பாடியுள்ளனர்.

மழை பெறவும், பெருமழை பெய்தலை நிறுத்தவும் குறக்குடியின் தெய்வம் வாழ்த்துவார். வெல்போருடைய வண்கைப் பேகனே! நேற்று ஒரு சிற்றூரில் என் சுற்றத்துடன் நின்னையும், நின் மலையையும் பற்றிப் பாடினேன். அப்போது கண்ணீர் இடைவிடாது சோர, வருத்தமுற்ற குழல் இளைவது போல் அழுதனள் ஒருத்தி. எம்மினும் அவளுக்கு நீ முதலில் அருள வேண்டும் என்பதை,

“நளிஇருஞ் சிலம்பின் சீறார் ஆங்கண்

வாயில் தோன்றி வாழ்த்தி நின்று

.....

இகுத்த கண்ணீர் நிறுத்தல் செல்லா

முலையகம் நனைய விம்மிக்

குழல் இணை வதுபோல் அழுதனள் பெரிதே”³⁶

என்னும் பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

பேகன் என்பவன் மறுமை நோக்கவும், வறுமை நோக்கி ஈயும் வண்மையுடைவன் என்றும், புலவர் பாடியுள்ளனர். இதனை,

“எத்துணை ஆயினும் ஈதல் நன்றென

மறுமை நோக்கின்று அன்றே

பிறர் வறுமை நோக்கின்று அவன் கை வண்மையே”³⁷

என்னும் பாடலில் கபிலர் எடுத்துரைக்கிறார்.

முதிரமலைக் குமணன்

இன்றைய பழனி வட்டத்து வடமேற்குப் பகுதியும், உடுமலை வட்டத்துத் தென்கிழக்குப் பகுதியும் கொண்டதே முதிர்மலைப் பகுதியாகும். அது இக்காலத்தில் குதிரைமலை என்று அழைக்கப்படுகிறது. முதிர்மலை நாட்டின் தலைநகரம் முதிர்ம் என்பதை,

“நட்டோர் நட்ட நல்லிசைக் குமணன்

மட்டார் மறுகின் முதிர்த் தோனே”³⁸

என்னும் புறப்பாடல் சுட்டுகிறது.

உடுமலைப் பேட்டையின் தென்கிழக்கில் பத்துக்கல் தொலைவில் கொழுமம் என்ற ஊர் உள்ளது. இது குழுமம் என்றும் வழங்கும். இதற்குக் ‘குழுமூர்’ என்ற பெயர் இருந்ததை,

“நல்ஆன் பரப்பின் குழுமூர் ஆங்கண்

கொடைக்கடன் ஏற்றக் கோடா நெஞ்சின்

உதியன் அட்டில் போல.....”³⁹

என்ற அகநானூறு அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

குமணன் கொடைவளத்தில் சிறந்தவன். புலவர்களைக் கண்ணைப் போல் போற்றியவன். பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர்க்கு ஏற்பட்ட வறுமையை அறிந்த குமணன், தம்மிடத்தே தங்க வைத்து, உடல் வளம் பெறச்செய்து, பெரும்பொருள் கொடுத்து, யானையைப் பரிசிலாகத் தந்து அதன்மேல் ஏற்றி அனுப்பினார் என்பதைப் புறப்பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

பறம்பின் மலைத் தலைவன் பாரியும், கொல்லிமலை ஆண்ட ஓரியும், காரிக்குதிரை உணர்ந்த மலையனும், எழினியும், பெருங்கல் நாடன் பேகனும், மோசி பாடிய ஆயும், இரவலர் துயர் தீர்த்த நள்ளியும் ஆகிய எழுவரும் இறந்தனர்.

அவரின்றித் துயர்படும் இரவலரின் வறுமையைப் போக்க நான் உள்ளேன் என்று நீ இருத்தலால் உன்பால் விரைந்து வந்தேன். மலைச் சாரலில் கடுவன் பலாவினைத் தான் உண்பதன்றி மந்தியையும் கையோச்சி அழைக்கும் முதிர்மலைத் தலைவனே, குமணனே, உன்வேல் பகைவரை வென்று உயர்வதாக என்று குமணனை வாழ்த்திப் பெருஞ்சித்திரனார் பாடியுள்ளார். இதனை,

“முரசுகடிப்பு இகுப்பவும் வால்வளை துவைப்பவும்

அரசுடன் பொருத அண்ணல் நெடுவரைக்

.....

இசைமேல் தோன்றிய வண்மையொடு

பகைமேம் படுகநீ ஏந்திய வேலே”⁴⁰

என்னும் பாடலால் அறியலாம்.

மேலும், காட்டிலிருந்த குமணனிடம் சென்று பரிசில் பெற வேண்டினார் புலவர் பெருஞ்சித்திரனார். ஆனால் குமணனோ, அந்த நாள் வந்திலை அருங்கவிப் புலவோய்! இந்த நாள் வந்துநீ வருந்துகின்றாய்! தலைதனைக் கொண்டு போய்த் தம்பி கைக் கொடுத்து, விலைதனைப் பெற்று வறுமை நோய் களைக என்று கூற புலவர் அவன் கொடுத்த வாளை வாங்கிக் கொண்டு இளங்குமணனிடம் சென்று குமணனின் பேருள்ளத்தை எடுத்துரைத்தார். இளங்குமணனுக்கு அறிவுரை கூறி, குமணனை பழையபடி நாட்டில் வாழுமாறு செய்தார். இதனை,

“பாடுபெறு பரிசிலன் வாடினன் பெயர்தல்என்

நாடுஇழந் ததனினும் நனி இன்னாதுஎன

வாள்தந் தனனே தலை எனக்கு ஈயத்

தன்னிற் சிறந்தது பிறிதுஒன்று இன்மையின்

ஆடுமலி உவகையொடு வருவல்

ஓடாப் பூட்கைநிற் கிழமையோன் கண்டே”⁴¹

என்னும் பாடலால் அறியலாம்.

இவ்வாறு குமணன், தன்னை நாடிவரும் புலவர்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லாது கொடுக்கும் தகுதியுடையவன் என்பது புலனாகிறது.

நள்ளியின் நற்பண்பு

நள்ளிமலை என்பது ஓய்மானாட்டைச் சார்ந்தது என்பர். இது இன்றைய திண்டிவனப் பகுதியைச் சார்ந்தது என்றும் கூறுவர். இந்த நள்ளி வறுமையுற்று வந்த புலவர்க்கெல்லாம் வரையாது கொடுத்தவன். பாணர்களையும், கூத்தர்களையும் ஆதரித்தவன். இவனைக் கண்டிரக் கோப்பெருநற் கிள்ளி என்றும், கண்டிரக்கோ என்றும் கூறுவர். இவன் தம்பி இளங்கண்டிரக்கோ எனப்பட்டான். இவன் புலவர்களுக்கு முட்டாது கொடுத்தவன் என்பதை,

“துளிமழை பொழியும் வளிதுஞ்ச நெடுங்கோட்டு

நளிமழை நாடன் நள்ளி.....”⁴²

என்று சிறுபாணாற்றுப்படையிலும்,

“உள்ளி வருநர் உலைவு நனிதீரத்

தள்ளா தீயும் தகைசால் வண்மைக்

கொள்ளா ரோட்டிய நள்ளையும்.....”⁴³

என்று புறநானூற்றிலும் புகழப்படுகிறது.

நள்ளி தோட்டிமலையின் தலைவன் ஆவான். இவன் வேட்டுவக்குடியைச் சார்ந்தவனாவான். தன்னை நாடிவரும் மக்களுக்கு இல்லை என்று கூறாது கொடுக்கும் உள்ளம் உடையவன் என்பதை,

“பெறுதற்கரிய வீறுசால் நன்கலம்

பிறிதொன்று இல்லை காட்டு நாட்டேமென

மார்பிற் பூண்ட வயங்குகாழ் ஆரம்

மடைசெறி முன்கை கடகமொடு ஈத்தனர்”⁴⁴

என்னும் வன்பரணரின் பாடல் சுட்டுகிறது.

பாரியும் பறம்பு மலையும்

பாரி என்னும் வள்ளல் பறம்பு மலையை ஆட்சி புரிந்தவன். அம்மலையில் உள்ள முந்நாறு ஊர்களை ஆண்டவன். இவன் இளமைதொட்டே கொடுப்பதில் வள்ளன்மை உடையவன். இவனைக் கபிலர் பல பாடல்களில் பாடியுள்ளார். கலைக்காகத் தன் உயிரையே கொடுத்தவன். தன்னைப் பாராட்டி வரும் புலவர்களுக்கும், கலைஞர்களுக்கும், ஊர்கள் அனைத்தையும் பரிசலாகக் கொடுத்தவன். அவன் வாழ்ந்த பறம்புமலை ஒன்று மட்டுமே மீதமாக இருந்தது. பறம்புமலை குறித்துப் பல செய்திகள் அறிஞர்கள் பெருமக்களால் சுட்டப்பட்டுள்ளன.

“காரைக்குடிக்கும், குன்றக்குடிக்கும் அருகில் உள்ள இன்றைய பிரான்மலையே பழைய பறம்புமலை”⁴⁵ என்று ஒளவை துரைசாமிப் பிள்ளை கூறுகிறார்.

‘கொங்கு நாட்டில் சத்திய மங்கல வட்டமும், கோபி வட்டமும் சேரக்கூடிய பழைய பாளையம் என்னும் ஊருக்கருகில் உள்ள பகவதியம்மன் கோயிலுக்கு அருகிலிருந்து ஏறும் மலைப்பகுதி ‘பறம்புமலை’ என்று இன்று வழங்குவதாலும், அம்மலை இன்றைய கள்ளிப்பட்டிக்கு வடமேற்கே இருப்பதாலும் அக்கொங்கு நாட்டுப் பறம்பே பறம்புமலை எனலாம்”⁴⁶ என்பார் க.அரங்கசாமி.

‘பாரியின் பறம்புமலை முன்னூறு ஊர்களைத் தன்னகத்தே கொண்டது என்று இலக்கிய வரலாறு கூறும். பிரான்மலை அப்படிப்பட்ட பரப்புடையது அல்ல. ஆனால் கொங்குநாட்டின் பறம்பு மலை மேலே இன்றளவும் சில நூறு ஊர்களை உடைத்தாக இருக்கிறது. மலையடிவாரத்திலும் பலப்பல ஊர்களைக் கொண்டுள்ளது’⁴⁷ என்று டாக்டர்.இரா.வடிவேலன் கூறுகிறார்.

கலைக்காக உயிர் கொடுத்தோன்

பாரியின் புகழைக் கண்டு பொறாமை கொண்ட மூவேந்தர்களும், அவன் மீது படையெடுத்து வந்தனர். பறம்பு மலையை முற்றுகையிட்டனர். பாரியைப் பணிய வைக்க முடியவில்லை. அப்பொழுது பாரியின் நண்பராகிய கபிலர் மூவேந்தர்களிடம் சென்றார். அவர்களிடம் பாரியின் வீரத்தையும், கொடையையும் எடுத்துக் கூறினார்.

‘நீங்கள் எவ்வளவு நாள் முயன்றாலும் பாரியைப் பணிய வைக்க முடியாது. நீங்கள் முறுக்கேறிய நரம்புகளுடைய யாழை வாசித்துக் கொண்டு உங்கள் விறலியர் பின்னே வர ஆடிக்கொண்டும், பாடிக்கொண்டும் அவனிடம் செல்லுங்கள். அப்பொழுது அவன் தனக்குரிய பறம்பு மலையையும், நாட்டையும் ஒன்றாகக் கொடுத்து விடுவான். பறம்பு மலையை மட்டுமல்ல’ அவனையே கேட்டாலும் கொடுத்து விடுவான், என்னையும் கூடக்கொடுத்துவிடுவான், என்று பாரியின் புகழைக் கபிலர் பாடியுள்ளார். இதனை,

“மரம்தொறும் பிணித்த களிற்றினர் ஆயினும்

புலம்தொறும் பரப்பிய தேரினர் ஆயினும்

தாளில் கொள்ளலிர் வாளில் தாரலன்,

யான்அறிகுவன்அது கொள்ளும் ஆறே

சுகிர்புரி நரம்பின் சீறியாழ் பண்ணி

விரைஒலி கூந்தல் நும் விறலியர் பின்வர,

ஆடினிர் பாடினிர் செலினே

நாடும் குன்றும் ஒருங்கு ஈயும்மே”⁴⁸

என்னும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

பாரியும் கபிலரும்

கபிலர் பாரியின் பெருமைகளைப் பல பாடல்களில் சிறப்பித்துள்ளார். அப்பாடல்களில் பாரியின் நாட்டு வளமும், கொடை வளமும், வீரச் சிறப்பும், மகளிர் மாண்பும் பாடப்பட்டுள்ளன.

விறலியே! சுனையிலே மலர்ந்த நீல மலரின் தேன், கொள் என்னும் தானியத்திற்கு விதைத்த நிலத்தில் ஓடும் வளம் நிறைந்த நாடன் என்றும், அவன் இனிய பண்பினன் என்றும், அவனைப் பாடிச்சென்றால் சிறந்த அணிகலன்களைப் பரிசாகப் பெறுவாய் என்றும் பாடியுள்ளதை,

“கொள்ளும் வியன்புலத்து உழைகால் ஆட

மாண்புடை நெடுவரைக் கோடுதோறு கிழிதரும்

நீரினும் இனிய சாயல்

பாரிவேள் பாற் பாடினை செலினே”⁴⁹ என்னும் பாடல் வரிகளால்

அறியமுடிகின்றது.

சிறந்த நாவன்மை உடைய புலவர் பலரும் பாரி பாரி என்று அவனையே புகழ்கிறார்கள். பாரி ஒருவன் மட்டுமா வழங்குகிறான், மாரியும் பெய்தல்லவா உலகத்தைக் காக்கிறது என்று பறம்பு மலையில் பெய்கின்ற மழையின் வளத்தைக் கபிலர்,

“பாரி பாரி என்று பலஏத்தி

ஒருவர் புகழ்வர் செந்நாப் புலவர்

பாரி ஒருவனும் அல்லன்

மாரியும் உண்டு ஈண்டு உலகுபுரப் பதுவே”⁵⁰

என்னும் பாடலில் பதிவு செய்துள்ளார்.

பாரியின் நாட்டுவளம்

பாரியின் நாடு சிறந்த வளமுடையது என்பதைக் கபிலர் வியந்து பாடியுள்ளார்.

மூங்கில் நெல்லும், பலாப்பழமும், வள்ளிக் கிழங்கும், தேனும் ஆகிய நான்கு விளைவுகள் உழவின்றிக் கிடைப்பது பறம்பு நாடு. வானளவு உயரமும், நீளமும் கொண்டது பறம்புமலை. சுனை வான் மீன் போன்றது. மரத்திற்கு ஒரு யானை வீதம் கட்டியும், தேரால் நிறைந்திருப்பீராயினும் பாரியை வெல்லல் அரிது என்பதை மூவேந்தர்களிடம் எடுத்துரைத்ததை,

“அளிதோ தானே பாரியது பறம்பே

.....

திண் நெடுங் குன்றம் தேன்சொரியும்மே

வான்கண் அற்றுஅவன் மலையே வானத்து

மீன்கண் அற்றுஅதன் சுனையே யாங்கு

மரந்தொறும் பிணித்த களிற்றினன் ஆயினும்

தாளில் கொள்ளலிர் வாளில் தாரலன்”⁵¹

என்னும் பாடல் விளக்குகிறது.

மேலும், பறம்புமலையில் குறத்தி மூட்டிய கொள்ளி சந்தனக் கட்டையாதலின் அதன் புகை, வேங்கைப் பூங்கொத்திலும் பரவும் சிறந்த வளமுடையது என்பதை,

“குறத்தி மாட்டிய வறற்கடைக் கொள்ளி

ஆரம் ஆதலின் அம்புகை அயலது

சாரல் வேங்கைப் பூஞ்சினைத் தவழும்

பறம்பு பாடினர் அதுவே, அறம்பூண்டு

பாரியும் பரிசிலர் இரப்பின்

வாரேன் என்னான் அவர்வரை யண்ணே”⁵²

என்னும் பாடல் எடுத்துரைக்கிறது.

பறம்புமலை பெரிய கருங்குன்று போல் உள்ளது. இம்மலை வெல்வதற்கு அரிதாகும். வேலால் வெல்லுதல் வேந்தர்களுக்கரிது. ஆனால் விறலிக்கு அவன்பாடி வந்தால் எய்துவதற்கு எளிது என்பதை,

“அளிதோ தானே பேரிருங் குன்றே

வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ அரிதே

நீலத்து இணைமலர் புரையும் உண்கண்

கிணைமகட் எளிதால் பாடினள் வரினே”⁵³

என்னும் பாடல் பதிவு செய்துள்ளது.

மேற்குறித்த பாடல்கள் வழி பாரியின் நாட்டு வளத்தையும், பறம்புமலையின் சிறப்பையும் உணர முடிகிறது.

பாரியின் இழப்பும் மகளிர் வருத்தமும்

பாரியின் வளப்பத்தைப் பாடிய கபிலர், பாரி மூவேந்தர்களால் வஞ்சகமாகக் கொல்லப்பட்ட போது அவனை இழந்த பறம்பு மலையின் அவலத்தையும், பாரி மக்களின் வருத்தத்தையும் கபிலர் பல பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளார்.

பறம்பே! முன்னர் இருந்த உன் வளம் எத்தகையது. மதுவும் ஊனும், சோறும் வேண்டிய மட்டும் அளிப்பார் பலர். அத்தகைய வளத்தோடு இருந்தாய் அப்போது உனக்கு நான் நண்பனானேன். இன்று பாரி வீழ்ந்தான். அவன் மக்களை மணக்க உரியவரைத் தேடிச் செல்கிறேன். பெருமை பெற்ற பறம்பே கலங்கிச் செயலிழந்தவனாய்க் கண்ணீருடன் உன்னை வாழ்த்திச் செல்கிறேன் என்பதை,

“மட்டுவாய் திறப்பவும் மைவிடை வீழ்ப்பவும்

அட்டுஅன்று ஆனாக்கொழுந்துவை ஊண்சோறும்

.....

நாறுஇருங் கூந்தற் கிழவரைப் படர்ந்தே”⁵⁴

என்னும் பாடல் வரிகள் விளக்குகிறது.

கருங்கூந்தலையுடைய மகளிரின் தந்தையின் நாடு உயர்ந்த கோடுகள் உடையது. வீரக் கழல்கள் ஒலி எங்கும் கேட்கும். புலவர் போற்றும் இயல்பினன். ‘பாரி நாட்டில் வரகு, திணை, எள், அவரை எங்கும் அறுவடை நடக்கும். மலை நாட்டவர் வருவார்க்கு மதுக் கொடுப்பர். நெய்யில் கடலை வறுத்துச் சோறாக்கி உண்ணத் தருவர். இவ்வாறெல்லாம் முன்னர் இருந்த பறம்பு புது வருவாயும் இன்றி தன் சிறப்பு அழிந்துவிடும் போலும் என்று கபிலர் வருந்திப் பாடுகின்றார். இதனை,

“இரும்பல் கூந்தல் மடந்தையர் தந்தை

ஆடுகழை நரலும் சேட்சிமைப் புலவர்

பாடி யானாப் பண்பின் பகைவர்

ஒடுகழல் கம்பலை கண்ட

செருவெஞ் சேய் பெருவிறல் நாடே”⁵⁵

என்னும் பாடல் விளக்குகிறது.

பறம்பு மலையை விட்டுச் செல்லும்போது, அதன் வளத்தையும், அம்மலையில் வாழ்ந்த மக்களையும் விட்டுப் பிரிவதற்கு மனமின்றி கபிலர் வருந்தியதை மேற்குறித்த பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது.

நெடுவேட்டுவன்

வளம் பொருந்திய மலைநாடு கோடைமலை. இது கொங்கு நாட்டின் தெற்கெல்லையாக விளங்குவது. இது முதிர்மலைத் தொடரின் தெற்கெல்லையில் உள்ளது.

கடியம் என்பது கோடைமலையின் தலைநகர். நெடுவேட்டுவன் என்பது அவன் பெயர். இவன் பெருவீரன். கொடைக்குணம் கொண்டவன், புலவர்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லாது அள்ளிக் கொடுப்பவன்.

பெருந்தலைச் சாத்தனார் பரிசில் வேண்டி இவனிடம் சென்றார். பரிசில் நீட்டித்த வழி அதனை வருந்திப் பாடினார். பின்னர் அவனை அழைத்து மன்னன் பரிசில் வழங்கினான் என்பதை,

“முற்றிய திருவின் மூவ ராயினும்

பெட்பின்றி ஈதல்யாம் வேண்டலமே!

.....

.....

ஒளிறு மருப்பு ஏந்திய செம்மல்

களிறின்று பெயரல பரிசிலர் கடும்பே”⁵⁶

என்னும் பாடல் சுட்டுகிறது.

இவ்வாறு சங்க காலத்தில் புலவர் பெருமக்கள் முவேந்தர்கள் அல்லாத பல குறுநில மன்னர்களைப் பாடியுள்ளதையும், அம்மன்னர்களின் பெருமைகளையும், பெருந்தன்மையான குணத்தினையும் அறியமுடிகிறது.

குறுநில மன்னர்களின் பண்பு நலன்கள் - கடமைகள்

வாழ்க்கையைப் படம்பிடித்துக் காட்டவல்லது இலக்கியம் என்பது அனைவரும் அறிந்த உண்மையாகும். வாழ்க்கையை விட்டு விலகிச் செல்லாதது என்றும் நிலைத்து நிற்கக் கூடியது. சங்க இலக்கியம் வாழ்க்கையோடு ஒன்றியது எனலாம். மனித இனத்தின் தொகுப்பாக விளங்கும் சங்ககாலப் பாடல்கள் அவ்வினத்தை உயர்த்தவல்ல நிலைபேறுடைய மதிப்புகளைத் தன்னகத்தே கொண்டு விளங்குகின்றது.

“பாடல் சான்ற புலனெறி வழக்கம்”⁵⁷ எனத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டவாறு பாடுதற்குச் சால்புடையவைகளைச் சங்கப் பாடல்களில் காணமுடிகின்றது. அத்தகைய சங்கப் பாடல்களில் மூவேந்தர் மட்டுமல்லாது, குறுநில மன்னர்களிடமும் நிலைபேறுடைய மதிப்புகள் இடம் பெற்றிருந்ததைப் புலவர்களின் பாடல்கள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

அறம்

பொருள் பற்றிய பேராசையும், இன்பத்தைக் குறித்த பெரு விழைவையும் வரையறுத்துக் கூறும் கோட்பாடே “அறம்” என்று வரையறுக்கப்படும். மனிதனுக்கு வாழ்க்கை மதிப்புகளை எடுத்துரைப்பது அறமாகும். அகம், புறம் என்னும் வாழ்வியல் தத்துவத்தில் அறம் என்னும் கோட்பாடு வளர்ந்தமை சங்கப் புலவர்களின் சிந்தனை உயர்வாகும்.

“அறங்கூறு அவையம்”⁵⁸ “அறம் பாடிற்றே”⁵⁹ என்னும் பழந்தமிழ் சொற்களின் வாயிலாக அறத்தின் பெருமை பேசப்பட்டு உள்ளது.

அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் முன்றிலும் அறமே முதன்மையானது என்று சங்ககால மக்கள் நம்பினர். சேர, பாண்டியர்களை வென்றடக்கிய சோழன் குடை முன்னே செல்லப் பின்னே தோற்றவர் குடை வரும் செய்தியினால்

இன்பத்தையும், பொருளையும் அறமே வழிநடத்திச் செல்கிறது என்ற கருத்து புறநானூற்றில் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனை,

“சிறப்புடை மரபிற் பொருளும் இன்பமும்

அறத்து வழிப்படுஉம் தோற்றம் போல

இருகுடை பின்பட ஓங்கிய ஒருகுடை”⁶⁰

என்னும் அடிகள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

சங்ககாலக் குறுநில மன்னர்களின் வாழ்விலும் இத்தகைய அறம் கடைபிடிக்கப்பட்டுள்ளது.

இமயமே வட எல்லையாகவும், குமரிக்கோடே தென் எல்லையாகவும், கீழ்பாற்கடல் கிழக்கெல்லையாகவும், மேல்கடல் மேற்கெல்லையாகவும் அமைந்தது முதுகுடுமிப் பெருவழுதியின் நாடு. இவனை காரிகிழார் என்னும் புலவர் பாடியுள்ளார்.

அரசனின் அறம் தழைக்கவும், படைகுடி சிறக்கவும், பகை அழித்து பரிசிலர்க்கும் வழங்கும் வள்ளல் நீ! முக்கண்ணன் கோயிலை வலம் வரும்போது மட்டும் உன் தலை தாழ்ந்து வணங்கும். வெற்றி பல பெற்றும் அடக்கத்துடன் இருப்பவன். தண்கதிர் நிலவு போலவும், வெங்கதிர் ஞாயிறு போலவும் நீ நிலை பெறுக! என்று வாழ்த்திப் பாடியுள்ளதை,

“தண்டா ஈகைத் தகைமாண் குடுமி

தண்கதிர் மதியம் போலவும் தெறுசுடர்

ஓண்கதிர் மதியம் போலவும்

மன்னுக பெரும நீ நிலைமிசை யானே”⁶¹

என்னும் பாடலால் அறியலாம்.

அறிவு

உலகியல் உண்மைகளைக் காண்பதற்கு மனிதனுக்குத் துணை செய்யும் கருவி அறிவாகும். நல்லவை, அல்லவை பற்றி அறிந்து அவற்றின் வழி நடப்பதற்கு அறிவு துணை செய்கிறது.

“அறிவெனப் படுவது பேதையார் சொல் நோன்றல்”⁶² என்று கலித்தொகையும் அறிவின் இலக்கணத்தை வகுத்துத் தருகிறது. அறிந்து கொள்வது மட்டும் அறிவன்று,

“உலகத்தோடு ஒட்ட ஒழுகல் பலகற்றும்

கல்லார் அறிவிலா தார்”⁶³

என்று திருக்குறள் வழி பண்பை வளர்த்துக் கொள்ளுதலும் அறிவுடைமையாகும் என்று வள்ளுவரும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார்.

மதுரைக்காஞ்சியும்,

“சென்ற காலமும் வருஉம் அமையமும்

இன்றிவண் தோன்றிய ஒழுக்கமொடு நன்குணர்ந்து

வானும் நிலனும் தாம்முழு துணரும்

சான்ற கொள்கை சாயா யாக்கை

ஆன்றடங்கு அறிஞர்”⁶⁴ என்று அறிஞர்களின் அறிவுத் திறத்தைப்

புலப்படுத்துகிறது.

அறிவுடையவர்கள் சமுதாயத்தால் போற்றப்பட்டனர் என்பதை,

“ஒருகுடிப் பிறந்த பல்லோ ருள்ளும்

முத்தோன் வருக என்னா தவருள்

அறிவுடை யோனாறு அரசு செல்லும்”⁶⁵

என்னும் புறநானூற்று அடிகள் உணர்த்துகின்றன.

ஒளவையார் அறிவு மேம்படுத்த அதியமான் பொருட்டெழினியின் சிறப்பையும், அவனின் அறிவுத் திறத்தையும் பாடியுள்ளார்.

அதியர் கோமான் பொருட்டு எழினியின் நெடுங்கடை வாயிலில் கிணைப் பறையை ஒலித்து நின்றேன். போரில் கடும் போரிட்டு, பகை நிலத்தைக் கழுதை பூட்டி உழச் செய்தவனே! பெரும் வெற்றி கொண்டவனே! நீ வாழ்க என்று வாழ்த்தினேன்! அப்பொழுது அவன் எம்மை அழைத்து, பாசி வேர் போன்ற கிழிந்த ஆடையை அகற்றி மெல்லிய நூலால் அமைந்த தூய ஆடையைத் தந்தனன். புனிப்பேறிய கள்ளினை ஒரு கிண்ணத்தில் வடித்துத் தந்தனன். முறைப்படி விருந்தும் ஊட்டினன். பிற நாட்டிலிருந்து கரும்பை இந்நாட்டிற்குக் கொணர்ந்த அதியனின் மகனாகிய பொருட்டெழினியே! நீ வாழ்க” என்று ஒளவையார் வாழ்த்தினார். இதனை,

“மதியோர் வெண்குடை அதியர் கோமான்

கொடும்பூண் எழினி நெடுங்கடை நின்றியான்

.....

அரும்பெறல் அமிழ்த மன்ன

கரும்பிவன் தந்தோன் பெரும்பிறங் கடையே”⁶⁶

என்னும் புறப்பாடலால் அறியலாம்.

அன்பு

மனிதன் மனத்தால் இயங்குபவன். அந்த மனம் அன்பால் இயங்குவது என்று கூறலாம்.

“அன்பெனப் படுவது தன்கிளை செறாஅமை”⁶⁷

என்று கலித்தொகை இலக்கணம் கூறுகிறது. கிளை என்பது சுற்றம் என்பதுடன் மட்டும் நில்லாமல், ஒருவன் சார்ந்துள்ள சமூகம், உலகம் என்று பொருள்

கொண்டு, சமூகத்துடன் வெகுளாதிருத்தல் என்று விரிவாகப் பொருள் கூறும்போதுதான் அன்பின் உலகளாவிய தன்மை வெளிப்படுகிறது”⁶⁸

பிறருக்காக வாழும் வாழ்வே அன்பு வாழ்வாகும். சொந்த உரிமைகளை மறக்கச் செய்து மற்றவர் நலனையே எண்ணத்தில் கொண்டு உழைத்தலே அன்பின் ஆற்றலாகும்.

“அன்பு என்ற தமிழ்ச்சொல் அல்+பு என்று பிரிவுபடும். எனவே அன்பு என்பதன் பொருள் அல்லாமை என்பதாகும். அன்பு என்பது, “தான் அல்லாமை”, “தான் அற்று நிற்கும் நிலைமை”, “அது தானாகும் நிலைமை” என்றெல்லாம் பொருள் கொள்ள நிற்பதான ஒப்புயர்வற்ற தமிழ்ச் சொல்லாகும்”⁶⁹ என்பர்.

அன்பு எலும்பையும் நெகிழ்ச் செய்யும் ஆற்றல் உடையது என்பதை,

“என்பு நெகிழ்விக்கும் கிளவி”⁷⁰ என்று அகநானூற்று வரிகள் உணர்த்துகிறது.

பொருள் பெற்றோர் அன்பு மனம் கொண்டமையால்தான் வறியவர்க்கு ஈந்து மகிழ்ந்தனர் என்ற கருத்தை ,

“மடவர் மெல்லியர் செலினும்

கடவன் பாரிகை வண்மையே”⁷¹

என்ற பாடல் வழி பாரியின் அன்பின் வழி நின்றலே உயிர் பெற்றதன் நோக்கமாகும் என்பதை உணர முடிகிறது.

ஆண்மை

ஆளுமைப் பண்பை ஆளும் தன்மையை ஆண்மை என்பர். புறத்துறை மதிப்புகளில் ஒன்றாக எண்ணத் தோன்றும் இந்த ஆண்மை என்னும் மதிப்பு

பரந்துபட்ட பொருளைத் தருவது. போர்க்கள நோக்கில் “ஆண்மை” என்பது வீரத்தைக் குறிக்கும். இதனை,

“துப்புத்துறை போகிய துணிவுடை ஆண்மை”⁷²

“வணங்கிய சாயல் வணங்கா ஆண்மை”⁷³

“ஞாயிற் றன்ன வெந்திறல் ஆண்மை”⁷⁴

“பகைவர் புகழ்ந்த ஆண்மை”⁷⁵

என்னும் தொடர்கள் புறத்துறையில் ஆண்மை போற்றப்பட்ட சிறப்பை விளக்குகின்றன.

புறநானூற்றில் இழுக்குடை ஆண்மைப் பண்பும் சுட்டப் பெறுகிறது. “குடி மரபு இரக்கும் கூரில் ஆண்மை”⁷⁶ “பண்பில் ஆண்மை”⁷⁷ என்று சிறப்பில்லாத ஆண்மை பழித்துரைக்கப்படுதலைக் காணலாம்.

‘அதியன், உணவு இருந்தால் தன்பால் வருபவர்க்கு ஈந்து உண்பவன். இரவலர்க்குத் துணையாக விளங்குபவன். தீக்கடைக் கோலினைக் போல தன் ஆண்மை தோன்றாது இருப்பவன். கடைக் கோலினின்றும் தோன்றும் தீ போலத் தோன்றி அழிக்கவும் வல்லன்’ என்று அதியனின் வீரத்தையும், ஆண்மையையும் ஒளவையாரும்,

“உடையன் ஆயின் உண்ணவும் வல்லன்

கடவர் மீதும் இரப்போர்க்கு ஈயும்

மடவர் மகிழ்துணை நெடுமான் அஞ்சி

.....

கான்றுபடு கணையெரி போலத்

தோன்றவும் வல்லன்தான் தோன்றுங் காலே”⁷⁸

என்னும் பாடல் வரிகளால் உணர்த்துகிறார்.

ஆண்மை என்னும் மதிப்பு வீரம், குறிக்கோள், உதவி, பகுத்துண்ணல், உறுதி, ஆளும் தன்மை என்றுப் பல்வேறு சொற்களால் அழைக்கப்பட்டதை மேற்காணும் சான்றுகளால் அறிய முடிகிறது.

ஈகை

ஈகை என்னும் சொல் பொன், கொடை என்ற பொருள்களில் வழங்கப்படுகிறது. பொன்னையும், கொடையையும் உலகினர் பெரிதும் மதிக்கின்றனர். செல்வம் பெற்றதின் பலன் பிறர்க்கு ஈதலாகும். அவ்வாறு கொடுக்காவிடில் அவன் வாழ்க்கையில் இழப்பன பல எனவும் புலவர்கள் எச்சரித்துள்ளனர். இதனை,

“அதனால் செல்வத்துப் பயனே ஈதல்

துய்ப்பேம் எனினே தப்புந பலவே”⁷⁹

என்னும் அடிகளால் அறியலாம்.

ஈகையானது கொடை என்னும் பொருளில் உலகோரால் மதிக்கப்படுகிறது.

“தண்டா ஈகை நிற்பெரும் பெயரேத்தி”⁸⁰

“ஓம்பா ஈகையின் வண்மகிழ் சுரந்து”⁸¹

“தவிரா ஈகைக் கவுரியர் மருக”⁸²

“ஆனா ஈகை அடுபோர் அண்ணல்”⁸³

“தேற்றா ஈகையும் உளது கொல்”⁸⁴

“உவரா ஈகை”⁸⁵

“தாங்கா ஈகை”⁸⁶

“தாழா ஈகை”⁸⁷

“பொய்யா ஈகை”⁸⁸

என்ற தொடர்களில் காணப்படும் தண்டா, ஓம்பா, தவிரா, வரையா, ஆனா, தேற்றா, உவரா, தாங்கா, தாழா என்னும் எச்சங்கள் ஈகையின் சிறப்பைப் பல வகையில் எடுத்துக்காட்டுகின்றன. பிறர்க்குக் கொடுத்தல் வேண்டும் என்பதைக் கடமையாக எண்ணிக் கொடைப் பண்பினைத் தானாகவே ஏற்றுக்கொள்ளுதல் ‘கொடை எதிர்தல்’ எனப்படும். கொடையினைப் பொறுப்பாக ஏற்றுக்கொண்ட வள்ளல் ஈர்ந்தை என்னும் ஊரில் இருந்தான் எனப் புறநானூறு உணர்த்தியுள்ளது. இதனை,

“நிரப்பாது கொடுக்கும் செல்வமும் இலனே,

இல்லென மறுக்கும் சிறுமையும் இலனே,

.....

வடிவின்றி வடிந்த யாக்கையன் கொடையெதிர்த்து

ஈர்ந்தை யோனே, பாண்பசிப் பகைஞன்”⁸⁹

என்னும் அடிகளால் இதனை அறியலாம்.

மலையமான் திருமுடிக்காரியின் கொடைத் தன்மையைக் கபிலர் பாடியுள்ளார். வள்ளன்மையில் சிறந்தவனே! உன் ஒருவனை நினைந்தே பரிசிலர் வருவர். அவர் தகுதியை அளவிட்டு அறிதல் இயலாது. உனக்கு வழங்குவது எளிய செயல், புலவர்களிடத்துப் பெரிது நோக்கும் தன்மை கொள்ளாது தக்கவாறு வழங்குவாயாக என்று பாடியுள்ளதை,

“ஒருதிசை ஒருவனை உள்ளி நாற்றிசைப்

பலரும் வருவர் பரிசின் மாக்கள்

வரிசை அறிதலோ அரிதே பெரிதும்

ஈதல் எளிதே மாவண் தோன்றல்

அது நன்கு அறிந்தனை யாயின்

பெரிதுநோக்கு ஒழிமதி புலவர் மாட்டே”⁹⁰

என்னும் பாடல் காட்டும்.

‘வண்மை என்னும் பண்பும் ஈகையைக் குறிக்கும். அஃது இயல்பாக உள்ளத்தில் இருப்பது. கொடுத்தலால் வெளிப்படும்போது கொடை எனப் பெயர் பெறுகிறது. மாரி இயல்பாகப் பொழிவதேயன்றிக் கடமை எனக் கருதிப் பொழிவதில்லை. ஆதலின் வண்மைக்கு உவமையாகக் கைம்மாறு வேண்டாம் கோட்பாட்டினை உடைய மாரியைப் புலவர்கள் போற்றிப் பாடினர் என்பதை,

“ஈயென இரத்தல் இழிந்தன்று அதனெதிர்

ஈயேன் என்றல் அதனினும் இழிந்தன்று”⁹¹

என்ற புறநானூற்றுப் பாடல் விளக்குகிறது. மேலும்

“வானத்தன்ன வண்மையும்”⁹², “மாரியன்ன வண்கை”⁹³ என்ற

அடிகளாலும் இத்தகைய பண்புகளைப் புலவர்களும் சான்றோர்களும் போற்றிப் பாடியுள்ளனர்.

ஒழுக்கம்

வாழ்க்கை முறையின் அடிப்படை ஒழுங்காகும். ஒவ்வொரு துறைக்கும் உரிய ஒழுங்கு முறைகள் உண்டு. அந்த ஒழுங்கு முறையை உணர்ந்து நடக்கையில் ‘ஒழுக்கம்’ என்னும் கோட்பாடு பிறக்கிறது.

‘ஒழுக்கம் வாழ்க்கையைப் பின்னணியாகக் கொண்டுள்ளது. அறிவும், பண்பாடும் வளர, வளர ஒழுக்கம் மிகச்சிறந்த பக்குவத்தைப் பெறுகிறது. மனிதக் கோட்பாடுகளில் மனதைக் கவரும் ஒருமைப்பாடு ஒழுக்கத்தின் வழியே வெளிப்படுகின்றது. ஒழுக்கத்தில் பின்னணியும், வலிமையும் இடத்திற்கு இடம்

மாறக்கூடும். ஆனால் அ.:து என்றும் குன்றுவதில்லை சிறப்பையும் இழப்பதில்லை,⁹⁴ என்று கூறுவர்.

தொல்காப்பியர் நல்வழிப்படும் ஒழுக்கங்களையும், அல்வழிப்படும் ஒழுக்கங்களையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளார். இதனை,

“ஆங்காங்கு ஒழுகும் ஒழுக்கமும் உண்டே

ஓங்கிய சிறப்பின் ஒருசிறையான்”⁹⁵

“பெரியோர் ஒழுக்கம் பெரிது”⁹⁶

“கற்பும் காமமும் நாற்பால் ஒழுக்கமும்”⁹⁷

என்னும் நூற்பாக்கள் காட்டுகின்றன. வள்ளுவரும்

“ஒழுக்கம் விழுப்பம் தரலான் ஒழுக்கம்

உயிரினும் ஓம்பப் படும்”⁹⁸ என்கிறார்.

சங்கப் பாடல்களில் நல்லொழுக்கம் மிகுதியாகப் போற்றப்பட்டமையை,

“விழுச்சீர் எய்திய ஒழுக்க மொடு”⁹⁹

“அறிவும் ஒழுக்கமும் யாண்டுணர்ந் தனர் கொல்லோ”¹⁰⁰

“பெண்கொள் ஒழுக்கம் கண்கொள நோக்கி”¹⁰¹

என்பன போன்ற சங்கப் பாடல் வரிகள் எடுத்துரைக்கின்றன.

சங்க இலக்கியத்தில் குறுநில மன்னர்களின் ஒழுக்கத்தைப் புலவர் பெருமக்கள் பல பாடல்களில் பதிவு செய்துள்ளனர்.

“சிறந்த குணங்கள் பலவும் உடையீர்! மீன் முள் போன்ற நரை முதிர்ந்த கன்னங்களை உடையீர்! பயனற்று முதிரும் மூப்பினையும் உடையீர்! கடுந்திறலுடன் கூற்றுவன் பாசத்தால் கட்டி இழுத்துச் செல்லும் காலத்தே நீர்

உம் நிலைக்கு இரங்குவீர்! நல்வினைகள் செய்ய மாட்டீராயினும், தீவினைகளாவது செய்யாது விலகிடுங்கள்” என்ற ஒழுக்கத்தின் மேம்பாட்டை நரிவெருத்தலையார் பாடியுள்ளார். இதனை,

“பல்சான் றீரே! பல்சான் றீரே

கயல்முள் என்ன நரைமுதிர் திரைகவுள்

.....

எல்லாரும் உவப்ப தன்றியும்

நல்லாற்றுப் படுஉம் நெறியு மாறதுவே”¹⁰² என்னும் பாடலால்

அறியமுடிகின்றது.

இவ்வாறு ஒழுக்கம் உயர்வைத் தரும் என்பதை மேற்காணும் சான்றுகள் வழி அறியமுடிகின்றது. குறுநில மன்னர்களும் மேற்காணும் ஒழுகலாறுகளைக் கைக்கொண்டிருந்தனர் என்பதை உணர முடிகின்றது.

கடமை

மனிதனாகப் பிறந்த ஒவ்வொருவர்க்கும் உலகில் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகள் பல உள்ளன. பிறப்பு முதல் இறப்பு வரை அவன் பல கடமைகளைச் செவ்வனே செய்து வந்தால் மனித நலனும் பெருகும். குடும்பப் பெருமையும் சிறக்கும். நாடும் நலம் பெற்றுத் திகழும். சங்க காலத் தாய் மகனைப் பெற்றுக் காத்தலைத் தன் தலையாய கடமையாகக் கொண்டிருந்தாள். அவனைச் சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தையின் கடன் என்றும், போரில் வெற்றி பெறுதல் காளையின் (மகனின்) கடமை என்றும் பலர் கடமைகளை வகுத்துத் தருகிறாள் இதனை,

“ஈன்று புறந்தருதல் எந்தலைக் கடனே

சான்றோன் ஆக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே”¹⁰³

என்னும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

மல்லிகிழான் காரியாதி என்னும் குடநாட்டானின் கடமைகளை ஆவூர் மூலங்கிழார் பாடியுள்ளார்.

மல்லிகிழானைத் தேடி வேண்டியவர் எளிதில் செல்லலாம். திங்களும் நுழையாப் பொறிகள் பல கொண்டது அவனது இட்டி வாயில்! அரண்கள் பல கொண்டது அவனது ஊர். குடநாட்டு மறவர் பன்றித் தசையுடன் சோறுங் கலந்து உண்பர். இவைகளை விடியலிலேயே இரவலர்க்கு கொடுத்து மகிழ்வான் என்று அவனது கடமையைப் புலவர்,

“எயினர் தந்த எய்ம்மான்எறி தசைப்

பைஞ்ஞினம் பெருத்த பசுவென் அமலை

வருநர்க்கு வரையாது தருவனர் சொரிய

இரும் பனங் குடையின் மிசையும்

பெரும்புலர் வைகறைச் சீர் சாலாதே”¹⁰⁴

என்னும் பாடலில் எடுத்துரைத்துள்ளார்.

நன்றி

மனித உள்ளத்தைப் பக்குவப்படுத்தும் உணர்ச்சிகளுள் நன்றியும் ஒன்று. நன்றி என்னும் சொல் பழம்பாடல்களில் நன்மை, உதவி, அறம் என்றும் பொருள்களில் கையாளப்பட்டுள்ளது.

“பைந்தொடி மகளிரொடு சிறுவர்ப் பயந்து

நன்றி சான்ற கற்போடு

எம்பா டாதல் அதனினும் இனிதே”¹⁰⁵

என்ற நற்றிணைப் பாடலில் “நன்மை” என்ற பொருளில் நன்றி என்ற சொல் விளக்கப்படுகிறது.

சங்க காலக் குறுநில மன்னர்கள் தங்கள் குடியிடம் மிகுந்த மதிப்பும், மரியாதையும் வைத்திருந்தனர். அதற்கேற்ப அக்குடிமக்களும் அரசன் மீது மிகுந்த பற்று வைத்து இருந்தனர். வள்ளுவரும்,

“குடிதழீஇக் கோலோச்சும் மாநில மன்னன்

அடிதழீஇ நிற்கும் உலகு”¹⁰⁶

என்னும் குறளில் குடிமக்களின் நிலையைச் சுட்டியுள்ளார்.

குமணன் என்னும் வள்ளலைத் தேடிப் பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் சென்றார். குமணன் அவரிடம் கொடுப்பதற்கு ஒன்றும் இல்லை என்று கூறாமல், என் தலையைக் கொண்டுபோனால் என் தம்பி மிகுதியான செல்வங்களைத் தருவான் என்று நன்றி பயவா வினையோடு கூறியதை,

“நாண்முரசு இரங்கும் இடனுடை வரைப்பினின்

தாணிழழ் வாழ்நர் நன்கலம் மிகுப்ப

வான்அமர் உழந்தநின் தானையும்

சீர்மிகு செல்வமும் ஏத்துகம் பலவே”¹⁰⁷

என்னும் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

புகழ்

ஒழுங்கு, அழகு ஆகிய பண்புகளைச் சீர்மை என்று குறிப்பிடுவதுண்டு. அச்சீர்மையினைக் கீர்த்தி எனக் குறிப்பிடுவர் தொல்காப்பியர். கீர்த்தி என்பது ‘மிகுபுகழ்’ என்ற பொருளை உரியியல் காட்டுகிறது.

மன்னர்களும், புலவர்களும் புகழ்பட வாழ்தலைப் பெரும்பேறாகக் கருதினர். புலவர்களால் பாராட்டத்தக்க புகழ் எய்த வேண்டும் என்பதைப் பொதுவாக மக்களும், சிறப்பாக அரசர்களும் விரும்பினர்.

“புலவர் ஏத்த ஓங்கு புகழ் நிறீஇ”¹⁰⁸

“வாய்மொழி வாயர் நின்புகழ் ஏத்த”¹⁰⁹

“உரைசால் வன்புகழ் பாரி”¹¹⁰

என்னும் தொடர்களால் புகழ்பட வாழ விரும்பிய வாழ்க்கை புலனாகிறது.

பொய்யாமை புகழுக்குக் காரணமாகிறது. சான்றோர்கள் தம்புகழ் கேட்கவும் நானுவர். அவர்கள் நமக்குப் புகழ் தரத்தக்க செயல்களாயின் அதன் பொருட்டுத் தம் உயிரைக் கொடுக்கவும் தயங்கமாட்டார். அதுவே பழியைத் தரக் கூடிய செயலாயின் தமக்கு உலகமே கிடைக்குமாயினும் அத்தகு காரியத்தைச் செய்ய மாட்டார்கள். புகழ்மிக்கார் சார்ந்த இடங்களும் புகழ்பெற்ற இடங்களாகின்றன. இதனை,

“புகழ்செய்து எடுத்த விறல்சால் நன்கொடி”¹¹¹

“மாடம் பிறங்கிய மலிபுகழ்க் கூடல்”¹¹²

என்னும் அடிகள் மூலம் புகழ் என்பது சுட்டப்படுவதை அறியமுடிகின்றது.

சேரர் படைத் தலைவர்களுள் ஒருவரான, பிட்டங் கொற்றனைக் கருவூர்க் கதப்பிள்ளைச் சாத்தனார் பாடியுள்ளார்.

‘பன்றி உழுத புழுதியிலே விதைத்த தினைக் கதிர் முற்றியது. விழாநாளில் குறவர் மானிறைச்சியை மரையாவின் பாலை உலையிலிட்டு சந்தன விறகால் எரித்துத் தினையைச் சமைத்து வாழையிலையில் பலரோடும் உண்பர். வில் வீரர் தலைவனே! கொடாதவர் நாணக் கொடுக்கும் கொற்றவனே! நின் பெரும் புகழ் அறிந்து பரிசிலர் தமிழகம் முழுதும் நின் புகழ் பரவப் பாடுவர் யானும் பாடுவேன்! எனக்கும் அருள்க!’ என்று போற்றிப் பாடியுள்ளதை,

“வடி நவில் அம்பின் வில்லோர் பெரும

கைவள் ஈகைக் கடுமான் கொற்ற!

வையக வரைப்பில் தமிழகம் கேட்பப்

பொய்யா செந்நா நெளிய ஏத்திப்

பாடுப என்ப பரிசிலர் நாளும்

ஈயா மன்னர் நாண

வீயாது பரந்தநின் வசையில் வன்புகழே”¹¹³

என்னும் பாடல் வரிகள் மூலம் புகழ் பற்றிய செய்திகளை அறியமுடிகின்றது.

கடுகிச் செல்லும் களிற்றின் தோற்றம் காணக்காணப் பொலிவுடையது. அப்பொலிவில் மனம் பறி கொடுத்த கபிலர், மதிப்பு நலம் செறிந்த ஓர் உவமையின் வழித் தம் கருத்தை விளக்குகிறார்.

“இசைபட வாழ்பவர் செல்வம் போலக்

காண்டொறும் பொலியும் கதழ்வாய் வேழம்”¹¹⁴

என்பதில் புகழ் மேம்பாட்டையும், அவ்வண்ணம் வாழ்வாருடைய செல்வம் காணக்காணப் பொலிவுடையும் என்பதும் கபிலரின் கூற்றாகும்.

மானம்

அகவாழ்விலும், புறவாழ்விலும் தமிழர் தம் பெருமை குன்றா வண்ணம் வாழ்ந்தவர்கள் சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறை, சோழன் செங்கண்ணானோடு திருப்போர் புறத்துப் போரிட்டுத் தோற்றுச் சிறைப்படுகிறான். அப்போது காவலர்களிடம் நீர் கேட்டு உடனே பெறாது, பின்னர் பெற்றபோது அதைப் பருகாமலேயே மானத்தால் உயிர் துறந்தான். நாய் போல் சங்கிலியால் பிணிக்கப்பட்டும், வயிற்றுத் தீ தணியப் பகைவரிடம் நீர் கேட்டும் வாழும் வாழ்வு தேவையில்லை என்பதை,

“குழவி இறப்பினும் ஊன்தடி பிறப்பினும்

ஆளன்று என்று வாளில் தப்பார்

தொடர்ப்படு சூமலியின் இடர்ப் படுத்து இரீஇய

கேளல் கேளிர் வேளாண் சிறுபதம்

தாம் இரந்து உண்ணும் அளவை

ஈன்மரோ இவ்வுலகத் தானே”¹¹⁵

எனப் பாடிய பாடல் மூலம் அரசர் குலப் பெருமை நிலைநாட்டப் பெற்றதை அறியமுடிகின்றது.

மானம் என்பதற்கு, “எஞ்ஞான்றும் தந்நிலையில் தாழாமையும், தெய்வத்தால் தாழ்வு வந்துழி உயிர் வாழாமையும்”¹¹⁶ என பரிமேலழகர் விளக்கம் தருகிறார்.

விச்சி என்னும் மலைக்குத் தலைவன் விச்சிக்கோ என்பவன். இவன் தம்பி இளவிச்சிக்கோ. இவனுடன் இளங்கண்மரக்கோ என்னும் இளவரசன் ஒருங்குடன் இருந்தபோது அவனைத் தழுவி, இவனைத் தழுவாமல் இருந்த புலவரை இவன் ஏன் என்று கேட்க அதற்குப் புலவர் மானத்தோடு பதிலளித்தார். இதனைப்,

“பாடுநர்க்கு அடைத்த கதவின் ஆடுமழை

அணங்குசால் எருக்கம் பொழியும்நும்

மணங்கமழ் மால்வரை வரைந்தனர் எமரே”¹¹⁷

என்னும் பாடலால் அறியமுடிகின்றது.

தொகுப்புரை

இவ்வியல் வாயிலாக அறியப்படும் செய்திகள்

- ❖ உலகில் காணப்படும் அனைத்து அரசுகளும் மக்களை நல்வழிப்படுத்திச் செல்ல வேண்டும் என்னும் நோக்கிலேயே ஆட்சியைச் செலுத்தின.
- ❖ ஆட்சிமுறை என்பது மன்னனின் வழியே மக்கள் செயல்பட்டனர் என்பதையும், மன்னன் ஆட்சி நிலையையும் சங்கப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.
- ❖ நேர்மையாக ஆளும் வேந்தன் தான் ஆட்சி செய்வதற்குத் தகுதியுடையவன் ஆவான் என்பதும், அவன்தான் மக்களின் மதிப்பிற்கும், பாராட்டுதலுக்கும் உரியவன் என்பதும் புலனாகின்றது.
- ❖ மன்னன் உடல், மக்கள் உயிர் என்ற கொள்கை சங்ககால முதலே தமிழகத்தில் இருந்து வந்துள்ளது என்பதும், பண்டைத் தமிழர்களின் அரசியல் கருத்தும், வளர்ச்சியும் இன்றைய மக்களாட்சிக்கு வழிகாட்டியது என்பதும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ குறுநில மன்னர்கள் சிறந்த அறிவும், உயர்ந்த ஒழுக்கமும், ஆழ்ந்த சிந்தனையும் உள்ளவர்களாகவும், மக்கள் போற்றும் மன்னர்களாகவும் வாழ்ந்தனர் என்பதையும், ஒழுக்கமும், பண்பும், அறிவும் அவர்களைச் செங்கோல் வேந்தர்களாகச் சிறந்து வாழும்படிச் செய்தது என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள் பலர் அறநெறி தவறாமல் அரசாண்டு வந்ததைச் சான்றுகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும் அவர்கள் தங்களிடம் வந்து குறைகளைத் தெரிவித்துக் கொள்ளும் குடிமக்களின் மனம் மகிழ்ச்சி அடையும்படி நலம் புரிந்தவர்கள் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

- ❖ பண்டைத் தமிழகத்து மன்னர்களுக்கிடையில் அறநெறியும், மக்கட் பண்பும் நிறைந்திருந்ததையும், சிறந்த செங்கோலர்களாக வாழ்ந்திருந்ததையும் இவ்வியல் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.
- ❖ குறுநில மன்னர்கள் மண்ணிற்கு உரிமை பூண்டவர். நிலத்தின் ஆதிக்குடிகள் என்ற முறையில் மன்னர்களாகவும், இனக்குழுத் தலைவர்களாகவும் இருந்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ புறநானூற்றில் அமைந்துள்ள வல்லாண் முல்லைப் பாடல்களில் குறுநில மன்னர்களின் வாழிடமும், வாழ்க்கை முறையும் சுட்டப்பட்டுள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ சங்ககாலப் புலவர்கள் அரசர்களுக்கு அறிவுரை வழங்கியுள்ளதையும், அரசர்கள் புலவர்களின் அறிவுரைகளைக் கேட்டு ஆட்சி செய்தமையையும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ ஏவலர் மூலம் பரிசில் கொடுத்தனுப்பிய அஞ்சியிடம் பெருஞ்சித்திரனார் வாணிகப் பரிசிலேன் அல்லேன் என்று கூறியதும், இதன் மூலம் மன்னர்களைப் புலவர்கள் புறக்கணித்தனர் என்ற செய்தியையும் பெறமுடிகின்றது.
- ❖ அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி நற்குண, நற்செயல்களை உடையவனாய்க் குடிபுரவுண்டு, வறியோர்க்கு வழங்கிச் செங்கோல் செலுத்தினான் என்பதை ஓளவையார் பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ புலவர்களால் புகழப்பட்ட ஆய் அண்டிரன் கொடுத்து வறுமைநிலை அடைந்தான். நாடும் அழகு குன்றியது, மேலும் தனக்கென வாழாமல் பிறர்க்கு உரியாளனாக ஆய் அண்டிரன் வாழ்ந்தான் என்பதை இவ்வியல் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.
- ❖ ஓரி வில்லாற்றலில் வல்லவன் என்பதும், கொல்லிமலைத் தலைவன் என்பதும் அறியமுடிகின்றது.

- ❖ மலையமான் திருமுடிக்காரி புலவர்களுக்கும், பேகன் விலையுயர்ந்த போர்வையை மயிலுக்கும் கொடுத்துப் பொன்றாத புகழைப் பெற்றவன் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.
 - ❖ குமண வள்ளல் தன்னை நாடிவரும் புலவர்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லாது கொடுக்கும் தகுதியுடையவன் என்பதும் இவ்வியலால் புலனாகிறது.
 - ❖ நள்ளி தோட்டிமலையின் தலைவனும், வேட்டுவக் குடியைச் சேர்ந்தவனும் ஆவான். தன்னை நாடிவரும் மக்களுக்கு இல்லை என்று கூறாது கொடுக்கும் உள்ளம் உடையவன் என்பதும் அறியமுடிகின்றது.
 - ❖ பாரிவள்ளலின் பெருமைகள், நாட்டுவளம், கொடைவளம், வீரச் சிறப்பு, மகளிர் மாண்பு போன்றவை இவ்வியலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
 - ❖ சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்கள் முவேந்தர்கள் அல்லாத பல குறுநில மன்னர்களைப் பாடியுள்ளதையும் அம்மன்னர்களின் பெருமைகளையும், பெருந்தன்மையான குணத்தினையும் அறியமுடிகின்றது.
 - ❖ சங்கப் பாடல்களில் முவேந்தர் மட்டுமல்லாது, குறுநில மன்னர்களிடமும் நிலைபேறுடைய மதிப்புகள் இடம் பெற்றிருந்ததையும் புலவர்களின் பாடல்கள் மெய்ப்பிக்கின்றன.
 - ❖ அறம், அறிவு, அன்பு, ஆண்மை, ஈகை, ஒழுக்கம், கடமை, செய்ந்நன்றி, புகழ், பொய்யாமை, மானம் போன்ற உயர் பண்புகள் குறுநில மன்னர்களிடம் பண்பு நலன்களாக அமைந்திருந்தன என்பதைப் பல்வேறு சான்றுகள் மூலம் இவ்வியல் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- இவ்வாறு குறுநில மன்னர்கள் பரந்துபட்ட ஆட்சிச் சிறப்புக்கள் பெற்று ஆட்சி செய்தமையை இவ்வியல் எடுத்துரைக்கின்றது.

அடிக்குறிப்புக்கள்

1. தேவநேயப்பாவாணர்.ஞா, பழந்தமிழாட்சி, பக்.174-175.
2. இராமகிருஷ்ணன்.எஸ், தமிழர் அரசியல், ப.3.
3. கம்பர், கம்பராமாயணம், அயோத்தியா காண்டம், ஆற்றுப்படலம், பா.7.
4. புறம், பா.எ.186.
5. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், கு.எ.388.
6. சீத்தலைச் சாத்தனார், மணிமேகலை, பா.எ.வ. 17:8-12.
7. கம்பர், கம்பராமாயணம், பாலகாண்டம், அரசியல் படலம், பா.எ.10.
8. பதிற்று, பா.எ.22.
9. பெரும்பாண், பா.அடி. 443-447.
10. மதுரை, பா.அடி. 489-492.
11. பொருநர்.பா.அடி. 188-189.
12. முன்றுரையரையனார், பழமொழி நானூறு, பா.எ.21.
13. புறம், பா.எ.43.
14. மேலது, பா.எ.39.
15. பாலசுப்பிரமணியன்.கு.வெ, சங்ககாலச் சமூக அமைப்புகள், ப.31
16. புறம், பா.எ.5.
17. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், கு.எ.452.
18. புறம்.பா.எ.92.
19. மேலது., பா.எ.237.
20. மேலது., பா.எ.208.
21. மேலது., பா.எ.95.
22. மேலது., பா.எ.135.
23. மேலது., பா.எ.241.
24. குறுந்., பா.எ.100.

25. புறம்., பா.எ.152.
26. வடிவேலன்.இரா, சங்ககாலக் கொங்குநாடு, ப.99.
27. அகம்., பா.எ.35.
28. புறம்., பா.எ.122.
29. புறம்., பா.எ.123.
30. நற்றி., பா.எ.170.
31. குறுந்., பா.எ.312.
32. அகம்., பா.எ.209
33. நக்கீரர், திருமுருகாற்றுப்படை, பா.எ.476.
34. புறம்., பா.எ.141.
35. சிறுபாண், பா.அடி, 85-87.
36. புறம்., பா.எ.143.
37. மேலது., பா.எ.141.
38. புறம்., பா.எ.160.
39. அகம்., பா.எ.168.
40. புறம்., பா.எ.158.
41. மேலது., பா.எ.165.
42. சிறுபாண்., பா.அடி.90-92
43. புறம்., பா.எ.158.
44. மேலது., பா.எ.150.
45. வடிவேலன்.இரா, சங்ககாலக் கொங்குநாடு, ப.107.
46. மேலவர்., மேலது, ப.107.
47. மேலவர்., மேலது, ப.108.
48. புறம்., பா.எ.109.
49. மேலது., பா.எ.105.

50. மேலது., பா.எ.107.
51. மேலது., பா.எ.109.
52. மேலது., பா.எ.108.
53. மேலது., பா.எ.111.
54. மேலது., பா.எ.113.
55. மேலது., பா.எ.120.
56. மேலது., பா.எ.205.
57. தொல், பொருள், நூ.எ.999.
58. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், கு.எ.183.
59. புறம், பா.எ.34.
60. மேலது., பா.எ.31.
61. மேலது., பா.எ.6.
62. கலி, பா.எ.133.
63. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், கு.எ.140.
64. மதுரை, பா.அடி.477-481.
65. புறம்., பா.எ.197.
66. மேலது., பா.எ.392.
67. கலி, பா.எ.117.
68. பாஸ்கரதாஸ்.ஈ.கோ, மானிட மதிப்புகள், ப.99
69. துரை அரங்கசாமி.மொ.அ, அன்பு நெறியே தமிழர்நெறி, பக்.37-38.
70. அகம்., பா.எ.225.
71. புறம்., பா.எ.106.
72. பதிற்று., பா.எ.14.
73. பதிற்று., பா.அடி.48-70.
74. புறம்., பா.எ.55.

75. மேலது., பா.எ.373
76. மேலது., பா.எ.75.
77. மேலது., பா.எ.344.
78. மேலது., பா.எ.315.
79. மேலது., பா.எ.189.
80. பெரும்பாண், பா.அடி.460.
81. பதிற்று., பா.எ.42
82. புறம்., பா.எ.3
83. மேலது., பா.எ.42.
84. மேலது., பா.எ.140.
85. மேலது., பா.எ.201.
86. மேலது., பா.எ.235.
87. மேலது., பா.எ.369
88. மேலது., பா.எ.375.
89. மேலது., பா.எ.180.
90. மேலது., பா.எ.121.
91. மேலது., பா.எ.55.
92. மேலது., பா.எ.135
93. மேலது., பா.எ.133.
94. Titus –Hiarold.H, Living Issuesus in Philosophy, P.138.
95. தொல், பொருள், நூ.எ.132.
96. மேலது, நூ.எ.148.
97. மேலது, நூ.எ.150.
98. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், கு.எ.131.
99. மதுரை., பா.அ.469.

100. நற்றி., பா.எ.110.
101. அகம்., பா.எ.112.
102. புறம்., பா.எ.195..
103. மேலது., பா.எ.312.
104. மேலது., பா.எ.177.
105. நற்றி., பா.எ.330.
106. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், கு.எ.544.
107. புறம்., பா.எ.161.
108. பதிற்று., பா.எ.20.
109. மேலது., பா.எ.37.
110. புறம்., பா.எ.303.
111. மதுரை, பா.அ.371.
112. மேலது, பா.அ.429.
113. புறம்., பா.எ.168.
114. நற்றி., பா.எ.217.
115. புறம்., பா.எ.74.
116. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், (பரிமேலழகர் உரை)கு.எ.961.
117. புறம்., பா.எ.151.

இயல் ஐந்து

குறுநில மன்னர்களின் கொடைச் சிறப்புகள்

மனிதனுக்கு வாழ்க்கை முறைகளை எடுத்துக்கூறும் செவ்வியல் பண்புகளுள் அறமும் ஒன்று. அறத்தின் இயல்புகளைச் சங்க இலக்கியங்கள் மிகுதியும் பதிவு செய்துள்ளன. சங்கப் புலவர்கள் உயரிய மக்கட் பண்புகள் நிறைந்த ஒழுக்க வாழ்வை உடையவர்கள், இவர்கள் பாடிய பாடல்கள் ஒவ்வொரு வள்ளலையும் போற்றுகின்றன. அறங்கள் பலவற்றுள்ளும் ஈகையாகிய அறமே முதன்மையானது எனலாம்.

பொருளுடையவர் வறுமையால் துன்புறுவோர்க்குப் பொருள் வழங்கி அவர்களின் வறுமைத் துன்பத்தைப் போக்குவதே ஈகை அறமாகும். இத்தகைய அறத்தைச் செய்தவர்கள் உலகில் பெரும்புகழ் எய்தியவர்கள். சங்க காலத்தில் கொடையில் மேம்பட்டுத் திகழ்வது தலைசிறந்த பண்பாடாகப் போற்றப்பட்டது. கொடைத் தன்மையில் சிறந்த வள்ளல்களைப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் மிகுதியும் வெளிப்படுத்தியுள்ளன. இப்பண்பாட்டின் மேன்மையினைப் பிற இலக்கியங்களும் உணர்த்தியுள்ளன. சங்க காலத்து அரசர்களும் வள்ளல்களும் தலைவர்கள், புலவர்கள், பாணர்கள், பொருநர், விறலியர், பாடினி, பாணன் போன்றோர்க்குப் பரிசில்கள் நல்கி அவர்களுடைய வறுமையைப் போக்கியுள்ளனர். அவ்வகையில் குறுநில மன்னர்கள் புலவர்களுக்கும் தம்மை நாடிவந்த குடிமக்களுக்கும் வழங்கிய கொடைகளை ஆராய்வதாக, “குறுநில மன்னர்களின் கொடைச் சிறப்புகள்” என்னும் இயல் அமைகிறது.

கொடை : விளக்கம்

புலவர்களுக்கு வரையாது வழங்கும் வள்ளல்களாக முடியுடை வேந்தரும், குறுநில மன்னரும் விளங்கினர். அவர்களது சிறப்பான பணிகளில் வள்ளல்

தன்மையும் ஒன்று, வேந்தரே அல்லாது வீரரும் கொடைப்பண்பில் சிறந்திருந்தனர். “செய்யுள் செய்யும் ஆற்றலுடையாரைக் கவிஞர் என்றும், பாவலர் என்றும் குறிப்பது பிற்கால மரபாகும் என்றும், சங்க காலத்தில் அறிவாளர் என்னும் சொல்லாலேயே அவர்கள் அறியப்பட்டனர்”¹ என்பர்.

“பரிசிலர் என்னும் சொல் புலவர்க்கும், பாணர் முதலான கலைஞர்களுக்கும் பொதுவாக வழங்கப்பட்டு வந்தது என்றும், மக்களால் வரிசை தந்து நன்கு மதிக்கும் உயர்ந்த பரிசை உடையராதலின் இவர்களைப் ‘பரிசிலர்’ என்ற பெயரால் தமிழர் பாராட்டிப் போற்றுவராயினர்”² என்றும் கூறுவர்.

பாட்டியல் நூல்களும், கொடை கொடுத்தலின் இயல்பைச் சுட்டியுள்ளன. புலவர்கள் தான் படைத்த நூலைத் தலைவன் முன் அரங்கேற்றிப் பெரும்பொருட்களைப் பரிசாகப் பெற்றுள்ளனர்.

“எண்திசை பரவத் தண்தமிழ் கொண்டு

தண்ணடை மதானி தமனியம் களிறு

பண்ணமை இரதம் பாய்பரி உதவி

ஏழடிப் பின்போய் மீள்வது மூவர்

வாழ்தமிழ் நாடர்க்கு வகுத்தனர் புலவர்”³

என்று தலைவனது கொடைப் பண்பின் இயல்பை இலக்கண விளக்கம் சுட்டியுள்ளது.

தொல்காப்பியமும் கொடைப்பண்பும்

தொல்காப்பியர் புறத்திணையியலில் வெட்சித் திணையின் துறைப் பாகுபாட்டில், ‘கொடை’ என்னும் சொல்லை,

“தந்துநிரை, பாதீடு, உண்டாட்டு, கொடையென

வந்த ஈரேழ் வகையிற்றாகும்”⁴

என்ற நூற்பாவின் மூலம் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் கொடைத் தன்மையின் சிறப்புக்களை, இளங்கோவடிகளும் சிலப்பதிகார வேட்டுவ வரியில்,

“இளமா வெயிற்றி இவைகாண்நின் ஐயர்

தலைநாளை வேட்டத்துத் தந்துநல் ஆனிரைகள்

கொல்லன் துடியன் கொளைபுணர் சீர்வல்ல

நல்லியாழ்ப் பாணர்தம் முன்றில் நிறைந்தன”⁵

எனச் சிறப்பித்துக் கூறுவதைக் காணமுடிகிறது.

வல்லாண் முல்லை

எளிய வளங்குன்றிய சூழலிலும் கொடுக்கும் வாய்ப்பு நேரின் உள்ளம் தளராது எதிர்நோக்கும் வலிய ஆண் தன்மை என்பது வல்லாண் முல்லைத் துறைக்குப் பொருளாகும். இதனை,

“புல்லா வாழ்க்கை வல்லாண் பக்கமும்”⁶ என்ற தொல்காப்பிய வரியும்

விளக்குகிறது. கொடை கொடுக்கும் தன்மைக்கு ஈதல், ஈகை, கொடுத்தல், மன்னைக்காஞ்சி, ஏற்றுக்கோடல் முதலான தொடர்கள் தொல்காப்பியத்தில் இடம் பெறுகின்றன.

ஈதல்

வறுமையில் இருக்கும் ஒருவனுக்குக் குறிப்பறிந்து கொடுக்கும் இயல்பு நல்ல குடியில் பிறந்தவரிடத்தில் அமைந்திருக்கும் என்பர். இதனையே திருக்குறளும்,

“இலனென்னும் எவ்வம் உரையாமை ஈதல்

குலனுடையான் கண்ணே உள்”⁷

என்று விளக்கம் கூறுகிறது.

ஏற்றுக்கோடல்

அரசன் கொடுத்ததைப் புலவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வது என்பது அக்காலம் முதலே இருந்து வருகிறது. அரசர்கள் தங்களுக்குரிய பொருளைக் கொடுத்தலும், இயன்ற நிலப்பகுதியைக் கொடுத்தலும் அதனைப் புலவர்கள் ஏற்றுக்கோடலும் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகின்றது.

ஈகை

தனக்குச் செல்வம் இல்லாத காலத்தும் ஏற்பவர் முகம் மாறாமல் இயன்றளவு கொடுக்கும் குணமுடைய மனிதர்களுக்குச் சுவர்க்கலோகக் கதவு அடைபடாது என்பதை,

“இல்லா இடத்தும் இயன்ற அளவினால்

உள்ள இடம்போற் பெரிதுவந்த மெல்லக்

கொடையொடு பட்ட குணனுடை மாந்தர்க்கு

அடையாவாம் ஆண்டைக் கதவு”⁸

என்று நாலடியாரும் ஈகையைப் பற்றி இயம்பியுள்ளது.

மன்னைக்காஞ்சி

ஒருவன் இறந்த பின் அவன் இத்தன்மையன் என்று ஏனையோர் இரங்கி அவன் புகழைக் கூறுவது இத்துறையாகும்.

இவ்வாறு தொல்காப்பியம் கொடையின் இலக்கணத்தையும் கொடைக்குரிய வேறுபெயர்களையும் சுட்டியுள்ளதை அறியமுடிகிறது.

பழந்தமிழ் வேந்தர்கள் கொடைத் தன்மையோடு அரசாட்சி செய்துள்ளனர். தன்னைப் புகழ்ந்து பட்டினப்பாலை பாடிய கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார்க்குச் சோழன் கரிகாற்பெருவளத்தான் பதினாறு நூறாயிரம் பொன் பரிசினைக் கொடையாக அளித்தான் என்பதை,

“தழுவு செந்தமிழ்ப் பரிசில் வாணர்ப்பொன்

பத்தொ டறுநூ றாயிரம் பெறப்

பண்டு பட்டினப் பாலை கொண்டதும்”⁹

எனப் பிற்காலத்தில் செயங்கொண்டார் பெருமையாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

புலமைக்குள் எவ்வித வேறுபாடுமின்றி ஒருவர் மற்றவரை மதித்து வாழ்ந்த புலவர்கள் அன்று இருந்தனர். பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் முதிர்மலைத் தலைவன் குமணனிடம் சென்று, கடையெழு வள்ளல்கள் அனைவரும் மாய்ந்தபின் அவ்வெழுவரும் தாங்கிய செந்நுகத்தினை அவன் ஒருவனே தாங்கியதைக் கூறினார். அப்பொழுது,

“திருந்து மொழி மோசி பாடிய ஆயும்”¹⁰ என்கிறார். மோசிகீரனாரை

அவர் திருந்திய மொழியாளர் என மனமாரப் பாராட்டுகின்றார்.

புலவரின் உண்ணாத வயிற்றினைக் காணப் பெறாது போருக்குச் சென்று பகைவரை வென்று பொருள் கொணர வேண்டி, தன்னுர்க் கொல்லனை வேல் வடித்துக் கொடுக்கச் சொல்லும் வீரனின் நிலையினை,

“உண்ணா மருங்குல் காட்டித் தன்னுர்க்

கருங்கைக் கொல்லனை யிரக்கும்

திருந்திலை நெடுவேல் வடித்திசி னெனவே”¹¹

எனப் புலவர் குறிப்பிடுகிறார்.

பழந்தமிழ் வேந்தர் பயன்கருதிப் பரிசில் ஈந்தவர் அல்லர் என்பதை சங்க இலக்கிய அடிகள் உணர்த்தியுள்ளன. இதனை,

“மறுமை நோக்கின்றோ வன்றே பிறர்

வறுமை நோக்கின்றவன் கைவண் மையே”¹²

என்னும் பரணரின் வாக்கும்,

“இம்மை செய்தது மறுமைக் காமெனும்

அறவிலை வணிக னாயலன் பிறரும்

சான்றோர் சென்ற நெறியென

ஆங்குப் பட்டன் றவண்கை வண் மையே”¹³

என்னும் முடமோசியாரின் வாக்கும் எடுத்துரைக்கின்றன.

பல ஆண்டுகள் மழை பெய்யாமல் மாரி மொய்ப்பினும் சேரலாதன் வரையாது கொடை வழங்கும் இயல்புடையவன் என்பதை,

“மன்னுயி ரழிய யாண்டுபல துளக்கி

மண்ணுடை ஞாலம் புரவெதிர் கொண்ட

தண்ணிய லெழிலி தலையாது மாறி

மாரி பொய்க்குவ தாயினும்

சேரலாதன் பொய்யல னசையே”¹⁴

எனக் குமட்டுர்க் கண்ணனார் புகழ்ந்துள்ளார்.

பிங்கல நிகண்டும் கொடையும்

பிங்கல நிகண்டு ஆடவர் வகையில் மூன்று வகையான வள்ளல் தன்மையுடைய இருபத்தோரு வள்ளல்கள் இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறது. வரைவின்றி யாவருக்கும் கொடுப்பவர்கள் தலை வள்ளல்கள் என அழைக்கப்பட்டனர் இவர்கள் எழுவராவர் என்பதை,

“சகரன் நாரி நளன் தந்துமாரி

நிருதி செம்பியன் வராடன் தலைவள்ளல்”¹⁵

எனக் குறிப்பிடுகிறது.

இரப்போர்க்குக் கொடுக்கும் இடைவள்ளல்கள் எழுவரை

“அந்திமான் சிசுபால னக்குரன் வக்கிரன்

சந்திமான் தன்னன் சந்தனிடை வள்ளல்”¹⁶

எனக் குறிப்பிடுகின்றது. புகழ்வேர்க்குக் கொடுக்கும் கடைவள்ளல் எழுவரை,

“பாரி யெழினி நள்ளியாய் மலையின்

ஓரி பேக னிவர்கடை வள்ளல்”¹⁷

எனவும் மூன்று வகையானவர்களைச் சுட்டிக் கூறியுள்ளார்.

ஈகை, தானம், இடுகை, கவிகை, வேள்வி, வண்மை, தியாகம், வேளாண்மை, உதாரம், கடப்பாடு, உபகாரம் முதலிய சொற்களும் கொடை எனப்படும் என்பதை,

“ஈகை தானே மிடுகை கவிகை

வேள்வி வண்மை தியாகம் வேளாண்மை

யுதாரங் கடப்பாடுபகாரங் கொடை யெனல்”¹⁸

என்ற செய்யுள் உணர்த்துகிறது.

மேலும் ஈதல், இசைத்தல், வீசல், நீட்டல், புரத்தல், நல்கல், அருளல், பகுத்தல், கொடுத்தல், வழங்கல், அளித்தல் என்னும் சொற்களும் பெருங்கொடையைக் குறிக்கும் சொற்கள் என்பதை,

“ஈதல் வீச லிசைத்தல் நீட்டல்

புரத்தல் னல்க லருளல் பகுத்தல்

கொடுத்தல் வழங்க லளித்தல் பெருங்கொடை”¹⁹

என்னும் பிங்கலநிகண்டு நூற்பாவில் அறியமுடிகின்றது.

வரையாது கொடுக்கும் தன்மையே, “கொடைமடம்” என்பதாகும். இதே நிகண்டு,

“கொடை மடமென்பது வரையாது கொடுத்தல்”²⁰

என்னும் பொருளையும் கூறுகிறது.

இவ்வாறு கொடை என்பது பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டு வந்தது என்பதும், தொல்காப்பியர் காலம் தொடங்கி இன்று வரையிலும் கொடைக்குணம் இருந்து வருகிறது என்பதும் புலப்படுகிறது.

தமிழ்க் கொடைமாக்கள்

தமிழகத்தில் சங்ககால முதலே கொடைக்குணம் மிகுந்த வேந்தர்களும், வள்ளல்களும், குறுநில மன்னர்களும் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். கடையெழு வள்ளல்களாகப் பேகன், ஓரி, பாரி, ஆய் அண்டிரன், நள்ளி, காரி, எழினி திகழ்ந்து உள்ளனர். இவர்களது கொடைத் தன்மையை,

“பேகனே யோரியென்ப ரிவன்கண்மேற் படித்தோர்

பேசலகி லெண்ணில்லை யிவர்தமிழ்த் தேயத்து

மாகுபிள பாடைதே யத்துமுள்ளார் தேய

மறைகவென்னி லப்பாரி ஆய்ஓரி நள்ளிசோழந்

தாகமுறு நகருறை பூரவர்சோழர் மலையன்
 சாற்றெழினி பாண்டியதே யங்கூட லூராம்
 பே யோடும் புகழ்கொள்வர் பாண்டியர் செம்பியனே
 புகழ் பேகன் சேர தேயங் கருவூர்”²¹

என்னும் பிரபந்தத் திரட்டுப் பாடலால் அறியலாம்.

இவ்வேழு வள்ளல்களும் கவிதைக்காகக் கொடுத்தும், இரவலர்க்கு அளித்தும், இரப்பவர்க்கு வலியச் சென்று அழைத்தும் ஒத்தவருக்கும், மிக்கவருக்கும் உதவி புரிந்தும் தன் உயிரையும் புகழுக்காகக் கொடுத்தும் வாழ்ந்தவர்கள் என்பதை,

“கவிமீது கொடுத்தும்யா சகர்மீது கொடுத்துங்
 காசினியா லிரப்போர்க்கு வலிதழைத் திட்டும்
 புவிமீது சமமானோர் மிக்கணாருனார்க் குதவி
 புரிந்துந் தன்னுயிரேனும் புகழ்வேண்டிக் கொடுத்துத்
 தவறாத கீர்த்தி கொண்டார்.....”²²

என்னும் பிரபந்தத்திரட்டுச் செய்யுளால் அறியலாம்.

கொடை வள்ளல்களில் செங்கையறுத்த செழியனும் தன்கையைத் தானே துண்டித்த பாண்டியனும், அரிய துலாக்கோல் ஏறிய சிபியும் சிறந்தவர்களாகப் போற்றப்பட்டனர் என்பதை,

“இன்னமிவர் புகழ்கூற முடியாது புகழே
 எண்ணியக் காலத்துள்ளோர் பிறவாலுங்
 அன்னவார்யா ரெனிறசெங்கை யறுத்தானோர் செழியக் கொண்டா
 னரியதுலை யேறினானொடு சோழ முனிவன்”²³

என்ற பாடல் விளக்குகிறது.

தமிழுக்கு உதவுபவர்கள் புகழை அறுதியிட்டுக் கூறமுடியாது என்பதை,

“சொல்லு மிவரன்றியே தமிழ்க்குதவும் பெயர்கள்

சொல்லுதமிழ் நாட்டினிற் தொண்ணூற்றாறு பெயர்கள்

வல்லவர் தங்கீர்த்தி யெல்லாம் கீர்த்தி விசேடத்தை

வாய்த்தறிக”²⁴

என்னும் பாடலால் அறியமுடிகிறது.

கொடைவேந்தரின் இயல்பு

கொடை கொடுப்பவரின் இயல்பு குறித்துப் பல்வேறு கருத்துக்கள் சங்கப் பாடல்களிலிருந்து மிகுதியும் கிடைக்கின்றன. கொடையைக் கொடுக்கும் மன்னர்கள் எப்போதும் மலர்ந்த முகத்தை உடையவர், விரித்த கையினை உடையவர், இனிய மொழி கூறுவர், கவிஞன் கூறும் கவிதையின் தகைமை அறிந்து தம் மணிமுடி அசைப்பர், அக்கவிதையைத் தாம் அறிந்துகொள்ள கொடையளிப்பர் என்பதை,

“நகை முகத்தினர் விரித்திடு கையினர் நடந்து

புக விடுப்பவரின் மொழி புகல்பவர் புகல்பாய

தகைய நிந்துதம் மணிமுடி துளக்கு வார் தாங்கொள்

மிகைய நிந்துதந்திடுபவர் கொடையுடை வேந்தர்”²⁵

என்னும் பாடல் கொடை கொடுப்பவர்களின் பண்புகளை விளக்குகிறது.

எந்த வழியாகவாவது புகழ் தேடினவர்கள் பதினான்கு உலகும் போற்ற வாழ்வார். நிலைபெற்ற புகழ்பெறச் செய்தவர்கள் அந்தம் இல்லாத அண்டத்தில் தம் செயலே தமக்கு இணையாக வாழ்வார் என்றும் போற்றியுள்ளதை,

“எந்த ஆற் றானுங் கீர்த்தி தேடினோ ரோடெழு

சிந்தையா ருலகம் போற்றச் சிறப்பொடு பொலிந்துவாழ்வார்”²⁶

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

இவ்வாறு தமிழ்நாட்டு வள்ளல்கள் சிறந்த கொடைத் தன்மையும், உலகம் உவப்பப் புகழ் பெற்றும் வாழ்ந்திருந்ததை மேற்குறித்த செய்திகளால் அறியமுடிகின்றது. மேலும் மேற்காண் கருத்துக்களின் அடிப்படையில் வள்ளல்கள் சிறந்த கொடைத் தன்மையுள்ளவர்களாகவும், பண்புநலம் மிக்கோர்களாகவும் உலகத்தார் அனைவரும் போற்றிப் புகழும்படியும் இருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

புலவரும் புரவலரும்

ஒரு நாட்டின் பண்பட்ட மரபுகளைக் கட்டிக்காத்து, வாழ்க்கையை ஒழுங்குபடுத்தும் பொறுப்பாளராகக் கற்றறிந்த சான்றோர்களே விளங்குவார்கள். இதனை அறிந்த புரவலர்கள், புலவர்களுக்கு மிகப்பெரிய சிறப்பை அளித்ததைச் சங்க இலக்கியம் சுட்டியுள்ளது.

அறிவுடையான் காட்டும் வழியில் செல்ல சங்ககால மன்னர்கள் தயங்கவில்லை. கல்வியின் பெருமை கூறவந்த பாண்டிய மன்னன், “அறிவுடையோன் ஆறு அரசு செல்லும்” என்றான். வாழ்வில் உயர்ந்ததாகப் போற்றுவனவற்றைக் கூறி வஞ்சினம் கூறுவது வழக்கமாகும்.

“ஓங்கிய சிறப்பின் உயர்ந்த கேள்வி

மாங்குடி மருதன் தலைவ னாக

உலக மொடு நிலைஇய பலர்புகழ் சிறப்பின்

புலவர் பாடாது வரைக என்நில வரை”²⁷

எனத் தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினம் பொழிந்துள்ளமை கொண்டு தன்னாட்டில் புலவர் பலர் வாழ்வதனைத் தனக்கும் தன்னாட்சிக்கும் உரிய தனிச்சிறப்பாகக் கொண்டான் என்பதை உணரமுடிகிறது.

புலவர்க்கும் அவர்கள் பாடிய பாடல்களுக்கும் பெருமை அளிக்கும் வகையில் சங்கப் புலவர்களை,

“பொய்யா நாவிற் கபிலன்”²⁸

“திருந்து மொழி மோசி”²⁹

“அம்சொல் நுண்டேர்ச்சிப் புலவர்”³⁰

“புகழ்ந்த செய்யுட் கழாத்தலை”³¹

என்ற அடைமொழிகளால் அழைத்துச் சிறப்பித்தமையை புறநானூற்றுப் பாடல்கள் விரிவாகப் பதிவு செய்துள்ளன.

சங்ககாலத் தமிழகத்தில் மன்னர்களும், வள்ளல்களும் உயிர் துறந்த பொழுது மக்கள் கண்ணீர் சிந்தினர். மண்ணின் சிறப்பை எடுத்துப் பாடிய புலவர் பெருமக்களும், அவர்கள் வாழ்க்கையின் இயல்பைப் பற்றிப் பாடினர். மன்னர்கள் தாங்கள் இருந்த போதும், இறந்த போதும் நிலைபேற்றை விரும்பினர் என்பதை,

“செறுத்த செய்யுட் செய்செந் நாவின்

வெறுத்த கேள்வி விளங்குபுகழ்க் கபிலன்

இன்றுள னாயின் நன்றுமன் என்றநின்”³²

என்ற பொந்தில் இளங்கீரனாரின் பாடல் உணர்த்துகின்றது. இப்பாடல் மூலம் சேரமான் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை போரில் பெற்ற தன் வெற்றியைப் புகழ்ந்து பாடக் கபிலர் இல்லையேயெனப் பெரிதும் வருந்தியதை அறியமுடிகின்றது.

புலவர்களும் வறுமையும்

சங்ககாலப் புலவர்கள் தம்மைப் பாணராகவும், பொருநராகவும், பிற இரவலராகவும் கற்பித்துக்கொண்டு பாடுதலை ஓரிலக்கிய உத்தியாகக் கொண்டு

இருந்தனர். சோணாட்டு மன்னன் கோப்பெருஞ்சோழன் கூடத் தன்னைப் பாணனாகக் கற்பித்துப் பாடல் இயற்றியுள்ளான். புலவர்கள் கொண்ட வேடத்திற்கேற்ப வறுமையைப் பேசினார் என்று கொள்ள வேண்டுமேயன்றிப் பாடியோர் வறியவர் என்று கருதலாகாது.

புலவர்கள் வறுமையைப் பேசுமிடமெல்லாம் பொருள்பெறும் நோக்கம் மிகுந்ததென்று கூறுதற்கில்லை. காடுபற்றியிருந்த குமண வள்ளலைப் பெருந்தலைச் சாத்தனார் பாடிய பாட்டில் கொடிய வறுமைத் துன்பம் விளக்கப்பட்டாலும், புலவர் பொருள் வேண்டவில்லை என்பதைக் காணமுடிகிறது.

அன்றைய தமிழ் மன்னர்கள் தம் நாட்டறிஞர் பசியால் வாட இடமளித்திருக்க மாட்டார்கள். தம் நாட்டு அறிஞர் தம் பகை மன்னர்பால் பொருள்பெற்றுத் தங்கள் வறுமையைத் துடைக்குமாறு விட்டிருப்பின் அ.து அவர்க்கு இழுக்கைத் தந்தது எனலாம்.

“சங்ககாலப் புலவரில் யாரும் வறுமையுற்றார் இல்லையெனக் கூறமுடியாவிடினும், வறுமையே அற்றைப் புலவர்களின் மாதிரி நிலையாக இருந்தது என்னும் பொதுமைக் கூற்றை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை”³³

என்று புலவர்களின் வறுமையை எடுத்துரைப்பர்.

சங்ககாலப் புலவர்கள் தம் புலமையை வெளிப்படுத்திப் பாராட்டிப் பாட அவர்கள் தம் பொருட்களைப் பெறுவது தமக்குப் பெருமை சேர்ப்பதென்று கருதி நாடெங்கும் பரவிச் சென்றதை,

“பொருநர்க் காயினும் புலவர்க்காயினும்

அடையா வாயில்”³⁴

“ஆடுமகள் குறுகி னல்லது

பீடுகெழு மன்னர் குறுகலோ அரிதே”³⁵

“வேலின் வேறல் வேந்தர்க்கோ அரிதே

கினைமகட் கெளிதால் பாடினள் வரினே”³⁶

என்னும் பாடல் வரிகள் உணர்த்தும்.

“முகத்தா னமர்ந்தினிது நோக்கி அகத்தானாம்

இன்சொ லினிதே அறம்”³⁷

என்னும் வள்ளுவர் வாக்கிற்கேற்பக் கரிகால் வளவன் தன்னைக் காணவந்த பொருநனை விருப்பமுடன் நோக்கினான் என்பதை,

“ஈற்றா விருப்பிற் போற்றுபு நோக்கி”³⁸

என்னும் பொருநராற்றுப்படை அடியால் அறியலாம்.

போரில் வெற்றிபெற்ற மன்னன் தான்வென்ற மன்னனிடம் பெற்ற பொருள்களைப் புலவர்களுக்கும் வீரர்களுக்கும் கொடையாகக் கொடுத்ததை,

“பகைப்புல மன்னர் பணிதிறை தந்துநின்

நகைப்புல வாணர் நல்குர வகற்றி”³⁹

எனப் புறநானூற்றுப் பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

“வேந்தர் தம் கொடைப் பண்பிற்கு வேறு நோக்கில் காரணம் கூறுவோரும் உளர். வேந்தனின் புகழையும் அவனது ஆட்சியின் சிறப்பையும் எடுத்துப் பரப்பி வேந்தனது ஆட்சிக்கு உறுதுணையாகச் செயல்பட, வேந்தர்க்கே வேந்தர் பொருள் கொடுத்தனர்”⁴⁰ என்னும் வேந்தர் வழங்கிய கொடையின் இயல்பை விளக்குவர்.

சங்ககாலத்தில் மன்னர்கள் - புலவர்கள் உறவு சிறப்பாக அமைந்திருந்ததைச் சங்கப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன. ‘புலவர் நல்லுரை கேட்டு

அரசர் பலர் உண்மை உணர்ந்து முற்றுகை விடுத்தனர். போர் தவிர்த்தனர். புலவர் உறவே பேருறவாகப் போற்றி ஒழுகினர். அவர்தம் மகிழ்வால் நட்பால் பெருமை உற்றனர். அவர் நாட்டைப் பாடி வாழ்வித்துக் கடுஞ்சொல்கொண்டு வேம்பும் கடும்பும் போல்வன கூறிக்கடிந்த போதும் உண்மை உணர்ந்து உள்ளம் குளிர்ந்தனர். அறம் உணர்த்திய அறிவுரைக்காக நன்றி பாராட்டினர், தாமும் புலமைநெறி பெற முயன்றனர், புலவராய்ப் பாடினர்”⁴¹ என்ற கருத்தும் ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

“தமிழையே தாய்மொழியாகக் கொண்ட தலைமையோரே அரசராய் அக்காலத்து விளங்கியதால், அரசவைகளில் தமிழ்ப் புலவர்கள் முதலிடம் பெற்றுப் பெருமையுடன் விளங்கினர்”⁴² என்று தமிழ்ப் புலவர்களின் நிலையை எடுத்துரைப்பர்.

இவ்வாறு புலவர்கள் மன்னர்களோடு பரிசில் பெறும்பொருட்டு உறவாடினர் என்பதையும், ஆட்சிக்கு உரியவனின் வாழ்வு செம்மையாக இருக்கவேண்டும் என்பதையும் மேற்குறித்த செய்திகள் வழி அறியமுடிகிறது.

வள்ளலும் கொடையும்

சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த பாணர், பாடினி, விறலி, பொருநர் முதலியவர்கள் மன்னனிடம் சென்று பொருள்பெற்று வாழ்ந்தனர். அவர்களுக்குப் பொன்னும், பொருளும் நிலமும் கொடுத்து உதவி புரிந்ததைச் சங்கப் பாடல்கள் காட்டியுள்ளன. அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி, அதியமான் பொகுட்டெழினி, அம்பர்கிழான், அவியன், சோழிய ஏனாதி திருக்குட்டுவன், சேரமான் வஞ்சன் ஆய், ஓய்மா நல்லியக்கோடன், கண்டிரக்கோப்பெருநற்கிள்ளி முதலியோர் கொடைப்பண்பில் சிறந்து விளங்கினர்.

கையகத்துள்ள பரிசில்

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியிடம் செல்லும் பரிசிலர் உறுதியாகப் பொருளைப் பெறுவர் என்பதை,

“ஒருநாள் செல்லினும், இருநாள் செல்லினும்

பன்னாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்

தலைநாள் போன்ற விருப்பினன்”⁴³

எனத் தொடங்கும் பாடல் சுவைபட விளக்குகிறது. புலவர்கள் ஒருநாள், இருநாள் மட்டுமல்லாமல் பலநாள் தொடர்ந்து பரிசில்பெறச் சென்றாலும், முதல்நாள் சென்றபோது எத்தனை விருப்பத்தோடு வரவேற்றானோ அத்தனை விருப்பத்தோடு வரவேற்பான் என்றும், பரிசில் பெறும்காலம் நீட்டிப்பினும், நீட்டியாதொழியினும், யானையின் கொம்பிடத்து உள்ள கவளம்போல அவன் பரிசில் புலவர் கையில் இருப்பதைப் போன்றதாகும் என்றும், அதற்கு வருந்த வேண்டாம் என்றும் பொருள்படும்படி பாடப்பட்டுள்ளது. இதன் மூலம் கொடையின் உறுதித்தன்மை நன்கு புலப்படுகிறது.

இரவலரைப் புரக்கும் பாங்கு

அதியமான் வறுமையால் வாடிய பொருநனுக்குப் பரிவோடு உணவும், உடையும் அளித்து வறுமை தீர்ப் பொருளும் வழங்கிய திறத்தை,

“..... நெடுங்கடை நின்ற

புன்தலைப் பொருநன் அளியன் தான்எனத்

தன் உலைக் குறுகல் வேண்டிஎன்அரை

முதுநீர்ப் பாசிஅன்ன உடைகளைந்து

திருமலர் அன்ன புதுமலர்க் கொளீஇ”⁴⁴

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் நன்கு எடுத்துரைக்கின்றன.

அம்பர்கிழான் அருவந்தை

அம்பர்கிழான் அருவந்தை என்ற வள்ளல் பொருநரின் வறுமை நீங்கும் வண்ணம் கொடை வழங்கிய பான்மையைக் கல்லாடனார்,

“..... என்அரை

நிலந்தினச் சிதைந்த சிதாஅர் களைந்து

வெளிது உடஇ என்பசி களைந்தோனே”⁴⁵

என்னும் பாடலடிகள் மூலம் விளக்குகின்றார்.

அவியன்

பொருநன் ஒருவன் அவியன் என்ற வள்ளலின் பெருமனையை அடைந்து நன்கு புலராத விடியற்காலத்தில் தடாரிப்பறையைக் கொட்டி, அவன் புகழை வாழ்த்திப் பாடினான். இதனை அறிந்த அவியன், பாம்பின் தோல் போன்ற மெல்லிய ஆடையை உடுக்குமாறு செய்து மகிழ்வித்தான் என்பதை,

“பாம்பு உரியன்ன வடிவின காம்பின்

கழைபடு சொலியின் இழை அணிவாரா

ஒண்பூங் கலிங்கம் உடஇ”⁴⁶

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்துகின்றன.

வைகறைப் பொழுதிலும், மாலைப் பொழுதிலும் வள்ளல்களின் கடைத் தலையில் நின்று வாழ்த்திப்பாடுவது பொருநர் மரபாக இருந்துள்ளது என்பதையும் சங்க இலக்கியப் பாடல்களின் வழி அறியமுடிகின்றது.

இதனால் தங்கள் பெருமனைக்கண் வந்து பறை ஒலியை முழக்கிய பொருநரின் நிலையை அறிந்து, அவர்களின் வறுமைத் துன்பத்தைப் போக்கிய வள்ளல்களின் கொடைத்தன்மையை அறியமுடிகிறது.

சேரமான் வஞ்சன்

சேரமான் வஞ்சனைப் பொருநன் விடியற்காலையில் அணுகித் தடாரிப் பறையை இசைத்துத் தம் வரவைத் தெரிவித்தலும், மன்னன் பெரிதும் மகிழ்ந்து பொருநனின் கிழிந்திருந்த உடையை நீக்கி உயர்ந்த உடையை தந்து அணியுமாறு செய்து, உண்கலத்தில் தெளிந்த கட்டெளியையும் மானிறைச்சியாகிய வறுத்த பொரிக்கறியையும் சிறந்த நெல்லரிசிச் சோற்றையும் உணவாக அளித்ததோடன்றித் தன் மார்பில் அணிந்திருந்த மிக விலையுயர்ந்த மாலையையும் பரிசிலாகத் தந்த கைவண்மையைத் திருத்தாமனார் என்ற புலவர் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார். இதனை,

“என் வரவு அநீஇச்

சிறியதிற்குப் பெரிது உவந்து

விரும்பிய முகத்த னாகி என்அரைத்

துரும்புபடு சிதாஅர் நீக்கித் தன்அரைப்

புகைவிரிந் தன்ன பொங்குதுகில் உடஇ”⁴⁷

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

ஆய்

ஏணிச்சேரி முடமோசியார் ஆய் என்ற வள்ளலின் ஈகைப் பெருமையைப் பாடுங்கால் அவனையும், அவன் மலையையும் பாடிவரும் பரிசிலருக்கு அவன் மிக்க விருப்பத்தோடு கொடுத்த யானையின் எண்ணிக்கை கடற்போரில் அவனால் தோற்கடிக்கப்பட்ட கொங்கர்கள் விட்டுச்சென்ற வேலினும் பலவாகும் என்ற செய்திகளை,

“இன்முகம் கரவாது உவந்தநீ அளித்த

அண்ணல் யானை எண்ணின் கொங்கர்க்

குடகடல் ஓட்டிய ஞான்றைத்

தலைப் பெயர்த்திட்ட வேலினும் பலவே”⁴⁸

என்னும் பாடலடிகளின் வழி விளக்குகிறார்.

கண்டிரக்கோப் பெருநள்ளி

பாணருக்கு வரையாது கொடுக்கும் கண்டிரக்கோப் பெருநள்ளியின் கைவண்மையால் காலையில் செவ்வழி என்னும் பண்ணினையும், மாலையில் மருதம் என்கிற பண்ணினையும் இசைப்பதை மரபாகக் கொண்ட பாணர்கள் அவற்றை மறந்தனர் என்பதை,

“மாலை மருதம் பண்ணிக் காலைக்

கவழி மருங்கிச் செவ்வழி பண்ணி

வரவுளமர் மறந்தனர், அதுநீ

புரவுக்கடன் பூண்ட வண்மை யானே”⁴⁹

என்னும் புறப்பாடல் வழி உணரமுடிகின்றது.

இவ்வாறு அரசர்கள் கொடை வழங்குவதையே கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதும், அக்கொடையை வேண்டுமளவுக்கு மிகுதியாகக் கொடுத்தனர் என்பதும், அவற்றைப் பெற்ற புலவர்களும் கூத்தர்களும், பாணர்களும் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியால் ஆடிப்பாடுதலையும், யாழில் பண் இசைப்பதையும் கூட மறந்தனர் என்பதையும் சங்கப் பாடல்களின் வழி அறியமுடிகின்றது.

உயர்ந்த கொடைத்திறன்

தன் ஊரும், பேரும் தெரிவிக்காமல் இரவலர்களது பசியைப் போக்கியும் பொருளுதவி செய்தும், போற்றற்குரிய கொடைத்திறன் கொண்ட வள்ளல்களும் சங்க காலத்தில் இருந்தனர் என்பதை,

“முதுவோர்க்கு முகிழ்ந்த கையினை எனவும்
 இளையோர்க்கு மலர்ந்த மார்பினை எனவும்
 ஏரோர்க்கு நின்ற கோலினை எனவும்
 தேரோர்க்கு அழன்ற வேலினை எனவும்”⁵⁰

சிறுபாணாற்றுப்படை பாடல் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

“கொண்டி யுண்டித் தொண்டையோர் மருக
 மள்ளர் மள்ள மறவர் மறவ
 செல்வர் செல்ல செரு மேம்படுந்
 தண்டா வீகைநின் பெரும்பெய ரேத்தி
 வந்தேன் பெரும வாழிய நெடிது”⁵¹

என வாழ்த்தியப் பெரும்பாணாற்றுப்படையும்,

“மார்பிற் பூண்ட வயங்குகா ழாரம்
 முடைசெறி முன்கைக் கடகமோ டத்தனன்
 எந்நா டோவென நாடுஞ் சொல்லின்
 யாரீ ரோவெனப் பேரு சொல்லான்
 பிறர்பிறர் கூற வழிக்கேட் டிசினே”⁵²

என்னும் புறநானூற்றுப் பாடல் வரிகளில், பசியாலும், வறுமையாலும் துன்பமுற்று
 வரும் இரவலர்களின் இன்னல் நீங்கக் கொடுத்துதவும் உயர்ந்த பண்பாட்டினைச்
 சுட்டுவதாக அமைந்துள்ளது.

சிறுகுடிக்கிழான் பண்ணன்

சிறுகுடிக்கிழான் பண்ணனை நீர்நிலைகளும், விளைநிலங்களும் வறண்ட
 காலத்திலும், தடாரியை இசைக்கும் பொருநன் அணுகித் தன் வறுமை

நிலையை அறிவித்தபோது அப்பொழுதே அவனுடைய துன்பம் நீங்குமாறு தன் பொருள்களைக் கொடுத்து உதவினான் என்று மதுரை அளக்கர் ஞாழர் மகனார் மள்ளனார் பாடியுள்ளார். இதனை,

“இடுக்கண் இரியல் போக உடையை

கொடுத்தோன் எந்தை கொடைமேல் தோன்றல்”⁵³

என்னும் அடிகள் காட்டுகின்றன.

தன் நாட்டில் பஞ்சம் ஏற்பட்ட காலத்தும் தன்னிடம் உள்ள பொருளைப் பொருநனுக்குத் தன்னலம் கருதாது கொடுத்து உதவிய சிறுகுடிக்கிழான் பண்ணனின் ஈகைத்திறம் சங்கப் பாடல்களின் வழி புலப்படுகின்றது.

தேர்வண் மலையன்

அரசர்கள் பகைவரிடமிருந்து பெற்ற பொருளைத் தாம் அனுபவிக்குமாறு அவற்றுள் சிறந்தவற்றைத் தம்மை நாடிவரும் இரவலர்களுக்கும் பரிசாகக் கொடுப்பதை, நிலத்தை உழுத எருது சத்துள்ளவற்றை உண்ணாமல் எஞ்சியுள்ள வைக்கோலைத் திண்பது போன்றது என்ற உவமை மூலம் பெருஞ்சாத்தனார் விளக்கியுள்ளதை,

“உழுத நோன்பக டழிதின் றாங்கு”⁵⁴

என்னும் அடி காட்டுகிறது.

வள்ளல் குணங்கள்

சங்கப் பாடல்களின் வழி இசைபாடும் கலைஞர்கள் வள்ளல்களைக் கண்டு கிணைப்பறை இசைத்த நேரம் குறிப்பிடவில்லை. இதனால் கலைஞர்கள் எந்த நேரத்திலும் வள்ளல்களை அணுகித் தம் வறுமை தீர்ப் பரிசில் பெற்றுச் சென்றனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.

வள்ளல்கள் தமக்குக் காலந் தாழ்த்தாது விரைந்து செய்ய வேண்டுவன செய்து அனுப்ப வேண்டுமெனக் கலைஞர்கள் எதிர்பார்த்தனர் என்பதை,

“அன்றே விடுக்குமவன் பரிசில்”⁵⁵

“தலை விடுக்கும் பரிசில்”⁵⁶

“இரவினா னே ஈத்தோன் எந்தை”⁵⁷

என்ற சங்கப்பாடல்களின் வரிகள் உணர்த்துகின்றன.

இக்கருத்தையே,

“முகத்தா னமர்ந்தினிது நோக்கி அகத்தானாம்

இன்சொ லினிதே அறம்”⁵⁸

என்ற குறட்பாவும் உணர்த்துகிறது.

ஊரும், நகரும் வழங்குதல்

கலைஞர்களுக்குப் பொன்னும், பொருளும் மட்டுமன்றி ஊர், நகர் போன்றவற்றையும் கொடையாக மன்னர்கள் வழங்கினர் என்பதை சங்கப் பாடல்கள் சுட்டியுள்ளன.

“மருள் தீர்ந்து மயக்கு ஓரீஇக்

கைபெய்த நீர் கடற் பரப்ப

ஆம் இருந்த அடை நல்கி,

சோறு கொடுத்து.....”⁵⁹

என்னும் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

வேந்தர்கள் தங்களை நாடிவந்த புலவர்களுக்குப் பலவகையான கொடைகளைக் கொடுத்துள்ளதைப் பதிற்றுப்பத்தும் விளக்கியுள்ளது.

“களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச் சேரல் புலவர் காப்பியாற்றுக் காப்பியனாருக்கு நாற்பது நூறாயிரம் பொன் கொடுத்துத் தான் ஆட்சி செய்வதில் பாதியும் கொடுத்துள்ளான் என்பதும், புலவர் அரிசில் கிழாருக்குத் தன் ஆட்சியையே கொடுக்க, புலவர் அதனை ஏற்காது அமைச்சர் பதவியினை ஏற்றுக்கொண்டார்”⁶⁰ என்பதும் சங்க இலக்கியப் பாடல் வழி அறியமுடிகின்றது.

நல்லோர் முதியன்

இரவலர்கள் சில வள்ளல்களை அணுகி அவர்தம் முன்னோரின் கொடைப் பெருமையை விளக்கித் தமக்குப் பரிசு தருமாறு கேட்பதுண்டு. கள்ளில் ஆத்திரையனார் என்ற புலவர் நல்லோர் முதியனிடம் சென்று அவனுடைய முன்னோனாகிய ஆதனுங்கன் வழங்கியது போலப் பசித்த நும் சுற்றத்தாருடைய துன்பம் கெடச் சிறப்பமைந்த நல்ல கலன்களை நல்குமாறு வேண்டியதை,

“கல்லிழி அருவி வேங்கடக் கிழவோன்

செல்வழி எழாஅ நல்லோர் முதியன்

ஆய னுங்கன் போல, நீயும்

பசித்த ஒக்கல் பழங்கண் வீட

வீறுசால் நன்கலம் நல்குமதி பெரும”⁶¹

என்னும் பாடலால் அறியமுடிகின்றது.

கொடைமடம்

புல்லிய எருக்கம் பூவை தெய்வங்களுக்குச் சூடுகின்றதைப் போல, புல்லிய குணங்கள் உடையவர்கள் தன்னைப் தேடிப்பொருள் வேண்டி வருவோராயின் அவர்களுக்கு வாரி வழங்குவான் பாரி என்பதை,

“நல்லவும் தீயவும் அல்ல குவிஇணர்ப்

புல்லிலை எருக்கம் ஆயினும் உடையவை
கடவுள் பேணேம் என்னா, ஆங்கு
மடவர் மெல்லியர் செல்லினும்
கடவன் பாரி கைவண் மையே”⁶²

என்னும் அகப் பாடலடிகள் உணர்த்துகின்றன.

தன்னை நாடிவந்த கலைஞர்களின் தரம் பார்க்காது பொருள் வழங்கும் கொடைத்திறம் வியந்து போற்றுதற்குரியது. இதனையே “கொடைமடம்” என்பர். இச்செயலுக்கு உரியவன் மாரி பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா பாரி என்பவன் ஆவான் என்பதைப் புறப்பாடல்கள் வழி அறிய முடிகிறது. வையாவிக் கோப்பெரும் பேகனின் கொடைத்திறத்தையும், படைவீரத்தையும்,

“கொடைமடம் படுதல் அல்லது

படைமடம் படான்பிறர் படைமயக்குறினே”⁶³

என்று பரணரும் பாடியுள்ளார்.

பேகனும் பாரியைப் போலக் கொடைமடம் உடையவன் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

மலையமான் திருமுடிக்காரி

மலையமான் திருமுடிக்காரி தம்மினும் வலிமை உடையவன் எனக்கருதி மூவேந்தர்கள் தனித்தனியாக அவனுக்குத் தந்த பொருள் அவனது குடியை வாழ்த்தும் பரிசிலருடையது என்று கபிலர் உரைக்கின்றார். இதனை,

“வீயாத் திருவின் விறல்கெழு தானை

மூவரு ளொருவன் நட்பா கியரென

ஏத்தினர் தருஉங் கூழே நுங்குடி

வாழ்த்தினர் வருஉ மிரவல ரதுவே”⁶⁴

என்னும் பாடலடிகளால் அறியலாம்.

இருவகைக் கொடை

கொடையை இயற்கை, செயற்கை என இருவகைப்படுத்தலாம். இதனை,

“மலையன் மதுவை உண்ட மகிழ்ச்சியால் கொடுக்கப்படும் கொடை செயற்கைக் கொடை என்றும், மதுவை உண்ணாமல் இருந்து கொடை கொடுப்பது இயற்கைக் கொடை”⁶⁵ என்றும் டாக்டர்.உ.வே.சா. தம் உரையில் குறிப்பிடுகிறார்.

“செயற்கையாவது மதுவுண்ட மகிழ்ச்சியால் தன்னால் நல்கப்படும் பொருள்களின் அருமை நோக்கும், இயற்கையறிவிழந்து ஏற்றோர் ஏற்க வழங்குவது. இயற்கை மது முதலியவற்றால் அறிவு நலங்குன்றாது ஏற்போர் வரிசையறிந்து நல்குவது”⁶⁶ என்று ஓளவை துரைசாமிப்பிள்ளையும் கூறியுள்ளமையும் இங்கு ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

வல்வில் ஓரி

மாரியன்ன வண்கை உடையவன் வல்வில் ஓரி. அவனைக் காணச் சென்ற கூத்தர் சுற்றத்தாருக்கு வெள்ளி, பொன் மாலையினையும், பிற அணிகலன்களையும் யானைகளுடன் பரிசுப் பொருளாகக் கொடுத்தான். இதனால் கொடை வேண்டும் அளவுக்கும் மிகுதியாக ஓரி கொடுத்ததால் அவற்றைப் பெற்ற கூத்தரும், பாணரும் எல்லை மீறிய மகிழ்ச்சியால் ஆடிப் பாடுதலையும், பண் இசைப்பதனையும் மறந்தனர் என்பதை,

“வால்நார்த் தொடுத்த கண்ணியும் கலனும்

யானை இனத்தோடு பெற்றனர் நீங்கிப்

பசியால் ஆகல் மாறுகொல், விசிபிணிக்

கூடுகொள் இன்னியம் கறங்க

ஆடலும் ஒல்லார் தம் பாடலும் மறந்தே”⁶⁷

என்னும் புறப்பாடல் விளக்குகின்றது.

இது வல்வில் ஓரி போன்ற பெருவள்ளல்களின் வரையாது வழங்கும் அரிய பண்பாட்டினைப் புலப்படுத்துகிறது.

கையறுநிலைப் பாடல்கள்

சங்கப் புலவர்கள் பாடிய புறச் செய்யுட்களில் துன்பச் செய்திகளைக் கூறும் பகுதி கையறுநிலைப் பாடல்களாகும். சான்றோரின் செய்ந்நன்றி போற்றும் பண்பினைக் கையறுநிலைப் பாடல்கள் உணர்த்துவனவாகும்.

“மற்றவர்களின் கண்ணீர் மண்ணில் ஊறிப்போக, புலவர்களின் கண்ணீர் நினைந்து, நினைந்து உருகும் பெருந்துயரமாக மூண்டு கற்பவரின் நெஞ்சையெல்லாம் நைந்துருகச் செய்கிறது. காரணம் மற்றவர்களின் உணர்ச்சியைவிடப் புலவர்களின் உணர்ச்சி வலியது, நுண்ணியது, ஆழமிக்கது”⁶⁸ என்று புலவர்களின் கையறுநிலைப் பாடல்கள் குறித்து மு.வரதராசனார் விளக்குகின்றார்.

மன்னர்கள் உயிருடன் வாழ்ந்தபோது அவர்களை எந்த அளவிற்கு உயர்த்திப் பாடினார்களோ, அந்த அளவிற்கு அவர்கள் இறந்த பின்னரும் பாடியுள்ளமை ஒன்றே அவர்களுடைய ஆழ்ந்த நன்றியுணர்ச்சியைக் காட்டும். கையறுநிலைப் பாடல்கள் பாடிய புலவருள் பலரும் அவ்வவ் மன்னரால் புரக்கப்பட்டோர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாம்.

கபிலர் – பாரி

வேள்பாரியின் நண்பராகவும், அவைப் புலவராகவும் இருந்த புலவர் கபிலர். பாரியைப் பற்றி கபிலர் பதினாறு பாடல்கள் பாடியதாகச் சங்கப் பாடல்கள் பதிவு செய்துள்ளன.

வேள்பாரி இறந்த பின்பு, கபிலர் பாரி மகளிரை விச்சிக்கோ, இருங்கோவேள் ஆகியோரிடம் அழைத்துச் சென்று மணஞ்செய்து கொள்ளும்படித் கபிலர் வேண்டினார். அம்மகளிரை இருங்கோவேளிடம் கொண்டு சென்றபொழுது, இவர்கள், பறம்பிற்குத் தலைவனாகிய பாரியின் மகளிர், யான் இவர்கள் தந்தையின் தோழன் ஆதலால் இவர்கள் என்னுடைய மகளிர், அந்தணன் ஆகிய புலவன் யான் கொண்டு வந்தேன் என்று உரைக்கின்றார்.

இவர் தந்தைக்குத் தோழன், ஆதலால் நானும் இவர்களுக்குத் தந்தை என்று இருங்கோவேளிடம் கூறும் கபிலர் பண்பு நட்பின் பெருமையை விளக்குகின்றது.

பாரி தான் இறக்கும்போது தன்னை மட்டும் விட்டுச் சென்றது பொருந்தாது என்றும், மறுபிறப்பிலும் அவனோடு கூடி வாழ உயர்ந்து விதி கூட்டுவதாக என்றும் கபிலர் பாடியிருப்பது அவர்தம் இணையற்ற நட்பின் திறத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

பொத்தியார் – கோப்பெருஞ்சோழன்

கோப்பெருஞ்சோழனுடைய உயிர்த்தோழனான பொத்தியார் சோழன் வடக்கிருக்கச் சென்றபொழுது தானும் வடக்கிருந்து உடன் இறக்க விரும்பினார். இப்பொழுது சோழன், தமக்குப் பிள்ளை பிறந்த பிறகு வருமாறு சொல்லித் தம்மை அனுப்பி விட்டதாகவும், அதற்குத் தாம் மிகவும் வருந்தியதாகவும், தாம் பின்பு வடக்கிருக்கத் தமக்குக் குறித்த இடம் யாது என்று கூறுமாறும் பாடுகின்றார். இதனை,

“காதற் கிழமையு முடைய னதன்தலை

யன்னதோர் காலை நில்லலன்

இன்னே வருகுவன், ஒழிக்க, அவற்கு இடமே!”⁶⁹

என்னும் புறப்பாடல் அடியால் அறியலாம்.

சோழன் கூறியபடியே சிலநாள் கழித்துப் பொத்தியார் தமக்குப் புதல்வன் பிறந்த பின் சென்று, அவன் நடுகல் கண்டு வருந்தித் தமக்கே இடந்தருமாறு கேட்கின்றார். அவர் வேண்டுகோட்கு இணங்கி நடுகல்லாக நிற்கும் கோப்பெருஞ்சோழன் அவர் வடக்கிருக்க இடமளித்தான். இதனை,

“நிலைபெறு நடுக லாகியக் கண்ணும்

இடம் கொடுத்த தளிப்ப மன்ற வுடம்பொ

டின்னுயிர் விரும்புங் கிழமைத்

தொன்னட் புடையார் தம்முழைச் செலினே”⁷⁰

என்று வியந்து பாடுகின்றார்.

“உடம்போடு உயிரிடை அன்ன மற்றன்ன

மடந்தையொ டெம்மிடை நட்பு”⁷¹

என்றும் கூறப் பெற்றிருப்பதால் சிறந்த நட்புக்கு உடம்பும் உயிரும் இயைத்து நிற்கும் இயைபு உவமமாகத் கூறியிருப்பது உண்மை நட்பின் திறத்தைப் புலப்படுத்துவதாகும்.

மேற்கூறிய சங்கப் பாடல்களின் வழி நட்பின் பெருமையையும், அதன் வழி ஏற்படும் சமூகப் பண்பாடும், மக்கள் நட்பினை எப்படிப் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற கருத்துக்களையும் உணர முடிகின்றது.

பரிசில்

கொடுக்கப்படும் பரிசில் மூலமாகவே கொடை கொடுப்பவரின் உள்ளம் புலப்படும். அவ்வாறு கொடுக்கப்படும் பரிசில்களில் உயர்ந்ததாகக் கருதப்படுவது யானைப் பரிசிலேயாகும். அக்கால ஊர்திகளில் உயர்ந்ததாகக் கருதப்பட்டது யானையேயாகும். எனவே யானைகளைப் பரிசிலாகக் கொடுத்தது பற்றிய செய்திகளைச் சங்கப் பாடல்கள் மிகுதியும் பதிவு செய்துள்ளன. இவை மட்டுமன்றி தேர், அணிகலன், பொற்றாமரை, ஊர்கள், பொன் முதலியவற்றையும் பரிசிலாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன என்பதும் சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியமுடிகின்றது.

பரிசில் அளவு

யானைப் பரிசிலின் அளவு மூன்று பாடலில் பாடப்படும். அவை ஆய் மன்னனைப் புகழ்பவை. கரவின்றி வானமெல்லாம் கருவழியின்றி நிறைந்திருந்தால் எத்தனை இருக்குமோ அத்தனை யானை என்று ஒரு பாடல் குறிப்பிடுகிறது.

“பகைவரை நோக்கி எறிந்த வேலினும் பல”⁷² என்று வீரத்தை உவமையாக்கிப் பாடுவதும்,

“ஒரு குலில் பத்து ஈனுமோ”⁷³ என்றும் வியந்து பாடப்பட்டுள்ளன. காட்டினுள் உள்ள களிறை நோக்கி, தேரின் அளவைக் கூறும்போது, “முள்ளூர் மேல் பெய்த மாரி உறையினும் பல”⁷⁴ என்று பாடுவார் கபிலர்.

பரிசில் தொடர்பான துறைகள்

தலைவனிடம் பரிசில்பெறும் பல்வேறு நிலைகளைப் புலவர்கள் பாடுவது உண்டு. அவற்றுள் பரிசில் பெற்று வந்ததாகவும், இன்ன பரிசில் வேண்டும் என்றும், பரிசில் பெற்று விடை பெறுவதாகவும் பாடுவது உண்டு. பரிசில், பரிசில்துறை, பரிசில் கடாநிலை, பரிசில்விடை, கடைநிலை, கடைநிலை விடை

முதலிய துறைகள் பற்றி புறப்பொருள் வெண்பாமாலை எடுத்துரைக்கின்றது. இவற்றுள் பல புலவன் தனது உணர்ச்சிகளைப் பாடுவனவாயும், சில நாடகப் பாங்குபடப் பரிசிலனாகத் தன்னைப் பாவித்துப் பாடுவனவாகவும் உள்ளன என்பர். இதனை,

“கொடுப்போர் ஏத்திக் கொடாஅர்ப் பழித்தலும்

சேய்வரல் வருத்தம் வீட வாயில்

காவலர்க் குரைத்த கடைநிலை யானும்”⁷⁵

“பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டு நிலையும்

பெற்ற பின்னரும் பெருவள னேத்தி

நடை வயின் தோன்றும் இருவகை விடையும்”⁷⁶

என்பன பரிசில் பற்றிய துறைகளாகத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது.

கடைநிலை

தன் வழிநடை வருத்தம் தீர வாயில்காவலனிடம் தன் வரவைக் கூறும்படி சொல்லிக் கடைக்கண் நிற்பல் என்ற செய்தியினை, ‘கடைநிலை’ என்று நச்சினார்க்கினியரும் ‘வாயில்நிலை’ என்று இளம்பூரணரும்

“புரவலன் நெடுங்கடை குறுகிய என்நிலை

குரவின்று உரைஎனக் காவலர்க்கு உரைத்தன்று”⁷⁷

என்று ஐயனாரிதனாரும் வாயில்நிலை என்ற துறைக்கு விளக்கம் கூறியுள்ளார்.

“கடைநிலை என்பது காணுங் காலைப்

பரிசில் உழைப்பும் குரிசிலை முனிந்தோர்

கடையகத் தியம்பும் காட்சித் தென்ப”⁷⁸

என்று பன்னிருபாட்டியலும் கடைநிலைக்கு இலக்கணம் வகுத்துள்ளது.

இத்துறை சார்ந்த பாடலை ஏணிச்சேரி முடமோசியார் பாடியுள்ளார். பிறருக்குக் கொடுக்காது தாமே தனித்து உண்டு வயிறு நிரப்பும் செல்வர் மனைகளில் காணப்படும் ஆரவாரமும் பொலிவும் ஆய் அண்டிரனது திருமனைக்கண் காணப்படாது. ஆயினும் அவன் தன்னை நாடி வந்தவர்க்குப் பசியைப் போக்கி வேண்டுமளவு உணவு அளிப்பான் என்பதை,

“ஈகையரிய விழையணி மகளிரொடு

சாயின் றென்ப ஆஅய் கோயில்

சுவைக்கினி தாகிய நெய்யுடை அடிசில்

பிறர்க்கீவின்றித் தம் வயி றருத்தி

உரைசா லோங்குபுக ழொரீஇய

முரைசுகெழு செல்வர் நகர் போலாதே”⁷⁹

என்னும் பாடல் வரிகளில் உணரலாம்.

“ஆஅய் நன்னாட் டணங்குடை சிலம்பிற்

கவிரம் பெயரிய உருகெழு கவாஅன்”⁸⁰

என்று பரணரும் ஆஅய் அண்டிரனின் புகழைப் பாடியுள்ளார்.

பரிசில் நிலை

பரிசில் கடைஇய கடைக்கூட்டுநிலை என்னும் தொல்காப்பியர் கூற்றுக்கு விளக்கம் கூறும் நச்சினார்க்கினியர், பரிசில் கடைஇய நிலை என்றும், கடைக்கூட்டு நிலை என்றும், பிரித்து தலைவனுக்குப் பரிசிலன் தான் குறித்த பொருளைக் கூறுவது பரிசில் கடைஇயநிலை என்றும், வாயிலிடத்தே நின்றுதான் தொடங்கிய செயலை முடிப்பது கடைக்கூட்டு நிலை என்றும் விளக்குவார்.

“புரவலன் மகிழ் தூங்க

இரவலன் கடைக் கூடிற்று”⁸¹

என்று ஐயனாரிதனார் பரிசில்நிலைத் துறைக்கு விளக்கம் கூறியுள்ளார்.

ஒடைக்கிழார் என்னும் புலவர் ஆஅய் அண்டிரனிடம் பரிசு பெறும் பொருட்டுச் செல்கிறார். பல துன்பங்களைச் செல்லும் வழியில் அனுபவித்தாலும், அவனிடம், “நீ உன்னுடைய தகுதிக்கேற்ப வேண்டுவன வழங்குக. அதனைக் கொண்டு நாங்கள் எம்மூரின் கண்ணே சென்று உண்டு வாழ்வோம் என்று ஆஅயின் பரிசில் நிலையை,

“எமக்கீவோர் பிறர்க்கீவோர்
பிறர்க்கீவோர் தமக்கீவோரென
அனைத் துரைத்தனன் யானாக
நினக் கொத்தது நீ நாடி
நல்கினை விடுமதி பரிசில்.....”⁸²

என்னும் பாடலால் எடுத்துரைக்கிறார். இப்புறநானூற்றுப் பாடலோடு,

“வறியார்க் கொன்றீவதே ஈகை மற்றெல்லாம்
குறியெதிர்ப்பை நீர துடைத்து”⁸³

என்னும் வள்ளுவரின் வாக்கும் ஒப்பு நோக்கத்தக்கது.

பரிசில் விடை

பரிசில் பெற்றுப் பின்னர் விடை பெற்றுச் செல்லும் நிலையினையே பரிசில்விடை என்றும் கூறலாம். இந்நிலையைத் தொல்காப்பியர்,

“பெற்ற பின்னரும் பெருவளன் ஏத்தி
நடைவயின் தோன்றிய இருகை விடையும்”⁸⁴

என்னும் நூற்பாவில் விளக்கியுள்ளார்.

“பரிசில் சிறிதென்று போகலும், பிறர்பால் சென்று பரிசில் பெற்று வந்து காட்டிப் போதலும், இடைநிலத்துப் பெற்ற பரிசிலை இடைநிலத்துக்

கண்டார்க்குக் கூறுவனவும், மனைவிக்கு மகிழ்ந்து கூறுவனவும், பிறவும் வேறுபட வருவன எலாம் கொள்க”⁸⁵ என்பது நச்சினார்க்கினியர் உரையாகும்.

“வேந்தன் உள்மகிழ் வெல்புகழ் அறைந்தோர்க்கு

ஈந்து பரிசில் இன்புற விடுத்தன்று”⁸⁶

என்று பரிசில் விடையை ஐயனாரிதனார் எடுத்துரைக்கின்றார்.

இளவெளிமான் இரப்போர்க்கு உதவும் குணம் இல்லாதவன். வரிசையறிந்து பரிசில் நல்காதவன். அவனிடம் சென்று பெருஞ்சித்திரனார் என்னும் புலவர் இவ்வுலகில் புரவலரும் உண்டு என்பதை உணர்த்துவதற்கு தான் பெற்ற பரிசிலை அவ்வூர் காவல் மரத்தில் கட்டிவைத்து, அதனை இளவெளிமானுக்குப் பரிசாகக் கொடுத்தார். இதனை,

“இரவலர் புரவலை நீயு மல்லை

.....

நெடுநல் யானைஎம் பரிசில்

கடுமான் தோன்றல்! செல்வன்யானே”⁸⁷

என்னும் புறப்பாடலால் அறியலாம். இதனால் பெற்ற பரிசிலை ஈந்து கொடுத்த பரிசில் விடையை அறியமுடிகின்றது.

பரிசில்துறை

தான் பெறக் கருதிய பரிசில் இதுவெனப் பரிசிலன் கூறுவது பரிசில்துறையாகும் என்பதை ஐயனாரிதனார்,

“மண்ணகம் காவல் மன்னர் முன்னர்

எண்ணிய பரிசில் இதுவென உரைத்தன்று”⁸⁸ என்று குறிப்பிடுகிறார்.

புறுநானூறு பரிசில், பரிசில்துறை என்றும், பதிற்றுப்பத்துள் பரிசில்துறைப் பாடாண்பாட்டு என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளது.

நாஞ்சில் வள்ளுவனது கொடையை இகழ்வது போல புகழ்ந்து, “புலவீர்” என வள்ளுவனது கொடைமடத்தை ஒளவையார்,

“தடவுநிலைப் பலவி னாஞ்சிற் பொருநன்

மடவன் மன்ற செந்நாப் புலவீர்

.....

பெருங்களிறு நல்கி யோனே யன்னதோர்

தேற்றா வீகையு முளதுசொல்

போற்றா ரம்ம பெரியோர்தங் கடனே”⁸⁹

என்னும் புறப்பாட்டால் புகழ்ந்து பாடியுள்ளார்.

மேற்காண் விளக்கங்கள் வழி வள்ளல்களும், மன்னர்களும் புரவலர்க்குக் கொடுக்கும் பரிசில்களின் சிறப்புக்களையும், பரிசில் கடைநிலை, பரிசில்துறை, பரிசில்நிலை, பரிசில்விடை என்ற துறைகளின் வழி புறப்பாடல்கள் உணர்த்தும் கருத்துக்களைத் தெளிவாக உணரமுடிகின்றது.

கலைஞர்களும் வள்ளல்களும்

மனித இன வரலாற்றில் பிரிக்க முடியாததும், தன் இன்பத்திற்குத் துணையாக இயற்றிக் கொண்டவற்றுள் இயலும், இசையும், கூத்தும் போன்ற கலைகளும் தனிச்சிறப்பும், மதிப்பும் மிக்கவைகளாகும். இக்கலைகளை மனித இனத்தவர்கள் தங்களுக்கேயுரிய கலை மரபுகளைப் படைத்தும், பாடியும், ஆடியும் போற்றி வருகின்றனர்.

இத்தகைய சிறப்புமிகு கலைகளின் பழைமையையும், பெருமையையும் உள்ளவாறு உணர்த்தும் கருவூலமாகச் சங்க இலக்கியம் திகழ்கின்றது என்பது

உண்மை. பண்டைக் காலக் கலைஞர்கள், வள்ளல்கள் போன்றோரின் வாழ்க்கையும், இவர்களுக்கு இடையே இருந்த உறவுகளைப் பற்றிய பதிவுகளும் சங்க இலக்கியங்களில் மிகுதியும் கிடைக்கின்றன.

“பண்டைத் தமிழர் வாழ்வின் பல நிகழ்ச்சிகளோடும், இசையும், கூத்தும் பின்னிப் பிணைந்திருந்தன. இவை இன்பமூட்டும் கருவிகளாக மட்டுமன்றி, மந்திர ஆற்றல் வாய்ந்தனவாகவும் மதிக்கப்பட்டன. இசையும், கூத்துமாகிய இன்பக்கலைகள் பண்டைத் திணை வாழ்க்கையில் பெற்றிருந்த சிறப்பிடத்தினைத் தெய்வம் உணவு முதலான அடிப்படையான கருப்பொருள்களோடு யாமும், பறையும் இணைத்துக் கூறப்பட்டிருப்பது கொண்டு உணரலாம்”⁹⁰ என்பர்.

பண்டைத் தமிழர்கள் நாட்டில் அனைத்து வளங்களும் வேண்டி வள்ளிக் கூத்து என்ற ஒரு வகையான கூத்தினையாடினர். தொண்டைமான் இளந்திரையன் நாட்டில் இக்கூத்து ஆடப்பட்டது.

முருகனால் ஏற்பட்ட துன்பத்தினைப் போக்குவதற்குக் குறமாக்கள் அவன் பெருமையைப் பாடிக் குரவைக் கூத்தாடினார் என்பதை, “கார்மலர்க் குறிஞ்சி சூடிக் கடம்பின்

சீர்மிகு நெடுவேட் பேணித் தருஉப் பிணையு

மன்று தொறு நின்ற குரவை”⁹¹

என்ற மதுரைக்காஞ்சிப் பாடல் வரிகளின் வழி தெய்வ வழிபாட்டோடு இசையும் ஆடலும் கொண்டிருந்த உறவினை அறியமுடிகிறது.

போரில் வெற்றி பெற்றபோது மன்னனும், வீரர்களும் குரவை, துணங்கை என்னும் ஆடல்களையாடித் தம் வெற்றியைக் கொண்டாடினர். வென்ற வேந்தன் தன் தேரின் முன்னும், பின்னும் ஆடும் குரவைகளை முன்தேர்க்குரவை, பின்தேர்க்குரவையெனத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.

வலம்படு முரசம் ஒலிக்க வாளையுயர்த்திக் களத்தில் மன்னன்
ஆடினானென்பதை,

“கதவம் காக்கும் கணையெழு வன்ன

நிலம்பெறு திணிதோ ஞாயர வோச்சிப்

பிணம்பிறங் கழுவத்துத் துணங்கை யாடி”⁹²

“மன்பதை பெயர அரசுகளத் தொழியக்

கொன்றுகோ ளோச்சிய வென்றாடு துணங்கை”⁹³

என்னும் சங்கப் பாடல்கள் சுட்டுகின்றன.

ஆடு மேய்க்கும் இடைமகன் ஞெலிகோல் கொண்டு மூங்கில் செய்தும்,
குமிழங் கொம்பும் மரல் நாரும் கொண்டு விலயாழ் செய்தும் இசைத்து
மகிழ்ந்தான் என்பதை,

“ஞெலிகோற் கொண்ட பெருவிறல் ஞெகிழிச்

செந்தீத் தோட்ட கருந்துளைக் குழலின்”⁹⁴

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை அடிகளால் அறியலாம்.

தினைப்புனம் காக்கும் குறத்தி பாடிய குறிஞ்சிப் பண்ணினை தினை
உண்ண வந்த இளங்களிற்றினை மெய்ம்மறக்கச் செய்தது என்பதை,

“ஒலியல் ஊர்மயில் ஊரினள் கொடிச்சி

பெருவரை மருங்கிற் குறிஞ்சி பாடக்

குரலுங் கொள்ளாது நிலையினும் பெயராது”⁹⁵

என்னும் அகப்பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

இச்சான்றுகளால் பண்டைத் தமிழர் வாழ்க்கையில் இசையும் கூத்தும்
பிரிக்கவியலா இடம் வகித்தமையையும், அவை பொழுதுபோக்குக்காக

மட்டுமன்றி மந்திரத் தன்மை பேராற்றல் கொண்டவைகளாகவும், மதிக்கப்பட்டனவாகவும் இருப்பதை அறியமுடிகின்றது.

கலைஞரும் கருவியும்

சங்க இலக்கியங்களில் கலைஞர்கள் கூத்தர், பொருநர், கிணைவன், கிணைமகள், ஆடுமகன், விறலி, பாடினி, கண்ணுளர், வயிரியர், கோடியர் எனப்பட பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டுள்ளனர்.

“பாண்” என்னும் சொல் “இசை” என்னும்பொருள் கொண்டதாகும்.⁹⁶

யாழிசை வல்ல கலைஞர்கள் பாணர் எனப்பட்டனர். இவர்கள் சீறியாழையும், பேரியாழையும் பயன்படுத்தினர்.

“பேரியாழை யாண்டோர் பெரும்பாணர் என்றும், சிறியாழை யாண்டோர் சிறுபாணர் என்றும் வழங்கப்பட்டனர்”⁹⁷ என்று கருதுவாருமுள்ளர்.

வயிரியர், கோடியர், கண்ணுளர் என்று சுட்டப்படுவார் யாவரும் கூத்துக் கலைஞர்கள் என்பது உரையாசிரியர்கள் கருத்தாகும்.

“வயிரென்பது மூங்கிலைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். மூங்கிலால் செய்யப்பட்ட கருவியும் வயிரெனப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இதன் இசையொலிக்கு மயிலின் அகவல், அன்றில் பறவையின் குரல், நாரையின் ஒலி, கிளியின் குரல் ஆகியவை உவமைகளாக அமைகின்றன என்பதை,

“தண்ணுமை வெஃஇய தடந்தாள் நாரை

செறிமடை வயிரிற் பிளிற்றிப் பெண்ணை”⁹⁸

என்று அகநானூற்று வரிகளும்,

“வளியெறி வயிரிற் கிளிவிளி பயிற்றும்”⁹⁹

என்று நற்றிணை வரியும் விளக்குகிறது.

கூத்தர்கள் கொண்டு சென்ற இசைக் கருவிகளில் அணித்தழைக் கோடென்பதும் ஒன்றாகும். கூத்தர்கள் ஆண்ட கருவிகளில் களிற்றுயிர்த்தூம்பு என்பது சிறப்பானதாகக் கருதப்படுகின்றது. உள்ளே துளையினைக் கொண்டமைந்ததால் இதனைத் “தூம்பு” எனவும் வழங்கினர். குறுந்தூம்பு, நெடுந்தூம்பு என்னும் இருவகைத் தூம்புகளை கூத்தர் கையாண்டுள்ளனர் என்பதை, “தூம்புடைத் திரள்”¹⁰⁰ என்று பெரும்பாணாற்றுப் படையும், மலைபடுகடாம் தூம்பினைக் குறிக்கையில்,

“கண்ணிடை விடுத்த களிற்றுயிர்த் தூம்பு”¹⁰¹ என்றும் உணர்த்துகின்றது.

பொருநர் என்ற கலைஞர்களைக் கூத்தர் என்றும் கருதுவதாகச் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. க.கைலாசபதி “இவர்கள் போர்க்களம் பாடுகையில், வீரர் போலவும், ஏர்க்களம் பாடுகையில் உழவர் போன்றும் வேடமிட்டதால் இப்பெயர் பெற்றனர்”¹⁰² என்று விளக்கம் கூறுகிறார்.

சங்க இலக்கியத்தில் பொருநர் வேடமிட்டோ, வேடம் இன்றியோ ஆடியதாக யாண்டும் குறிக்கப்படவில்லை. மாறாக இவர்கள் தடாரி அல்லது கிணையை முழக்கிப் பாடுவோராகவே சுட்டப்படுகின்றனர். எனவே இவர்களைக் கூத்துக் கலைஞர் எனக் கருத இடமில்லை”¹⁰³ என்று சிவத்தம்பி விளக்குகிறார்.

குழல், தூம்பு, கோடு, வயிர், யாழ், முழவு, முரசு, துடி, தண்ணுமை, பறை, பாண்டில், பதலை, தட்டை, கிணை, தடாரி, எல்லரி, ஆகுளை எனப் பலவகையான இசைக் கருவிகள் வழக்கில் இருந்ததாகச் சங்கப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன.

கலைஞர்கள் கையில் கொண்ட இசைக்கருவிகளின் அடிப்படையில் பெயர் பெற்றனர். இதனை கிணையன், கிணைமகன், வயிரியர், துடியர், பறையர், பாணன் என்னும் பெயர்களில் அறியமுடிகின்றது.

சங்க காலத்தில் கலைஞர்கள் அவ்வக் கருவிகளை இசைப்பதன் அடிப்படையிலும், ஆடும் பெயர் ஆட்டத்தின் அடிப்படையிலும் பெயர் பெற்றிருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

கலைஞர்கள் பெற்ற பரிசில்

வள்ளல்களை நாடிச் சென்ற கலைஞர்கள் அவர்களைத் தாம் செல்லும் வழியிலேயே சந்தித்துப் பரிசில் பெற்று வந்தனர். கண்டிரப் கோப்பொருநள்ளியைப் பாடும் வன்பரணர் அவ்வள்ளல் காட்டு நடுவிலேயே கலைஞர்கட்குச் சிறப்புச் செய்தான் எனப் பாராட்டுகின்றார்.

இவ்வாறே வல்வில் ஓரியும், கலைஞர்களுக்குப் பரிசளித்தான் என்பதைத்

“தன்மலைப் பிறந்த தாவில் நன்பொன்

பன்மணிக் குவையொடும் விரைஇக் கொண்டெனச்

சுரத்திடை நல்கியோனே”¹⁰⁴

என்னும் பாடல்களால் உணரலாம்.

கலைஞர்கள் தாம் காணச் சென்ற வள்ளல்களுக்கு கலை விருந்து மட்டும் படைக்கவில்லை. அதனோடு தலைவர்களின் பல பண்புகளையும் புகழ்ந்து பாடுவதும் அவர்களின் இயல்பாக இருந்தது. கலைஞரின் திறமைக்காக மட்டுமின்றி அவர்கள் தம்மை வாழ்த்தியமைக்காகவும் மகிழ்ந்து பரிசளித்ததை சங்கப் புலவர்களின் பாடல்கள் மெய்ப்பிக்கின்றன.

பொருநர்கள் மன்னர்களின் அரண்மனை வாயிலில் நின்று, அம்மன்னனின் போர் வெற்றியைப் புகழ்ந்து பாடுதல் மரபாக இருந்துள்ளது என்பதை,

“ஒருகண் மாக்கினை தெளிப்ப வொற்றி

பாடிமிழ் முரசின் இயற்றேர்த் தந்தை
வாடா வஞ்சி பாடினே னாக”¹⁰⁵

எனவும்,

“புதுப்பிறை யன்ன சுதைசெய் மாடத்துப்
பனிக்கயத் தன்ன நீணகர் நின்றென்
அரிக்கூடு மாக்கிணை யிரிய வொற்றி
எஞ்சா மரபின் வஞ்சி பாட”¹⁰⁶

எனவும் வரும் புறநானூற்றுப் பாடலடிகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது.

பொருநர் கூற்றுக்களாக அமையும் பாடல்கள் பலவும் கலைஞர்கள் மன்னர்களை வாழ்த்திப் பாடிய முறையை விளக்குகின்றன.

தம்மை நாடி வந்த கலைஞர்களுக்கு வள்ளல்கள் செய்த, செய்ய வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்பட்ட சிறப்புக்கள் பலவும் சங்க இலக்கியத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

வள்ளல்கள் தம்மைக் காலம் தாழ்த்தாது எளிதில் வந்து பார்க்க வேண்டும் என்றும், விரைந்து பரிசில் நல்கி விடை தரவேண்டும் என்றும் கலைஞர்கள் விரும்பினர் என்பதை,

“ஆடுமகள் குறுகி னல்லது

பீடுகெழு மன்னர் குறுகலோ அரிது”¹⁰⁷

“அன்றே விடுக்குமவன் பரிசில்”¹⁰⁸

என்னும் பாடலடிகளின் வழி அறியமுடிகின்றது.

தொண்டைமான் இளந்திரையன் பாணர்களுக்கு உயர்ந்த உணவளித்தான். அவர்கள் உண்ணுகையில் எளிய வாழ்க்கையினர் என இழிந்து நோக்காது தானே நின்று ஊட்டினான் என உருத்திரங்கண்ணனார் போற்றிப் பாடியதை,

“மகமுறை மகமுறை நோக்கி முகனமர்ந்து

ஆவா விருப்பிற் றானின் றூட்டி”¹⁰⁹

என்னும் பாடலடிகளால் அறியமுடிகின்றது.

கலைஞர்கள் தம்முடன் பன்னாட்கள் தங்கவேண்டும் என்றே, வள்ளல்கள் விரும்பினர். ஆனால் கலைஞர்களின் விருப்பத்தைப் புரிந்து கொண்டு விடை கொடுத்தனுப்பினர். கலைஞர் தம்மிடம் இருந்து விடைபெறும் பொழுது வள்ளல்கள் அரைகுறை மனத்துடனேயே அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தனர்.

கரும்பனூர் கிழானென்னும் வள்ளலின் சிறப்பினைக் கூறும் நன்னாகனார், கலைஞர்கள் அவனிடமிருந்து விடைபெற விரும்பியபோது அன்பு மிகுதியால் பிரிய அஞ்சினான் என்பதை,

“சென்மோ பெரும வெம் விழவுடை நாட்டென

யாம்தன் னறியுந மாகத்தான் பெரி

தன்புடை மையா னெம்பிரி வஞ்சி”¹¹⁰

என்னும் பாடலடிகளின் வழி கலைஞர்களை உள்ளத்தில் வருத்தத்தோடும், முகத்தில் மகிழ்ச்சியோடும் வள்ளல்கள் அனுப்பினர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

கலைஞர் பெற்ற வாழ்வு

வறுமையுற்ற பாணரும், பொருநரும் தம்மைக் காண வரும்போது, அவர்களுடைய அழுக்கேறிய கந்தலாடைகளை நீக்கி நல்லுடையளித்தலும், சுவைக்கு இனியதாகிய பெருவிருந்து அளித்தலும் பண்டை வள்ளல் பெருமக்களின் கொடைத்தன்மை, விருந்தோம்பல் பண்புகளை வெளிப்படுத்துகின்றது.

கலைஞர்களை எளியரென இழித்து நோக்காது விளங்கும்
பொற்கலத்திலும், மீன் பூத்தன்ன வான் கலத்திலும் உணவளித்து அவர்கள்
வாழ்வு வளமையுறச் செய்த வள்ளலை,

“விருப்புடை மரபிற் கரப்புடை யடிசில்

மீன்பூத்தன்ன வான்கலம் பரப்பி”¹¹¹

என்னும் பெரும்பாணாற்றுப்படை பாடலடிகள் சுட்டுகின்றன.

கலைஞர்கள் இவ்வாறு நல்லுணவும், தேறலும் உண்டு பலநாள்
தங்கியிருப்பினும், முதல்நாள் காட்டிய அன்பும், மதிப்பும் சிறிதும் குறைவுபடாது
நடந்து கொள்வது வள்ளல்களின் பண்பாக இருந்தது என்பதனை,

“தலைநா என்ன புகலொடு வழிசிறந்து

பலநாள் நிற்பினும் பெறுகுவிர்”¹¹²

எனப் பெருங்கௌசிகனார் விளக்கியுள்ளார்.

கலைக்குழுவின் தலைவனுக்குப் பொற்றாமரையும், விறலிக்குப் பொன்னரி
மாலையும் அளித்துச் சிறப்பிப்பது மரபாக இருந்துள்ளது. அணிகலன்களை
நல்குதலும் வழக்கமாக இருந்துள்ளது.

மன்னர்களும், வள்ளல்களும் தம்முடைய பண்பையும், கலைஞருடைய
பெருமையும் விளங்குமாறு களிறுகளையும், குதிரைகளையும், தேர்களையும்
வழங்கினர் என்பதை,

“வறைகண்டன்ன வாலுளைப் புரவி

துணைபுனர் தொழில் நான்குடன் பூட்டி

அரித்தேர் நல்கியு மமையான்”¹¹³

என்று கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார் பாடியுள்ளார்.

இவ்வாறு சங்ககால மன்னர்களும், வள்ளல்களும் ஆநிரைகளையும், நிலங்களையும், நிலத்தில் பணிபுரிய பணியாளர்களையும் கூடப் பரிசளித்துள்ளனர் என்பதை சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது.

தொகுப்புரை

இவ்வியல் வாயிலாக அறியப்படும் செய்திகள்

- ❖ சங்க காலத்தில் கொடையில் மேம்பட்டுத் திகழ்வது மிகச் சிறந்த பண்பாடாகப் போற்றப்பட்டது.
- ❖ புலவர்கள் தாங்கள் படைத்த நூலைத் தலைவன் முன் அரங்கேற்றிப் பெரும்பொருட்களைப் பரிசாகப் பெற்றுள்ளனர்.
- ❖ கொடை, வல்லாண் முல்லை, ஈதல், ஏற்றுக்கோடல், மன்னைக்காஞ்சி போன்றவை தொல்காப்பியர் கூற்றுப்படி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ முதல், இடை, கடையேழு வள்ளல்களையும், அவர்தம் சிறப்புக்களும் பிங்கலநிகண்டு வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ கொடை என்பது பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டு வந்தது என்பதும், தொல்காப்பியர் காலம் தொடங்கி இன்று வரையிலும் கொடைக்குணம் இருந்து வருகிறது என்பதும் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ❖ பிரபந்தத் திரட்டு கூறும் கடையேழு வள்ளல்களின் சிறப்புக்களும், கொடை வேந்தரின் இயல்பு குறித்துப் பல்வேறு கருத்துக்களும் எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.
- ❖ ஈதல், இசைத்தல், வீசல், நீட்டல், புரத்தல், நல்கல், அருளல், பகுத்தல், கொடுத்தல், வழங்கல், அளித்தல் என்னும் சொற்கள் பெருங்கொடையைக் குறித்ததை எடுத்துரைத்துள்ளது.
- ❖ வள்ளல்கள் சிறந்த கொடைத்தன்மையுள்ளவர்களாகவும், பண்பு நலம் மிக்கோர்களாகவும் உலகத்தார் அனைவரும் போற்றிப் புகழும்படியும் இருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.
- ❖ சங்க காலத்தில் வள்ளல்கள் - புலவர்கள் உறவு சிறப்பாக அமைந்திருந்ததைப் பல சான்றுகள் வழி நிறுவப்பட்டுள்ளது.

- ❖ தமிழையே தாய்மொழியாகக் கொண்ட தலைமையோரே அரசராய் அக்காலத்து விளங்கியதால், அரசவைகளில் தமிழ்ப் புலவர்கள் முதலிடம் பெற்றுப் பெருமையுடன் விளங்கினர் என்ற கருத்தும் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது.
- ❖ தங்கள் பெருமனைக்கண் வைகறைப் பொழுதிலும், மாலைப் பொழுதிலும் வள்ளல்களின் கடைத்தலையில் நின்று வாழ்த்திப் பாடுவது பொருநர் மரபாக இருந்துள்ளது என்பதும், அவர்களின் வறுமைத் துன்பத்தைப் போக்கிய வள்ளல்களின் கொடைத்தன்மையும் அறியமுடிகிறது.
- ❖ அரசர்கள் கொடை வழங்குவதையே கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதும், அக்கொடையை வேண்டும் அளவுக்கு மிகுதியாகக் கொடுத்தனர் என்பதும், அவற்றைப் பெற்ற புலவர்களும், கூத்தர்களும், பாணர்களும் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியால் ஆடிப்பாடுதலையும் யாழில் பண் இசைப்பதையும் கூட மறந்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ சங்கப் பாடல்களின் வழி இசைபாடும் கலைஞர்கள் வள்ளல்களைக் கண்டு கிணைப்பறை இசைத்த நேரம் குறிப்பிடவில்லை. இதனால் கலைஞர்கள் எந்த நேரத்திலும் வள்ளல்களை அணுகித் தம் வறுமை தீர்ப் பரிசில் பெற்றுச் சென்றனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.
- ❖ மாரி பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா பாரியும், பேகனும் கொடைமடம் உடையவர்கள் என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சான்றோரின் செய்ந்நன்றி போற்றும் பண்பினைக் கையறுநிலைப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. இப்பாடல்கள் வழி நட்பின் பெருமையையும், அதன் வழி ஏற்படும் சமூகப் பண்பாடும், மக்கள் நட்பினை எப்படிப் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற கருத்துக்களையும் உணர முடிகின்றது.

- ❖ பரிசில், பரிசில்துறைகள், கடைநிலை, பரிசில்நிலை, பரிசில்விடை, பரிசில்துறை போன்றவற்றின் வாயிலாகக் கொடைச் சிறப்புக்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ பண்டைக் காலக் கலைஞர்கள், வள்ளல்கள் போன்றோரின் வாழ்க்கையும், இவர்களுக்கு இடையே இருந்த உறவுகளைப் பற்றிய பதிவுகளும் சங்க இலக்கியங்களில் மிகுதியும் காணப்படுவதை தக்க சான்றுகள் வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ குழல், தூம்பு, கோடு, வயிர், யாழ், முழவு, முரசு, துடி, தண்ணுமை, பறை, பாண்டில், பதலை, தட்டை, திணை, தடாரி, எல்லரி, ஆகுளை எனப் பலவகையான இசைக் கருவிகள் வழக்கில் இருந்ததாகச் சங்கப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன என்பதும் ஆராயப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சங்க காலத்தில் கலைஞர்கள் அவ்வக் கருவிகளை இசைப்பதன் அடிப்படையிலும், ஆடும் பெயர் ஆட்டத்தின் அடிப்படையிலும் பெயர் பெற்றிருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.
- ❖ சங்க கால மன்னர்களும், வள்ளல்களும், ஆநிரைகளையும், நிலங்களையும், நிலத்தில் பணிபுரிய பணியாளர்களையும் கூடப் பரிசளித்துள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது.

அடிக்குறிப்புகள்

1. தட்சிணாமூர்த்தி.அ, சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள்., ப.263.
2. வெள்ளைவாரணனார்.க, சங்ககாலத் தமிழ்மக்கள்., ப.30.
3. வைத்தியநாத தேசிகர், இலக்கண விளக்கம்., நூ.76.
4. தொல்.பொருள், புறத்திணையியல், நூ.3.
5. இளங்கோவடிகள்., சிலம்பு, உரைப்பாட்டுமடை, பா.15.
6. தொல்., பொருள், புறத்திணையியல், நூ.17.
7. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், கு.எ.,223.
8. சமணமுனிவர்கள்., நாலடியார், பா.எ.91
9. செயங்கொண்டார்., கலிங்கத்துப்பரணி, பா.எ.198
10. புறம்., பா.எ.வ., 158:12
11. மேலது., பா.எ.வ.,180:11-13
12. மேலது., பா.எ.,41
13. மேலது., பா.எ.,134
14. பதிற்று., பா.எ.வ.,18:8-12
15. பிங்கலநிகண்டு., கு.எ.,755
16. மேலது., கு.எ.,756
17. மேலது., கு.எ.,157
18. மேலது., கு.எ.,2128
19. மேலது., கு.எ.,2129
20. மேலது., கு.எ.,2130
21. சிவகாமி.ச(ப.ஆ), பிரபந்தத்திரட்டு., பா.எ.503.
22. மேலவர்., மேலது., பா.எ.507

23. மேலவர்., மேலது., பா.எ.511
24. மேலவர்., மேலது., பா.எ.512
25. மேலவர்., மேலது., பா.எ.526
26. மேலவர்., மேலது., பா.எ.528
27. புறம்., பா.எ.வ.,72:13-16
28. மேலது., பா.எ.வ.,174:10
29. மேலது., பா.எ.வ.,158:72-13
30. மேலது., பா.எ.வ.,235:13
31. மேலது., பா.எ.வ.,202:13
32. புறம்., பா.எ.வ.,537-9
33. தட்சிணாமூர்த்தி.அ., சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், ப.277
34. சிறுபாண்., பா.அடி.203-206
35. புறம்., பா.எ.வ.12 8:6-7
36. பெரும்., பா.அ.493
37. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், கு.எ.93
38. பொருநர், பா.அ .151
39. புறம்., பா.எ.வ.387:12-13
40. கைலாசபதி.க., பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும், ப.34
41. வரதராசன்.மு., தமிழ்நெஞ்சம், ப.41-42
42. பழனிச்சாமி.செ., புறநானூறு உணர்த்தும் தமிழர் பண்பாடு, ப.65
43. புறம்., பா.எ.101
44. மேலது., பா.எ.390
45. மேலது., பா.எ.388
46. மேலது., பா.எ.383

47. மேலது., பா.எ.398
48. மேலது.,பா.எ.150
49. மேலது., பா.எ.149
50. சிறுபாண்., பா.அடி.231-234
51. பெரும்பாண்., பா.அ.454-461
52. புறம்., பா.எ.வ.150 : 21-25
53. மேலது., பா.எ.388
54. மேலது., பா.எ.125
55. பெரும்பாண்., பா.அ.493
56. மலை., பா.அ.581
57. புறம்., பா.எ.வ.376:16
58. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், கு.எ.93
59. புறம்., பா.எ.362
60. பதிற்று., நான்காம்பத்து, பதிகம்
61. புறம்., பா.எ. 389
62. மேலது., பா.எ.106
63. மேலது., பா.எ.142
64. மேலது., பா.எ.122
65. சாமிநாதையர்.உ.வே., புறநானூறு மூலமும் உரையும்.ப.36
66. துரைசாமிப்பிள்ளை., புறநானூறு மூலமும் உரையும்.ப.40
67. புறம்., பா.எ.153
68. வரதராசன்.மு., புலவர் கண்ணீர், பக்.,6-7
69. புறம்., பா.எ.216
70. மேலது., பா.எ.122
71. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், கு.எ.1122

72. புறம்., பா.எ.19
73. மேலது., பா.எ.130
74. மேலது., பா.எ.123
75. தொல்.,பொருள், புறத்திணையியல், நூ.90
76. மேலது., நூ.9
77. ஐயனாரிதனார், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பா.எ.2
78. பன்னிருபாட்டியல், கு.எ.299
79. புறம்., பா.எ.127
80. அகம்., பா.எ.198
81. ஐயனாரிதனார், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பா.எ.2
82. புறம்., பா.எ.136
83. திருவள்ளுவர், திருக்குறள், கு.எ.221
84. தொல்.,பொருள், புறத்திணையியல், நூ.91
85. மேலது., நச்சினார்க்கினியர் உரை, ப.128
86. ஐயனாரிதனார், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பாடாண்திணை, நூ..எ.25
87. புறம்., பா.எ.162
88. ஐயனாரிதனார், புறப்பொருள் வெண்பாமாலை, பாடாண்திணை, நூ.எ.227
89. புறம்., பா.எ.140
90. தட்சிணாமூர்த்தி.அ., சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும் மனித உறவுகள், பா.293
91. மதுரை, பா.அடி. 613-615
92. பதிற்று., பா.எ.வ.,45:10-12
93. மேலது., பா.எ.வ.,77:3-4
94. பெரும்பாண்., பா.அடி.178-179
95. அகம்., பா.எ.102

96. Borrow.T. and Emenean.H.B., A. Dravidian Btymological Dictionary.
P.335
97. பத்துப்பாட்டு, நச்சினார்க்கினியர் உரை, உ.வே.சா.முன்னுரை, ப.XIV
98. அகம்., பா.எ.வ.,4014-15
99. நற்றி., பா.எ.வ.,304-3
100. பெரும்பாண்., பா.அ.231
101. மலை., பா.அ.6
102. Kailasapathy K., Tamil Heroic Poetry, P.98
103. SivathampyK., Drama in Ancient Tamil Society, P.219
104. புறம்., பா.எ.152.
105. மேலது., பா.எ.வ.,394:73-9
106. மேலது., பா.எ.வ.,378:6-9
107. புறம், பா.எ.வ.,128:6-7
108. பெரும்பாண்.,பாஅ.193
109. மேலது., பா.அ.478-479
110. புறம்., பா.எ.வ.,381:5-7
111. பெரும்பாண்., பா.அ.477
112. மலை., பா.அடி. 565-566
113. பெரும்பாண்.பா.அடி. 488-490.

இயல் ஆறு

முடிவுரை

முந்தைய இயல்களின் வாயிலாக ஆராய்ந்து கண்ட முடிவுகள் இங்குத் தொகுத்தளிக்கப்பட்டுள்ளன.

- ❖ தமிழ், தமிழர், திராவிடர் என்னும் சொல்லாராய்ச்சி பல்வேறு கூற்றுக்களின் அடிப்படையில் ஆராயப்பட்டு தமிழ்நாட்டு மக்கள் தம் மொழிக்குத் தமிழ் எனப் பெயரிட்டு வழங்கி வந்தமை குறிக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ இனம், தமிழினம், எல்லைகள் குறித்த இலக்கியச் சான்றுகள் எடுத்துரைக்கப்பட்டு, தமிழகமும் சிந்துவெளி நாகரிகமும் ஒப்பிடப்பட்டுப் பல்வேறு அகச்சான்றுகள் வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ தமிழ் மன்னர்கள் சங்கம் வைத்துத் தமிழ் வளர்த்தனர் என்பதும், முதல், இடை, கடைச் சங்கங்கள் பற்றியும், அச்சங்கங்கள் தமிழை வளர்த்த முறைகள் பற்றியும் இலக்கியச் சான்றுகள் வழி நிறுவப்பட்டுள்ளன.
- ❖ தமிழ் மக்கள் உலகின் மூத்த குடிமக்கள் என்பதற்கு வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கூறும் கருத்துக்களும், பழந்தமிழ் அரசுகள் குடியாட்சி, முடியாட்சி செய்து ஆண்டமையும் இவ்வியலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ நாட்டை ஆளும் அரசர்கள் பண்புகளோடு விளங்கியமையால்தான், மக்கள் அரசனின் இன்றியமையாமையை உணர்ந்தனர் என்பதை சங்கச் சான்றுகள் வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ அரசு பற்றிய பல்வேறு விளக்கங்களும் அவ்விளக்கங்களில் இருந்து அரசு என்பது சமூக அமைப்பிலிருந்து தோன்றியது என்பதும், அது சமூகத்தில் உள்ள மக்களைக் கட்டுப்படுத்துகிறது என்பதும், ஆணை செலுத்தும் பகுதியை வரையறுத்துத் தன்னைப் பெருக்கிக் கொள்கிறது என்பன போன்ற செய்திகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் வல்லாண்மை அடிப்படையில் முல்லை நிலத்தில் முகிழ்ந்த தலைமையே அரசின் தோற்றத்திற்கு அடிப்படையாக அமைந்தது.
- ❖ சங்க காலத்தில் முவேந்தர்களின் ஆட்சிக்குட்பட்ட தமிழகத்தில் சேரர்களே முதன்மை பெற்றிருந்தனர். உதியஞ்சேரலாதன், இரும்பொறை என்ற இரு வழி வேந்தர்கள் அரசாண்டனர்.
- ❖ உதியன்சேரலாதன், இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன், பல்யானைச் செல்கெழுகுட்டுவன், களங்காய்க்கண்ணி நார்முடிச்சேரல், சேரன் செங்குட்டுவன், ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன் முதலானோர் சிறப்புக்கள் இவ்வியலில் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை, செல்வக்கடுங்கோவாழியாதன், பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை, கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி, ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன், வெற்றிவேற்செழியன் போன்றோரின் சிறப்புக்களும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ சங்ககாலப் பாண்டியர்கள் தமிழ்மொழிக்கு அளப்பரிய தொண்டாற்றினர் என்பதும் அவர்தம் ஆட்சி, கொடைச் சிறப்புக்களும் இலக்கியங்கள் வழி அறியமுடிகிறது.
- ❖ சோழர்கள் கிள்ளி, வளவன், சென்னி, செம்பியன் என்ற பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டனர். கரிகாலன், இளஞ்சேட்சென்னி, திருமாவளவன், பெருந்திருமாவளவன், குளமுற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவன், கோச்செங்கணான், கோப்பெருஞ்சோழன், நலங்கிள்ளி, தித்தன், கோப்பெருநள்ளி போன்றோரின் பல்வேறு சிறப்புக்கள் இவ்வியலில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ சேர, பாண்டிய மன்னர்களைப் போலவே வீரத்திலும், கொடையிலும், புலவரைப் போற்றுவதிலும் சோழர்கள் சிறந்து விளங்கினர் என்பது அறியப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சங்ககால ஆட்சிமுறை, அரசனைத் தேர்ந்தெடுக்கும் முறை, வயதுவரம்பு, முடிசூட்டுதல், அரசவை, ஐம்பெருங்குழு, எண்பேராயம் போன்ற செய்திகள் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

- ❖ அரசர்களது நுண்ணறிவு, இறையுணர்வு, கடமைகள், குடிபுரங்காவல், நல்லோரிணக்கம் போன்றவையும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.
- ❖ சங்க காலத்தில் இருந்த குறுநில மன்னர்களான வேள் ஆய், கொங்கர்கோ, இளஞ்சேரல் இரும்பொறை, கோசர் என்று அழைக்கப்படும் பெயர்கள் அவர்களின் குடிப்பெயர்களாகவோ, குடும்பம் அல்லது இனப்பெயர்களாகவோ இருத்தலை அறியமுடிகின்றது.
- ❖ பண்டைத் தமிழகத்தில் மருதம், நெய்தல் நிலங்கள் முடியுடை வேந்தர்களுக்கும், இடைப்பகுதியில் உள்ள குறிஞ்சியும், முல்லையும் குறுநில மன்னர்களுக்கும், வேளிர்களுக்கும், பழங்குடியினருக்கும் உரியனவாய் இருந்தன என்பதை உணரமுடிகின்றது.
- ❖ சங்க கால மன்னர்களுக்கும், குறுநில மன்னர்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சங்க காலத்தில் உள்ள பல்வேறு குடிகளைப் பற்றிய செய்திகளும், சிறப்புக்களும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ குறுநில மன்னர்களின் சொல்லாட்சி, மன்னன் - வேந்தன் வேறுபாடும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ குறுநில மன்னர்களுக்கு உரிய வில், வேல், கழல் போன்றவை தொல்காப்பியர் கூற்று வழி ஆராயப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சேரநாட்டுக் குடிகளான குடவர், குட்டுவர், அதியர், உதியர், மலையர், மறவர், இளையர், பூழியர், வில்லோர், கொற்றன், கொங்கன், குறவர் பற்றியும் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ சோழநாட்டுக் குடிகள், பாண்டியநாட்டுக் குடிகள், தொல்குடிகள் குறித்தும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

- ❖ முவேந்தர்கள் ஆண்ட பழந்தமிழகத்தில் எண்ணற்ற பல குறுநில மன்னர்களும் அரசாட்சி புரிந்து, தங்கள் குடிகளை உருவாக்கி நாட்டை ஆண்டுள்ளனர் என்பது பல்வேறு சங்கச் சான்றுகள் வழி விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ ஆற்றல் மிக்க பெரு வீரனாயும், அருள் நிரம்பிய உள்ளத்தவனும், கொடை வள்ளலாயும் வாழ்ந்தவன் அதியன் என்பதும், அவன் மறைவு இரவலர்களுக்குப் பெருந்துன்பமாய் முடிந்தது என்பதும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ மழவர்கள் அரசரிடம் தலைமைசால் வீரராகவும், மன்னர்களுக்குப் பாதுகாப்பாகவும் இருந்துள்ளனர் என்பது அறியமுடிகின்றது.
- ❖ பூழியர் என்னும் பெயர் சேர்களுக்குரிய பெயராகவும், மக்களின் ஒரு குழுவினர்க்குரிய பெயராகவும், பாண்டியர்களுக்கு உரிய பெயராகவும் இருந்துள்ளது என்பதை அறியமுடிகின்றது.
- ❖ சேர்கள் மலைப் பகுதியை ஆண்டு வந்ததால் குறவர்களுக்கு சேர்களோடு நெருங்கிய தொடர்பு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது அறியமுடிகின்றது.
- ❖ சேர நாட்டில் அமைந்த குடிகள் போல பல குடிகள் சோழ நாட்டில் காணப்படவில்லை. பரதவர், கோசர் என்னும் குடிகளே சோழ, பாண்டிய நாடுகளில் காணப்பட்டன என்பதும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சங்க இலக்கியத்தில் பரதவர் என்ற சொல் கடலோடு வாழ்க்கை நடத்தியவர்கள் என்பதும், பரதவர் குடிக்கு மத்தி என்பவர் தலைவனாக விளங்கியமையும் புலனாகின்றது.
- ❖ கோசர்கள் கள்ளாண்டு களிப்பவர்கள் என்றும், மன்னர்களுக்காகவும், தலைவர்களுக்காகவும் போருக்குச் செல்லும் வீரக்குடியினர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ நிலைபெறுடைய குடியமைப்பும், குடித்தொன்மையும், குடிப்பற்றும் புலவர்களால் திறம்படப் பாடப்பட்டுள்ளன. முவேந்தரின் ஆட்சியில் அடங்காத குடிகளாக

ஆவியர், ஓவியர், வேளிர், அருவர், அண்டர், இடையர் போன்ற தொல்குடிகள் விளங்கின என்பதையும் எடுத்துரைக்கின்றது.

- ❖ பேகன், ஓவியர், வேள் - ஆய், வேள் - ஆவி, வேள் எவ்வி, வேள் பாரி, நன்னன் வேண்மான், அருவர், அண்டர் பற்றிய குறிப்புக்களும் தெளிவாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. உலகில் காணப்படும் அனைத்து அரசுகளும் மக்களை நல்வழிப்படுத்திச் செல்ல வேண்டும் என்னும் நோக்கிலேயே ஆட்சியைச் செலுத்தின.
- ❖ ஆட்சிமுறை என்பது மன்னனின் வழியே மக்கள் செயல்பட்டனர் என்பதையும், மன்னன் ஆட்சி நிலையையும் சங்கப்பாடல்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.
- ❖ நேர்மையாக ஆளும் வேந்தன் தான் ஆட்சி செய்வதற்குத் தகுதியுடையவன் ஆவான் என்பதும், அவன்தான் மக்களின் மதிப்பிற்கும், பாராட்டுதலுக்கும் உரியவன் என்பதும் புலனாகின்றது.
- ❖ குறுநில மன்னர்கள் சிறந்த அறிவும், உயர்ந்த ஒழுக்கமும், ஆழ்ந்த சிந்தனையும் உள்ளவர்களாகவும், மக்கள் போற்றும் மன்னர்களாகவும் வாழ்ந்தனர் என்பதையும், ஒழுக்கமும், பண்பும், அறிவும் அவர்களைச் செங்கோல் வேந்தர்களாகச் சிறந்து வாழும்படிச் செய்தது என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ பண்டைத் தமிழ் மன்னர்கள் பலர் அறநெறி தவறாமல் அரசாண்டு வந்ததைச் சான்றுகள் மூலம் அறியமுடிகின்றது. மேலும் அவர்கள் தங்களிடம் வந்து குறைகளைத் தெரிவித்துக் கொள்ளும் குடிமக்களின் மனம் மகிழ்ச்சி அடையும்படி நலம் புரிந்தவர்கள் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ பண்டைத் தமிழகத்து மன்னர்களுக்கிடையில் அறநெறியும், மக்கட் பண்பும் நிறைந்திருந்ததையும், சிறந்த செங்கோலர்களாக வாழ்ந்திருந்ததையும் இவ்வியல் வாயிலாக அறியமுடிகின்றது.

- ❖ குறுநில மன்னர்கள் மண்ணிற்கு உரிமை பூண்டவர். நிலத்தின் ஆதிக்குடிகள் என்ற முறையில் மன்னர்களாகவும், இனக்குழுத் தலைவர்களாகவும் இருந்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ புறநானூற்றில் அமைந்துள்ள வல்லாண் முல்லைப் பாடல்களில் குறுநில மன்னர்களின் வாழிடமும், வாழ்க்கை முறையும் சுட்டப்பட்டுள்ளதையும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ சங்ககாலப் புலவர்கள் அரசர்களுக்கு அறிவுரை வழங்கியுள்ளதையும், அரசர்கள் புலவர்களின் அறிவுரைகளைக் கேட்டு ஆட்சி செய்தமையையும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ ஏவலர் மூலம் பரிசில் கொடுத்தனுப்பிய அஞ்சியிடம் பெருஞ்சித்திரனார் வாணிகப் பரிசிலேன் அல்லேன் என்று கூறியதும், இதன் மூலம் மன்னர்களைப் புலவர்கள் புறக்கணித்தனர் என்ற செய்தியையும் பெறமுடிகின்றது.
- ❖ அதியமான் நெடுமான் அஞ்சி நற்குண, நற்செயல்களை உடையவனாய்க் குடிபுறங்காத்து, வறியோர்க்கு வேண்டுவன வழங்கிச் செங்கோல் செலுத்தினான் என்பதை ஒளவையார் பாடல்களின் மூலம் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ புலவர்களால் புகழப்பட்ட ஆய்அண்டிரன் தனக்கென வாழாமல் பிறர்க்கு உரியாளனாக வாழ்ந்தான் என்பதை அறியமுடிகின்றது.
- ❖ ஓரி வில்லாற்றலில் வல்லவன் என்பதும், கொல்லிமலைக்குத் தலைவன் என்பதும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ மலையமான் திருமுடிக்காரி புலவர்களுக்கும், பேகன் விலையுயர்ந்த போர்வையை மயிலுக்கும் கொடுத்துப் பொன்றாத புகழைப் பெற்றவன் என்றும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ குமண வள்ளல் தன்னை நாடிவரும் புலவர்களுக்கு இல்லை என்று சொல்லாது கொடுக்கும் தகுதியுடையவன் என்பதையும் ஆய்வு உணர்த்துகிறது.

- ❖ நள்ளி தோட்டிமலையின் தலைவனும், வேட்டுவக் குடியைச் சேர்ந்தவனும் ஆவான். தன்னை நாடிவரும் மக்களுக்கு வேண்டுவன கொடுக்கும் உள்ளம் உடையவன் என்பதும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ பாரிவள்ளலின் பெருமைகள், நாட்டுவளம், கொடைவளம், வீரச் சிறப்பு, மகளிர் மாண்பு போன்றவையும் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்கள் மூவேந்தர்கள் மட்டுமன்றி குறுநில மன்னர்களைப் பாடியுள்ளதையும் அம்மன்னர்களின் பெருமைகளையும், பெருந்தன்மைக் குணத்தினையும் அறியமுடிகின்றது.
- ❖ சங்கப் பாடல்களில் மூவேந்தர் மட்டுமல்லாது, குறுநில மன்னர்களிடமும் நிலைபேறுடைய மதிப்புகள் இடம் பெற்றிருந்ததையும் புலவர்களின் பாடல்கள் மெய்ப்பிக்கின்றன.
- ❖ அறம், அறிவு, அன்பு, ஆண்மை, ஈகை, ஒழுக்கம், கடமை, செய்ந்நன்றி, புகழ், பொய்யாமை, மானம் போன்ற உயர் பண்புகள் குறுநில மன்னர்களிடம் பண்பு நலன்களாக அமைந்திருந்தன என்பதைப் பல்வேறு சான்றுகள் மூலம் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சங்க காலத்தில் கொடையில் மேம்பட்டுத் திகழ்வது, மிகச் சிறந்த பண்பாடாகப் போற்றப்பட்டது.
- ❖ புலவர்கள் தாங்கள் படைத்த நூலைத் தலைவன் முன் அரங்கேற்றிப் பெரும்பொருட்களைப் பரிசாகப் பெற்றுள்ளனர்.
- ❖ கொடை, வல்லாண் முல்லை, ஈதல், ஏற்றுக்கோடல், மன்னைக்காஞ்சி போன்றவை தொல்காப்பியர் கூற்றுப்படி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ முதல், இடை, கடையேழு வள்ளல்களையும், அவர்தம் சிறப்புக்களும் பிங்கலநிகண்டு வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

- ❖ கொடை என்பது பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டு வந்தது என்பதும், தொல்காப்பியர் காலம் தொடங்கி இன்று வரையிலும் கொடைக்குணம் இருந்து வந்துள்ளது என்பதும் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது.
- ❖ கடையேழு வள்ளல்களின் சிறப்புக்களும், கொடை வேந்தரின் இயல்பு குறித்து எடுத்துரைக்கப் பெற்றுள்ளன.
- ❖ ஈதல், இசைத்தல், வீசல், நீட்டல், புரத்தல், நல்கல், அருளல், பகுத்தல், கொடுத்தல், வழங்கல், அளித்தல் என்னும் சொற்கள் பெருங்கொடையைக் குறிக்க வழக்கில் இருந்தது என்பது பற்றிய செய்திகள் விளக்கப் பெறுகிறது.
- ❖ வள்ளல்கள் சிறந்த கொடைத்தன்மையுள்ளவர்களாகவும், பண்பு நலம் மிக்கோர்களாகவும் உலகத்தார் அனைவரும் போற்றிப் புகழும்படியும் இருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.
- ❖ சங்க காலத்தில் வள்ளல்கள் - புலவர்கள் உறவு சிறப்பாக அமைந்திருந்ததைப் பல சான்றுகள் வழி நிறுவப்பட்டுள்ளது.
- ❖ தமிழையே தாய்மொழியாகக் கொண்ட அரசர்களின் அரசவைகளில் தமிழ்ப் புலவர்கள் முதலிடம் பெற்றுப் பெருமையுடன் விளங்கினர் என்ற கருத்தும் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ளது.
- ❖ தங்கள் பெருமனைக்கண் வைகறைப் பொழுதிலும், மாலைப் பொழுதிலும் வள்ளல்களின் கடைத்தலையில் நின்று வாழ்த்திப் பாடுவது பொருநர் மரபாக இருந்துள்ளது என்பதும், அவர்களின் வறுமைத் துன்பத்தைப் போக்கிய வள்ளல்களின் கொடைத்தன்மையும் அறியமுடிகிறது.
- ❖ அரசர்கள் கொடை வழங்குவதையே கடமையாகக் கொண்டிருந்தனர் என்பதும், அக்கொடையை வேண்டும் அளவுக்கு மிகுதியாகக் கொடுத்தனர் என்பதும், அவற்றைப் பெற்ற புலவர்களும், கூத்தர்களும், பாணர்களும் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சியால் ஆடிப்பாடுதலையும் யாழில் பண் இசைப்பதையும் கூட மறந்தனர் என்பதையும் அறியமுடிகின்றது.

- ❖ சங்கப் பாடல்களின் வழி இசைபாடும் கலைஞர்கள் வள்ளல்களைக் கண்டு கிணைப்பறை இசைத்து வள்ளல்களை அணுகித் தம் வறுமை தீர்ப் பரிசில் பெற்றுச் சென்றனர் என்பதையும் அறிய முடிகிறது.
- ❖ மாரி பொய்ப்பினும் தான் பொய்யா பாரியும், பேகனும் கொடைமடம் உடையவர்கள் என்பது விளக்கப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சான்றோரின் செய்ந்நன்றி போற்றும் பண்பினைக் கையறுநிலைப் பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன. இப்பாடல்கள் வழி நட்பின் பெருமையையும், அதன் வழி ஏற்படும் சமூகப் பண்பாடும், மக்கள் நட்பினை எப்படிப் போற்றிப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற கருத்துக்களையும் உணர முடிகின்றது.
- ❖ பரிசில், பரிசில்துறைகள், கடைநிலை, பரிசில்நிலை, பரிசில்விடை, பரிசில்துறை போன்றவற்றின் வாயிலாகக் கொடைச் சிறப்புக்கள் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ பண்டைக் காலக் கலைஞர்கள், வள்ளல்கள் போன்றோரின் வாழ்க்கையும், இவர்களுக்கு இடையே இருந்த உறவுகளைப் பற்றிய பதிவுகளும் சங்க இலக்கியங்களில் மிகுதியும் காணப்படுவதை தக்க சான்றுகள் வழி எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.
- ❖ குழல், தூம்பு, கோடு, வயிர், யாழ், முழவு, முரசு, துடி, தண்ணுமை, பறை, பாண்டில், பதலை, தட்டை, திணை, தடாரி, எல்லரி, ஆகுளை எனப் பலவகையான இசைக் கருவிகள் வழக்கில் இருந்ததாகச் சங்கப் பாடல்கள் விளக்குகின்றன என்பதும் ஆராயப்பட்டுள்ளது.
- ❖ சங்க காலத்தில் கலைஞர்கள் அவ்வக் கருவிகளை இசைப்பதன் அடிப்படையிலும், ஆடும் பெயர் ஆட்டத்தின் அடிப்படையிலும் பெயர் பெற்றிருந்தனர் என்பதை அறியமுடிகின்றது.
- ❖ சங்க கால மன்னர்களும், வள்ளல்களும், ஆநிரைகளையும், நிலங்களையும், நிலத்தில் பணிபுரிய பணியாளர்களையும் கூடப் பரிசளித்துள்ளனர் என்பதைச் சங்க இலக்கியங்களின் வழி அறியமுடிகின்றது.

சங்ககால மன்னர்கள் கொடையுள்ளம் கொண்டவர்களாக விளங்கினர். தங்கள் நாட்டில் நீர்வளம், நிலவளம், செல்வவளம் முதலிய வளங்கள் குறையாது, நிறைந்திருக்க வேண்டும் என்பதையே வாழ்வின் குறிக்கோள்களாகக் கொண்டு ஆட்சி நடத்தினர். கலையுள்ளம் கொண்ட கலைஞர் வாழ்வு சிறக்க மிகுந்த கொடையை நல்கி வந்தனர். அவர்கள் அமைத்துக் கொண்ட ஆட்சிமுறை இன்று அருகிக் காணப்படுகிறது. முன்னோரின் மொழிபொருளை ஏற்று ஆட்சி நடத்துவதையே இன்றைய அரசியல் அறிஞர்கள் விரும்புகின்றனர். ஆனால் அவை நடைபெறுவதற்கு சூழல்கள் ஏற்ற வகையில் இல்லை. ஆதலால் பழந்தமிழரின் அரசாட்சிக்களம் இன்று மாறி வருகின்றது. இவ்வாறு இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட இலக்கியங்கள் காட்டும் குறுநில மன்னர்களின் சிறப்புக்களால் இன்றைய அரசும், குடிகளும் பெறவேண்டியவற்றையும், பின்பற்ற வேண்டியவற்றையும் இவ்வாய்வு எடுத்துரைக்கின்றது. உலகத்து உயிர் அரசு தான் என்பதும், பழைய உயர் நெறிகள் நல்வழிகாட்டிகளாய் அமைகின்றன என்பதும் பெறப்பட்டுள்ளன.

எதிர்கால ஆய்வுக்கான களங்கள்

இவ்வாய்வினை அடியொற்றி எதிர்காலத்தில் மேற்கொள்ளத்தக்க ஆய்வுகள் சில சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ளன.

1. சங்க இலக்கியத்தில் குடிகள் - தொழில்கள்.
2. சங்க இலக்கியத்தில் அரசும் - வீரமும்.
3. சங்க இலக்கியத்தில் இனக்குழு மக்களின் வாழ்க்கை.
4. சங்ககாலக் குறுநில மன்னர்களின் வாழ்வியல் அறங்கள்.
5. சங்க இலக்கியத்தில் அயல்நாட்டுக் குடிகள் என்பன புதிய ஆய்வுக்களங்களாகும்.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை ஆதாரங்கள்

1. - பத்துப்பாட்டு,
திருநெல்வேலி சைவ சித்தாந்த
நூற்பதிப்புக் கழகம், ஆழ்வார்ப்பேட்டை,
சென்னை.
திருத்திய பதிப்பு 2005.
2. - நற்றிணை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
திருத்திய பதிப்பு 2005.
3. - குறுந்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
திருத்திய பதிப்பு 2005.
4. - ஐங்குறுநூறு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
திருத்திய பதிப்பு 2005.
5. - பதிற்றுப்பத்து,
உ.வே.சா பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1992.

6. - பரிபாடல் மூலமும் உரையும்
(உரையாசிரியர் பெ. சுப்பிரமணியம்
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
திருத்திய பதிப்பு 2005.
7. - கலித்தொகை,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
திருத்திய பதிப்பு 2005.
8. - அகநானூறு,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
திருத்திய பதிப்பு 2005.
9. - புறநானூறு மூலமும் உரையும்,
நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ்,
சென்னை.
திருத்திய பதிப்பு 2005.

துணைமை ஆதாரங்கள்

1. அடியார்க்கு நல்லார் (உ.ஆ) - சிலப்பதிகார மூலமும் அடியார்க்கு
நல்லாருரையும்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1967.

2. அப்பாத்துரை.கா

- 1800 ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட
தமிழகம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
மூன்றாம் பதிப்பு 1961.

3. ஆறுமுகம்.அ

- சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்
உடைமை அரசு,
பாவேந்தர் பதிப்பகம், அரியலூர்.
முதற்பதிப்பு – 1994.

4. இராகவையங்கார்.இரா

- தமிழர் வரலாறு,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக
வெளியீடு,
அண்ணாமலை நகர், சிதம்பரம்.
மூன்றாம்பதிப்பு – 1979.

5. இராகவையங்கார்.மு

- வேளிர் வரலாறு,
வள்ளுவர் பண்ணை,
சென்னை.
மூன்றாம்பதிப்பு – 1978.

6. இராசமாணிக்கம்.மா. டாக்டர்

- பத்துப்பாட்டு ஆராய்ச்சி,
சாகித்ய அகாதெமி,
புதுதில்லி,
முதற்பதிப்பு – 2012.

7. இராசமாணிக்கம்.மா.டாக்டர் - சிந்துவெளி நாகரீகம்,
ஒளவை நூலகம்,
சென்னை,
முதற்பதிப்பு – 1958.
8. இராசமாணிக்கம்.மா.டாக்டர் - சோழர் வரலாறு (மூன்றுபாகங்கள்)
எனுகேஷனல் பப்ளிசிங் கம்பெனி,
சென்னை,
இரண்டாம்பதிப்பு – 1959.
9. இராசா.கி., - இலக்கிய வகை அகராதி (சதக
இலக்கியம்)
பார்த்திபன் பதிப்பகம்,
திருச்சி,
முதற்பதிப்பு – 1996.
10. இராமகிருஷ்ணன்.எஸ். - தமிழர் அரசியல்,
திலகம் பதிப்பகம்,
மதுரை
முதற்பதிப்பு – 1956.
11. இராமச்சந்திரன்.சி.இ.டாக்டர் - சங்ககால வரலாறு,
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1977.

12. இராமச்சந்திர தீட்சிதர்(க.ஆ) - பண்டைத் தமிழர் பெருமை,
மு.கதிரேசஞ் செட்டியார் (ப.ஆ)
மணிமலர்த்திரட்டு
தமிழ் நிலையம்,
புதுக்கோட்டை,
மூன்றாம் பதிப்பு – 1969.
13. இராமலிங்கம்.அரங்க - சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்,
ஐந்திணைப் பதிப்பகம்,
திருவல்லிக்கேணி, சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1987.
14. இலக்குவனார்.சி - பழந்தமிழ்,
வள்ளுவர் பதிப்பகம்,
புதுக்கோட்டை,
முதற்பதிப்பு – 1965.
15. இளங்கோவடிகள் - சிலப்பதிகாரம் மூலமும் உரையும்,
(ந.மு.வேங்கடசாமி நாட்டார் உரை
கழக வெளியீடு, சென்னை.
நான்காம் பதிப்பு – 1953.
16. இளம்பூரணர் (உ.ஆ) - தொல்காப்பியம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1974.

17. உமாபதி சிவாச்சாரியார்

- கோயிற்புராணம்,
திருப்பனந்தாள் வெளியீடு,
ஸ்ரீவைகுண்டம்,
முதற்பதிப்பு – 1964.

18. எங்கெல்ஸ்.பி

- குடும்பம், தனிச்சொத்து
ஆகியவற்றின் தோற்றம்,
முன்னேற்றப் பதிப்பகம்.
மாஸ்கோ, முதற்பதிப்பு – 1978.

19. ஐயனாரிதனார்

- புறப்பொருள் வெண்பாமாலை,
உ.வே.சா. நூல்நிலையம்,
சென்னை.
மறுபதிப்பு – 1991.

20. கந்தையாபிள்ளை.ந.சி.

- பழந்தமிழ்நாடு,
ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம்,
சென்னை.
மூன்றாம்பதிப்பு – 1950.

21. கம்பர்

- கம்பராமாயணம்,
வர்த்தமானன் பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு 2000.

22. கால்டுவெல்

- திராவிட மொழிகளின்
ஒப்பிலக்கணம்,
(கா.கோவிந்தன் மொழிபெயர்ப்பு)
குறள் பதிப்பகம்.
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1972.

23. கிருஷ்ணன்.ப

- தமிழ்நூல்களில் தமிழ்மொழி,
தமிழ்இனம், தமிழ்நாடு.
இளந்தமிழர் பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1984.

24. கைலாசபதி.க

- பண்டைத் தமிழர் வாழ்வும் வழிபாடும்,
மக்கள் வெளியீடு,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு -1965

25. கோவிந்தன்.கா

- தமிழர் தளபதிகள்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1989

26. கோவிந்தன்.கா

- சங்ககால அரசர் வரிசை 1,2,3 (சேரர்)
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1940.

27. சஞ்சீவி.ந

- சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி
அட்டவணைகள்,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
சென்னை - 1968.

28. சமணமுனிவர்கள்

- நாலடியார்,
கழகவெளியீடு,
நான்காம் பதிப்பு - 1975.

29. சரளா இராசகோபாலன்.டாக்டர்- சங்க இலக்கியத்தில் தோழி,
ஒளிப்பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 1986.

30. சாமிநாதய்யர்.உ.வே

- புறநானூறு மூலமும் உரையும்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 1966.

31. சிகண்டியார்

- இசை நுணுக்கம்,
சக்தி அறநிலைய வெளியீடு,
கோவை
மறுபதிப்பு 1975.

32. சிதம்பரனார்.ஆ

- சேரர் வரலாறு,
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
மூன்றாம்பதிப்பு - 1972.

33. சிவகாமி.ச (ப.ஆ)

- பிரபந்தத்திரட்டு
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
மறுபதிப்பு – 1970.

34. சீத்தலைச் சாத்தனார்

- மணிமேகலை,
கழகவெளியீடு,
சென்னை.
இரண்டாம்பதிப்பு – 1975.

35. சுவாமிநாதன்.எஸ்.

- தமிழக வரலாறும் பண்பாடும்,
சேகர் பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1978

36. செயங்கொண்டார்

- கலிங்கத்துப்பரணி,
கழக வெளியீடு,
சென்னை. முதற்பதிப்பு – 1960.

37. சேக்கிழார்

- பெரியபுராணம்,
சைவசித்தாந்த மகா சமாசம்,
சென்னை. முதற்பதிப்பு – 1934.

38. சேசையங்கார்.டி.ஆர்.

- தமிழர் இந்தியா,
(மொ.ஆ.)க.ப.அறவாணன்
தமிழர் கோட்டம், புதுச்சேரி
முதற்பதிப்பு – 1993.

39. சேதுப்பிள்ளை.ரா.பி

- தமிழகம் ஊரும் பேரும்,
பழனியப்பா பிரதர்ஸ்,
ஏசியன் அச்சகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1976.

40. செளரிராசன்.பொன்.

- மு.வ.புதினங்களில் தமிழ் -
தமிழினம்
உலகத்தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1990.

41. தட்சிணாமூர்த்தி.அ.டாக்டர்

- சங்க இலக்கியங்கள் உணர்த்தும்
மனித உறவுகள்,
யாழ் வெளியீடு, சென்னை.
மறுபதிப்பு – 2005.

42. தமிழண்ணல்

- சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை.
முதற்பதிப்பு - 1975.

43. தமிழன்பன்.ஈரோடு

- ஈத்துவக்கும் இன்பம்,
தமிழ்ச்சோலை,
தமிழ்த்துறை வெளியீடு,
ஆர்.வி.எஸ்.கலை அறிவியல்
கல்லூரி, சூலூர், கோவை.
முதற்பதிப்பு – 2012.

44. திருவள்ளுவர்

- திருக்குறள்,
பரிமேலழகர் உரை,
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1970.

45. திவாகரர்

- திவாகர நிகண்டு,
இரண்டாம் தொகுதி,
சென்னைப் பல்கலைக்கழக
வெளியீடு,
சென்னை – 1978.

46. துரைஅரங்கசாமி.மொ.அ.டாக்டர்-

சங்ககாலச் சிறப்புப் பெயர்கள்,
பாரி நிலையம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1960.

47. துரைஅரங்கசாமி.மொ.அ.டாக்டர்-

அன்பு நெறியே தமிழர் நெறி,
மீனாட்சி புத்தக நிலையம்,
மதுரை,
முதற்பதிப்பு – 1960.

48. தேவநேயப்பாவாணர் (க.ஆ)

- புறநானூற்றுச் சொற்பொழிவுகள்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 1970.

49. தேவநேயப்பாவாணர்

- பழந்தமிழாட்சி,
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
மூன்றாம்பதிப்பு – 1972.

50. தொல்காப்பியர்

- தொல்காப்பியம்,
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1968.

51. நக்கீரர்.அ

- மொழியாராச்சி (க)
செந்தமிழ்ச்செல்வி,
மதுரை.

52. நக்கீரர்.அ

- திருமுருகாற்றுப்படை,
நடராசன் (உ.ஆ)
உமா பதிப்பகம்,
சென்னை – 2005.

53. நச்சினார்க்கினியர் (உ.ஆ)

- தொல்காப்பியம்,
பொருளதிகாரம்,
கழகவெளியீடு,
சென்னை .முதற்பதிப்பு– 1968.

54. பவணந்தி முனிவர்

- நன்னூல்,
கழகவெளியீடு,
சென்னை. முதற்பதிப்பு – 1968.

55. பழனிச்சாமி.செ.டாக்டர் - புறநானூற்றில் தமிழர் பண்பாடு,
வானதி பதிப்பகம்,
கோவை.
முதற்பதிப்பு - 1989.
56. பாலசுப்பிரமணியம்.கு.வெ.டாக்டர் - சங்ககாலச் சமூக அமைப்புகள்,
தமிழ்ப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு,
தஞ்சாவூர்.
முதற்பதிப்பு - 2006.
57. பாலசுப்பிரமணியம்.சி - தமிழ் இலக்கிய வரலாறு
நறுமலர்ப் பதிப்பகம்,
சென்னை.
13-ம் பதிப்பு - 1978.
58. பாரதிதாசன் - தமிழுக்கு அமுதென்று பேர்,
பாரிநிலையம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 1984.
59. பாஸ்கரதாஸ்.ஈ.கோ. - மானுட மதிப்புகள்,
திருமனை, கோவை
முதற்பதிப்பு - 1989.
60. பாஸ்கல் கிஸ்பர்ட்.எஸ்.ஜெ - சமூகவியலின் அடிப்படைக்
கோட்பாடுகள், (ஜெ.நாராயணன் மொ.ஆ)
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 1964.

61. பிங்கல முனிவர்

பிங்கல நிகண்டு,
கழக வெளியீடு,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1960.

62. பிள்ளை.கே.கே

- தமிழக வரலாறும் மக்களும் பண்பாடும்,
தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம்
வெளியீடு, சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1981.

63. மண்டலபுருடர்

சூடாமணி நிகண்டு,
வித்தியாநுபாலன யந்திரசாலை,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1959.

64. மதிவாணன்.இரா.

- ஹரப்பா, மொகஞ்சதரோ வடிவங்கள்,
தாய்நாடு பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1978.

65. மாணிக்கம்.வ.சுப

- தமிழ்க்காதல்,
பாரிநிலையம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1962.

66. முருகரத்தினம்.தி.

- குறள் கூறும் இறைமாட்சி,
மதுரைக் காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை.
முதற்பதிப்பு - 1974.

67. முன்றுரையரையனார்

- பழமொழி நானூறு,
கழகவெளியீடு,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 1974.

68. மாணிக்கம்.வ.சுப.,

- சங்கநெறி,
மணிவாசகர் பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 1989.

69. வடிவேலன்.இரா.டாக்டர்

- சங்ககாலக் கொங்குநாடு,
அருணோதயம் (வெளியீடு),
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 2001.

70. வரதராசன்.மு

- தமிழிலக்கிய வரலாறு,
சாகித்ய அகாதெமி வெளியீடு,
புதுதில்லி.
முதற்பதிப்பு - 1972.

71. வரதராசன்.மு

- மொழி வரலாறு,
பாரிநிலையம்,
சென்னை.
மறுபதிப்பு - 2009.

72. வரதராசன்.மு

- தமிழ் நெஞ்சம்,
பாரிநிலையம்,
சென்னை.
மறுபதிப்பு - 2009.

73. வரதராசன்.மு

- புலவர் கண்ணீர்,
பாரிநிலையம்,
சென்னை.
இரண்டாம்பதிப்பு – 1963.

74. வரதராசன்.மு

- பழந்தமிழ் இலக்கியத்தில் இயற்கை,
பாரிநிலையம்,
சென்னை.
மறுபதிப்பு – 2011.

75. வரதராசன்.மு.

- தம்பிக்கு,
பாரிநிலையம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1984.

76. வித்தியானந்தன்.சு

- தமிழர் சால்பு (சங்ககாலம்),
பாரி புத்தகப் பண்ணை,
சென்னை.
இரண்டாம்பதிப்பு – 1971.

77. வெள்ளைவாரணனார்.க

- சங்ககாலத் தமிழ் மக்கள்,
அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழக
வெளியீடு, சிதம்பரம்.
முதற்பதிப்பு – 1962.

78. வைத்தியநாததேசிகர்

- இலக்கண விளக்கம்,
வித்தியா நூபாலன யந்திர சாலை,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1974.

79. வையாபுரிப்பிள்ளை.எஸ். (ப.ஆ) - பன்னிரு பாட்டியல்,
தமிழ்ப் புத்தகாலயம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு - 1948.

80. வையாபுரிப்பிள்ளை.எஸ். (ப.ஆ) - சங்க இலக்கியம் முழுவதும்
(இரு தொகுதிகள்)
பாரி நிலையம், சென்னை.
இரண்டாம் பதிப்பு - 1967.

ஆய்வேடுகள்

1.ஆறுமுகம்.அ

- சங்க இலக்கியத்தில் குடும்பம்
உடைமை அரசு,
தமிழ்த்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், 1990.

2.இராமலிங்க அரங்க.

- சங்க இலக்கியத்தில் வேந்தர்,
தமிழ்த்துறை,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் - 1982.

3.வான்மதி.சி

- எட்டுத்தொகைப் புறநூல்களில்
தமிழர் வாழ்வியல்,
தமிழ்த்துறை,
அவினாசிலிங்கம் மகளிர் மனையியல்
நிகர்நிலைப் பல்கலைக்கழகம்,
கோவை - 2012.

அகராதிகள் கலைக்களஞ்சியங்கள்

1. அனவரதம் விநாயகம் பிள்ளை - கழகத் தமிழ்க் கையகராதி,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1985.
2. வின்கலோ - தமிழ் ஆங்கில அகராதி,
ஏசியன் எடுகேசனல் சர்வீசஸ்,
புதுதில்லி,
மூன்றாம்பதிப்பு – 1984.
3. விசுவநாதப்பிள்ளை - தமிழ் ஆங்கில அகராதி,
அன்னை பதிப்பகம்,
சென்னை.
முதற்பதிப்பு – 1988.
4. கலைக்களஞ்சியம், (தொகுதி – 1),
தமிழ் வளர்ச்சிக்கழகம்,
சென்னை. முதற்பதிப்பு – 1963.
5. சங்க இலக்கியப் பொருட்களஞ்சியம்,
(1, 2 தொகுதிகள்)
தமிழ்ப்பல்கலைக் கழகம் வெளியீடு,
தஞ்சாவூர். முதற்பதிப்பு – 1986.
6. சென்னைப் பல்கலைக்கழக ஆங்கில
தமிழ்ப் பேரகராதி,
சென்னைப் பல்கலைக்கழகம்,
முதற்பதிப்பு – 1967.

ஆங்கில நூல்கள் :

1. Balasubramaniam, R. A study of the literature of a country, Simla – 1969.
2. Benton, Helen, The New Encyclopaedia Britannica, Hemingway (Pub) The New Edition, Vol : 12, America, 1975.
3. Borrow, T and Emeneau, H.B, A Dravidian Etymological Dictionary, 2nd Edition, Oxford, 1961.
4. Dewan Bahadur, S.L, and Krishnaswamy Aiyangar. Ancient India and South Indian History and Culture Oxford University Press, Madras – 1976.
5. Kailasapathy, K. Tamil Heroic poetry, Oxford University Press, London – 1968.
6. Kanakasabai Pillai, V. Tamils 1800 years ago, Annamalai University, Annamalai Nagar, 1956.

7. Ramachandra Dikshitar.V.R Studies in Tamil Literature and History,
The South India Saiva Siddhanta Works.
Publishing Society,
Tirunelvely 1983
8. Sethu Pillai, R.P. Words and their Significance &
Tamil literary and Collonical,
University of Madras,
Madras -1 977.
9. Sivaraja Pillai, The Chronology at the Early Tamil
University of Madras,
Madras -1932.
10. Sills, David, L., (Ed) International Encyclopedia of the Social
Science,
Vol.II, Macmillan Company and
the Free press,
America, 1968.
11. Sivathamy.k., Drama in Ancient Tamil Society,
New Century Book house Private Ltd.,
Madras.

12. Smith .V.A. Early History of India,
Oxford University Press,
Madras, 1976.
13. Stenknow, Ancient India,
A Bullettin of the Arhaeological Calcutta.
14. Titus – Hiarold, H. Living Issuess in Philosophy,
Eurasiapublishing house,
New delhi.1968.

பின்னிணைப்பு -1

சங்ககாலக் குறுநில மன்னர்கள், முவேந்தர்கள் - நாணயங்கள்,
முத்திரைகள் மற்றும் கல்வெட்டு வரலாற்றுச் சான்றுகள்

குட்டுவன் கோதை
நாணயம்- கரூர்.

கொல்லிரும்பொறை – நாணயம் கரூர்

மாக்கோதை நாணயம் கரூர்

ஆதந்தை - பானைஓடு கொடுமணல்

வேள்பாளைஓடு
கொடுமணல்

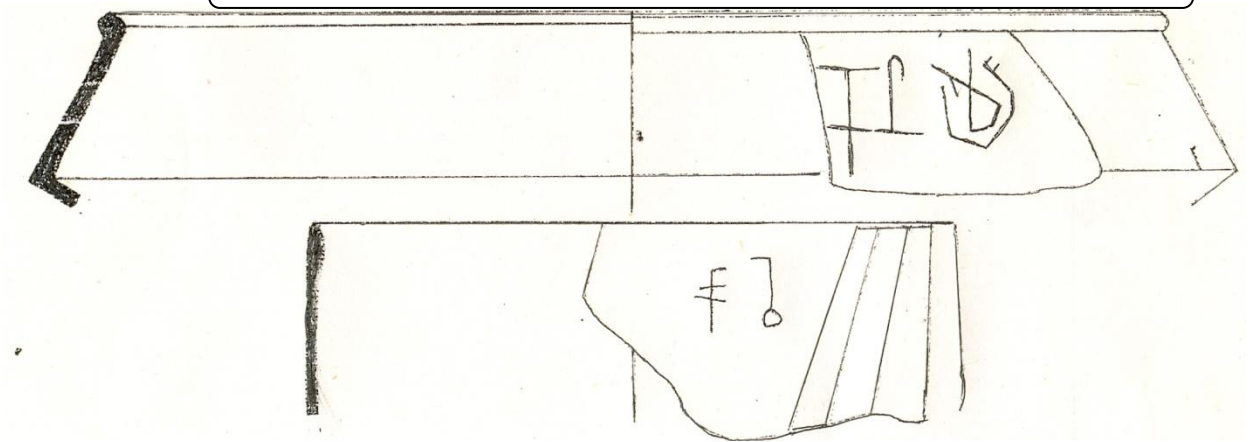
சேரர் முத்திரை ஓடு
(பேரூர்)

பண்ணன் - பாளைஓடு - கொடுமணல்

கோன் - பாளைஓடு மற்றும் கோவே பாளைஓடு கொடுமணல்

புகளூர் – தமிழ்ப்பிராமிக்
கல்வெட்டு

የጥቅምት ፩ ቀን ፳፻፲፱ ዓ.ም. የጥቅምት ፩ ቀን ፳፻፲፱ ዓ.ም. የጥቅምት ፩ ቀን ፳፻፲፱ ዓ.ም. የጥቅምት ፩ ቀን ፳፻፲፱ ዓ.ም.

1. முதா அமண்ணன் யாற்றூர் செங்காயபன் உறைய்
2. கோ ஆதன் செல்லிரும் பொறை மகன்
3. பெருங்கடுங்கோன் மகன் ளங்
4. கடுங்கோ ளங்கோ ஆக அறுத்த கல்

வேள்சம்பன் மோதிரம்- கரூர்

சாதன் சாத்துவேள் மோதிரம்- கரூர்.

தித்தன் மோதிரம் - கரூர்

முவேந்தர் – முத்திரை
(முட்டம்)

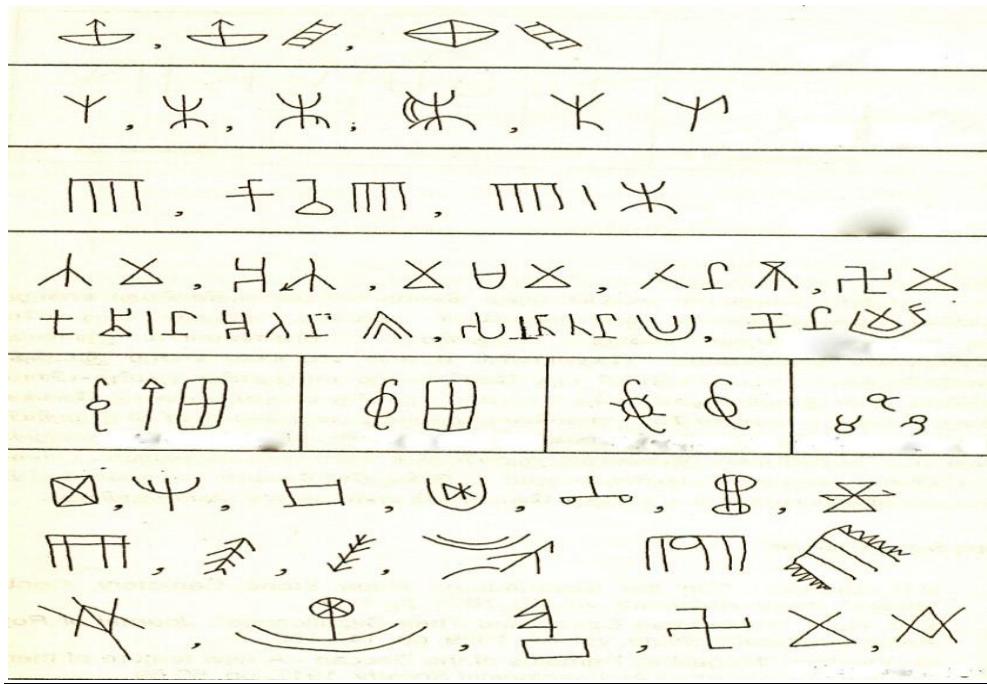
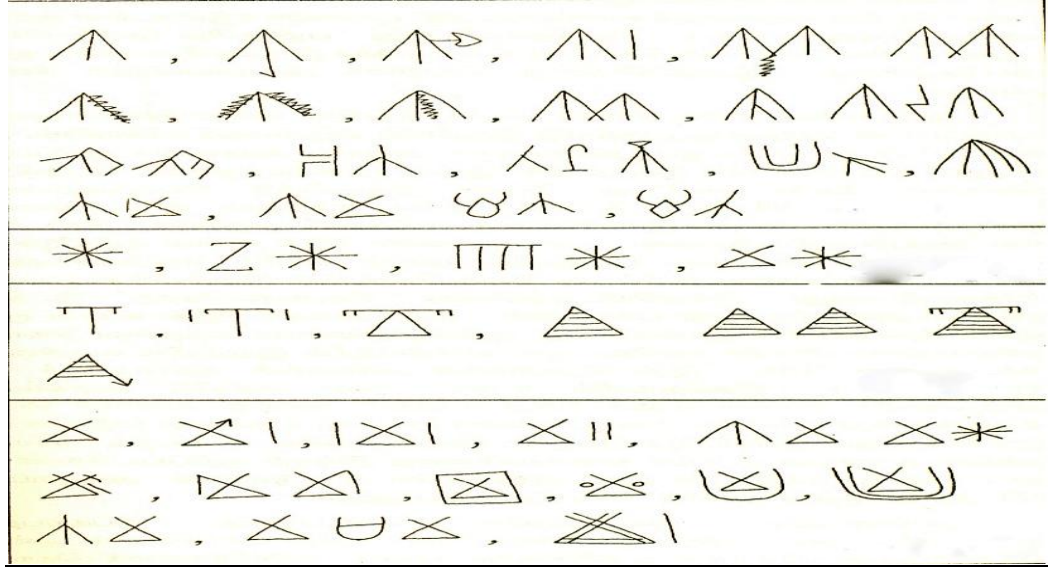
குறவன் முத்திரை-கரூர்

கோவேத முத்திரை-ஆனைக்கோட்டை இலங்கை

குறியீடுகள்

பின்னிணைப்பு – 2

சங்ககாலக் குடிகள் மற்றும் குறுநில மன்னர்கள், நாடுகள்

I. சேர நாட்டில் இருந்த பல குடிகள்:

1. குடவர் - குடவர் கோமான் நெடுஞ்சேரலாதன்
2. குட்டுவர் - குட்டுவன் இரும்பொறை
- குட்டுவன் கண்ணனார்
- குட்டுவன் கீரனார்
- செங்குட்டுவன்
3. அதியர் - அதியர் கோமான் அஞ்சி
- அதியன் விண்ணத்தனார்
4. உதியர் - உதியவேந்து
நன்னன் உதியன்
5. பொறையர் - பொறையன், மாறன்
6. மழவர் - மழவர் பெருமகன் அதியமான் நெடுமான்
அஞ்சி
7. மலையர் - மலையமான் திருமுடிக்காரி
- மலையமான் சோழிய ஏனாதி,
- திருக்கண்ணன் மலையன்
8. மறவர் - தமிழ்வீரர்களைக் குறிப்பது
9. பூழியர் - பூழியர்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை
- பூழியர் பெருமகன் செல்வக்கடுங்கோ
வாழியாதன்
10. வில்லோர் - பிட்டன் (வில் வீரர்கள்)
11. கொங்கர் - கொங்கர்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை
12. குறவர் - குறவர் பெருமகன் ஏறை

II. சோழ, பாண்டிய நாட்டுக் குடிகள்

1. பரதர் - பரதவர் - (பரதவர் கோமான் மத்தி)
2. கோசர் - கருவூர்க் கோசர்

III. மூவேந்தர் ஆட்சியில் அடங்காத பிற குடிகள்

- 1) ஆவியர்
 - ஆவியர் பெருமகன் பெருங்கல் நாடன் பேகன்,
 - ஆவியர்கோ
 - நெடுவேள் ஆவி
 - வையாவிக்கோப்பெரும் பேகன்
 - ஆய் அண்டிரன்
 - ஆய் எயினன்
 - நன்னன் ஆய்
- 2) ஓவியர்
 - ஓவியர் பெருமகன், நல்லியக்கோடன்
 - ஓய்மான் நல்லியாதன்
 - ஓய்மான் விலியாதன்

IV) வேளிர்

- வேள் ஆய்
- வேள் ஆவி
- வேள் எவ்வி
- வேள்-பேகன்
- வேள் பாரி
- இருங்கோவேள்
- வெளியன் வேண்மான்
- நன்னன் வேண்மான்
- இளவெளிமான்

V) கிழார் அல்லது கிழான்

-	அம்பர்கிழான்
-	கரும்பனூர் கிழான்
-	கொன்கானங்கிழான்
-	சிறுகுடி கிழான்
-	நாலை கிழவன்
-	மல்லி கிழான்
-	மையூர் கிழான்
-	வல்லங் கிழவோன்
4) அருவர் - குடி	- ஆதி அருமன் (அல்லது)
	- அருவந்தை
5) அண்டர் - குடி	- அண்டர் மகன் குறுவழுதி
6) இடையர்	- இடையன் சேந்தன் கொற்றனார்
	- இடையன் நெடுங்கீரனார்
	- இடைக்காடனார்
7) தொண்டையரும்
திரையரும்	- திரையர், தொண்டைமான் இளந்திரையன்
8) களவர்	- களவர் பெருமகன் தென்னை
	- களவர் கோமான் புல்லி
9) வடுகர்	- வடுகர் கோமான் எருமை

நாடுகள்

1. தென் பாண்டி நாடு - தற்போதைய நாஞ்சில் நாடு
2. குட்ட நாடு - திருவாங்கூர் சமஸ்தானம், கோட்டயம், கொல்லம்.
3. குட நாடு - தற்கால மைசூர்
4. கற்கா நாடு - மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை – பழனிமலை வரை
5. வேணாடு - (வேளிரின் நாடு) – கோட்டாறு, திருவாங்கூர்
பகுதி, திவாகரம் - சாளுக்கிய நாடு
6. பூழிநாடு - நன்னனின் நாடு (கொன்காணர்)
7. பன்றி நாடு - பழனியைச் சுற்றியுள்ள பகுதி
8. அருவா நாடு - தென்னார்க்காடு மாவட்டத்தின் பெரும்பகுதி
9. அருவா வடதலைநாடு- செங்கல்பட்டு மாவட்டம்
10. சீதநாடு - கோவை, நீலகிரி மாவட்டப் பகுதிகள்
11. மலாடு - திருக்கோயிலூர் பகுதிகள்
12. புனல்நாடு - சோழநாடு
(பொங்கர் நாடு)

பின்னிணைப்பு – 3

சங்க கால வேந்தர்களின் பெயர்ப்பட்டியல்

சேரர்	சிறப்புக்கள்
1. அந்துவஞ்சேரல் இரும்பொறை	நெடுநுண் கேள்வியன்
2. ஆடுகோட்பாட்டுச் சேரலாதன்	இரவலரைத் தேடிச்சென்று தேரில் அழைத்து வந்து பரிசில் நல்குபவன்.
3. இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன்	இமயத்தில் வில் பொறித்தவன்
4. இளங்குட்டுவன்	புலவராக விளங்கியவன்
5. உதியஞ்சேரலாதன்	பெருஞ்சோறு அளித்தவன்
6. கடல் பிறக்கோட்டிய செங்குட்டுவன் (சேரன் செங்குட்டுவன்)	இமயம் சென்று கண்ணகிக்கு படிமம் சமைக்கக் கல் கொணர்ந்தவன்.
7. கணைக்கால் இரும்பொறை	புலவராக விளங்கியவன். மானம் போற்றி உயிர் துறந்தவன்.
8. கருவூர் ஏறிய ஓள்வாட் கோப்பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை	இவ்வரசன் அருள் பார்வையில் புலவர் நரிவெருஉத்தலைவர் நலம் பெற்றார்.
9. கருவூர்ச் சாத்தன்	புலவராக விளங்கியவன்
10. களங்காய்க் கண்ணி நார்முடிச்சேரல்	பகைவர் நாட்டு மக்களின் வசைச்சொல் பொறுத்து அன்பு காட்டியவன். ஏழு மன்னர்களின் முடிப்பொன்னால் செய்யப்பட்ட ஆரத்தை அணிந்தவன். நாற்பதாயிரம் பொன்னும்

	ஆள்வதில் பாகமும் கொடுத்த கொடையாளன்.
11. குட்டுவன் கண்ணன்	புலவராக விளங்கியவன்
12. குட்டுவன் கோதை	எக்காலமும் தன் அவையுள் புலவர்கள் செம்மாந்து நுழையும் உரிமையை அளித்தவன்.
13. குடக்கோ இளஞ்சேரல் இரும்பொறை	புலவர் அறியாமை ஊரும் மனையும் வளமிகப் படைத்தவன்.
14. குடக்கோ நெடுஞ்சேரலாதன்	போரில் களத்திலேயே மாண்டவன் இறக்கும் நேரத்தில் தன்னை நாடி வந்த புலவருக்கு ஆரம் அளித்த புரலவன்.
15. கோக்கோதை மார்பன்	
16. கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை	புலவராக விளங்கியவன்
17. செல்வக்கடுங்கோ வாழியாதன்	புலவருக்குத் தன் மகனைத் தொல்கடனாகத் தொண்டு செய்யப் பணித்தவன்.
18. சேரமானெந்தை	புலவராக விளங்கியவன்
19. தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறை	தன் ஆட்சியைப் புலவருக்குக் கொடையாக அளித்தவன். புலவர் அரிசில்கிழாரை அமைச்சராகப் பெற்றவன். முரசு கட்டிலில் தூங்கிய மோசிகீரனாருக்குக் கவரி வீசியவன்.
20. நம்பி குட்டுவன்	புலவராக விளங்கியவன்.
21. பல்யானைச் செல்கெழு குட்டுவன்	இருனல் நீரும் ஒரு பகல்

	ஆடியவன்.
22. பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ	புலவராக விளங்கியவன்
23. பெருஞ்சேரலாதன்	புறப்புண் நாணி வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தவன்.
24. மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ	புலவராக விளங்கியவன்
25. மாந்தரஞ் சேரல் இரும்பொறை	
26. மாந்தரம் பொறையங்கடுங்கோ	
27. மாரி வெண்கோ	சோழ, பாண்டியருடன் ஒற்றுமையாக இருந்தவன்.
28. முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்	புலவராக விளங்கியவன்
29. யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை	குழியில் வீழ்ந்துபட்ட யானை தன் வலிமையால் குழியினைத் தூர்த்துத் தப்பியது போன்று சிறையினின்று மீண்டவன்.
30. வஞ்சன்	கொடையாளன்
சோழர்கள்	சிறப்புக்கள்
31. இராசகுயம் வேட்ட பெருநற்கிள்ளி	சேர, பாண்டியனுடன் நட்பு பூண்டவன்
32. இலவந்திகைப் பள்ளித் துஞ்சிய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி	
33. உருவப் ப.:றேர் இளஞ்சேட்சென்னி	
34. கரிகாற் பெருவளத்தான்	பதினொரு வேளிரையும் இருபெரு வேந்தரையும் வென்றவன். இமயம் வரை சென்று வெற்றிக்கொடி நாட்டியவன். ஒன்பது வேளிரை வென்றவன். பாண்டியனுடன் நட்பு

	கொண்டிருந்தவன்.
35. காந்தன்	
36. குராப்பள்ளித்துஞ்சிய பெருந்திருமா வளவன்	பாண்டியனுடன் நட்பு பூண்டு ஒற்றுமையாக இருந்தவன்.
37. குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்	புலவராக விளங்கியவன். தன் நாட்டுச் சிறுகுடிப் பண்ணனை வாழ்த்தியப் பண்பாளன்.
38. கோப்பெருஞ்சோழன்	புலவராக விளங்கியவன். புலவர் பலரின் உயிர் நட்பினை பெற்றவர். புலவர் பலருடன் வடக்கிருந்து உயிர் துறந்தவன்.
39. கோச்செங்கணான்	சேரமான் கணைக்கால் இரும்பொறையினை வென்று சிறையில் இட்டவன். சிவன் கோயில்கள் பல கட்டியவன்.
40. செருப்பாழி எறிந்த இளஞ்சேட் சென்னி. (இளம்பெருஞ்சென்னி)	தமிழகத்தில் மோரியர் படையெடுப்பு நிகழ்ந்த காலத்தில் வாழ்ந்தவன். வம்ப வடுகரின் தலைகளை அறுத்து அவர் தங்கியிருந்த பாழியினை அழித்தவன்.
41. தித்தன்	
42. துலைபுக்க பெரியோன் (சிபிச் சக்கரவர்த்தி)	புறாவினுக்காகத் தன்னைத் தந்தீந்தான்.
43. தூங்கெயில் எறிந்தோன்	பெருவீரன், இவன் வீரத்தை வீரர்களுக்கு நினைவுபடுத்தி,

	வீரர்களுக்கு உரமுட்டினர். இவன் நடத்திய இந்திர விழாவில் இவன் வேண்டுகோளுக்கு இணங்க இந்திரன் பூம்புகாரில் 28 நாள் தங்கினான்.
44. நல்லுருத்திரன்	புலவராக விளங்கியவன்.
45. நலங்கிள்ளி	புலவராக விளங்கியவன்.
46. நெடுங்கிள்ளி (காரியற்றுத் துஞ்சிய நெடுங்கிள்ளி)	
47. நெடுமுடிக்கிள்ளி	
48. நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னி (சேரமான் பாமுஞர் எறிந்த நெய்தலங்கானல் இளஞ்சேட்சென்னி)	
49. போரவைக் கோப்பெரு நற்கிள்ளி	மற்போர் வீரன் புலவர் நக்கண்ணையரால் விரும்பப்பட்டவன்.
50. மகனை முறை செய்த மன்னவன்	தன் மகனைத் தேருர்ந்து கொன்று முறை செய்தவன்.
51. மாவளத்தான்	புலவராக விளங்கியவன்.
52. முசுகுந்தன்	
53. முடித்தனாலக் கோப்பெருநற்கிள்ளி	புலித்தோலால் ஆன மார்புக் கவசம் பூண்டவன்.
54. வேற்பு: றடக்கைப் பெருவிறற் கிள்ளி	சேரனுடன் போரிட்டுக் களத்திலேயே மாண்டவன்.
பாண்டியர்கள்	சிறப்புக்கள்
55. அண்டர் மகன் குறுவழுதியார்	புலவராக விளங்கியவன்.
56. அறிவுடை நம்பி	புலவராக விளங்கியவன்.

57. ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்	புலவராக விளங்கியவன். வடவாரியரை வென்றவன். முறை தவறியமையால் அரசு கட்டிலில் துஞ்சியவன்.
58. இலவந்திகைப் பள்ளி துஞ்சிய நன்மாறன்	
59. ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன்	புலவராக விளங்கியவன். புலமை நலம் வாய்ந்த கோப்பெரும் பெண்டினை மனைவியாகப் பெற்றவன்.
60. கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி	புலவராக விளங்கியவன்.
61. கருங்கை ஒள்வாள் பெரும்பெயர் வழுதி	
62. கானப்பேர் எயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி	புலவராக விளங்கியவன். அகநானூற்றைத் தொகுப்பித்தவன். சேர, சோழனுடன் ஒற்றுமையுடன் இருந்தவன்.
63. கீரஞ்சாத்தன்	
64. குறுவழுதியார்	புலவராக விளங்கியவன்
65. கூடகாரத்துத் துஞ்சிய மாறன் வழுதி	
66. சித்திரமாடத்துத் துஞ்சிய நன்மாறன்	
67. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ்செழியன்	புலவராக விளங்கியவன். இளவயதில் ஆட்சிப் பொறுப்பேற்றவன். இருபெரும் வேந்தரையும் ஐம்பெரும் வேளிரையும்

	தலையாலங்கானத்தில் வெற்றி கொண்டவன். புலவர் பலரால் பாராட்டப்பட்டவன். மாங்குடி மருதனார் தலைவனாகக் கொண்ட புலவர் குழுவைப் போற்றிப் புரந்தவன்.
68. நம்பி நெடுஞ்செழியன்	
69. நல்வழுதி	புலவராக விளங்கியவன்
70. நிலந்தருதிருவின் நெடியோன்	இவன் காலத்தில் தொல்காப்பியம் அரங்கேற்றப்பட்டது. இவனைப் பற்றியக் கற்பனைச் செய்திகள் மிகுதி.
71. பல்யாகசாலை முதுகுடுமிப் பெருவழுதி	யாகம் பல செய்தவன். கொற்கையைச் சார்ந்த நற்கொற்றன் என்பவனுக்கு அவன் வேள்வி நிகழ்த்திய ஊரான வேள்விக் குடியினை உரிமையாக்கியவன்.
72. பொற்கைப் பாண்டியன்	தான் அறியாது செய்த பிழைக்குத் தன் கையைக் குறைத்து முறை செய்தவன்.
73. மதிவாணன்	புலவராக விளங்கியவன். மதிவாணன் நாடாக நூல் இயற்றிவன்.
74. மாலைமாறன்	புலவராக விளங்கியவன்.
75. மாவன் வழுதி	புலவராக விளங்கியவன்.
76. முடத்திருமாறன்	புலவராக விளங்கியவன். இடைச் சங்கத்தின் இறுதியைக்

	கண்டு கடைச் சங்கத்தைத் தோற்றுவித்தவன்.
77. வெள்ளியம்பலத்துத் துஞ்சிய பெருவழுதி	சோழனுடன் நட்புப் பூண்டிருந்தவன்.
78. வெற்றிவேற் செழியன்	பொற்கொல்லர் ஆயிரவரைக் கொன்று களவேள்வி செய்தவன்.

மொத்த வேந்தர்கள் : 78

வேந்தர்கள்	பாடிய புலவர்கள்
சேரர் - 30	31
சோழர் - 24	38
பாண்டியர் - 24	39
78	84

பின்னிணைப்பு – 4

புலவராக விளங்கிய வேந்தர்கள்

சேரர்கள்	பாடல் இடம்பெற்ற நூல்கள்	பாடிய மொத்தப் பாடல்கள்
1. இளங்குட்டுவன்	அகம் - 153	1
2. கணைக்கால் இரும்பொறை	புறம் - 74	1
3. கருவூர்ச் சாத்தன்	குறு. 268	1
4. குட்டுவன் கண்ணன்	குறு. 179	1
5. கோட்டம்பலத்துத் துஞ்சிய மாக்கோதை	அகம். 168 புறம். 245	2
6. சேரமானெந்தை	குறு. 22	1
7. நம்பி குட்டுவன்	குறு. 109, 243 நற். 145, 236, 345	5
8. பாலை பாடிய பெருங்கடுங்கோ	பாலைக்கலி. 35 நற்.9,48,118,202,224,256,318, 337,384,391 குறு.16,37,124,135,137,209, 231,262,283,398. அகம்.5,99,111,105,185,223,261, 261,291,313,337,379. புறம்.282.	68
9. மருதம் பாடிய இளங்கடுங்கோ	அகம்.96, 176 நற்.150	3
10. முடங்கிக் கிடந்த நெடுஞ்சேரலாதன்	அகம்.30	1

சோழர்கள்	பாடல் இடம்பெற்ற நூல்கள்	பாடிய மொத்தப் பாடல்கள்
11. குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவன்	புறம்.173	1
12. கோப்பெருஞ்சோழன்	புறம்.214,215,216 குறு.20,53,129,147	7
13. நல்லுருத்திரன்	முல்லைக்கலி (101-117) புறம்.190	18
14. நலங்கிள்ளி	புறம்.73, 75	2
15. மாவளத்தான்	குறு. 348	1
பாண்டியர்கள்	பாடல் இடம்பெற்ற நூல்கள்	பாடிய மொத்தப் பாடல்கள்
16. அண்டர் மகன் குறுவழுதியார்	அகம். 228 குறு. 345 புறம். 346	3
17. அறிவுடை நம்பி	அகம். 28 குறு. 230 நற். 15 புறம். 188	4
18. ஆரியப்படை கடந்த நெடுஞ்செழியன்	புறம். 183	1
19. ஒல்லையூர் தந்த பூதப் பாண்டியன்	அகம். 25 புறம். 71	2
20. கடலுள் மாய்ந்த இளம்பெருவழுதி	பரி. 15 புறம். 182	2

21. கானப்பேரெயில் கடந்த உக்கிரப் பெருவழுதி	அகம். 26 நற். 98	2
22. குறுவழுதியார்	அகம். 150	1
23. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்	புறம். 72	1
24. நல்வழுதி	பரி. 12	1
25. மலைமாறன்	குறுந். 245	1
26. மாறன் வழுதி	நற். 97, 301	2
27. முடத்திருமாறன்	நற். 105, 228	2

	மொத்த வேந்தர்கள்	புலவராக விளங்கியோர்	விழுக்காடு	பாடிய பாடல்கள்
சேரர்	30	10	33%	84
சோழர்	24	5	21%	29
பாண்டியர்	24	13	54%	22
	78	28	36%	135